

ผลการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษที่มีต่อความสามารถในการพูดของนักเรียน
ระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม

โดย
นางสาวสุธาสินี ทีชะบุตร

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ แผน ข ระดับปริญญามหาบัณฑิต

ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2561

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ผลการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษที่มีต่อความสามารถในการพูดของนักเรียน
ระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม

โดย
นางสาวสุธาสินี ทีชะบุตร

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ แผนก ข ระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต
ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2561
ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

EFFECTS OF ENGLISH STORYTELLING ACTIVITIES ON SPEAKING ABILITY OF
PRATHOM SIXTH STUDENTS OF NAKPRASITH SCHOOL NAKHON PATHOM

A Independent Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for Master of Education (ENGLISH LANGUAGE TEACHING)

Department of Curriculum and Instruction

Graduate School, Silpakorn University

Academic Year 2018

Copyright of Graduate School, Silpakorn University

หัวข้อ ผลการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษที่มีต่อความสามารถในการ
พูดของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาครประสิทธิ์
จังหวัดนครปฐม

โดย สุธาสินี ทีชะบุตร

สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษ แผน ข ระดับปริญญามหาบัณฑิต

อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก ดร. รินทร์ ซีพอรนัย

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้รับพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร. จุไรรัตน์ นันทานิช)

พิจารณาเห็นชอบโดย

..... ประธานกรรมการ
(ดร. สุนีตา โฆษิตชัยวัฒน์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(ดร. รินทร์ ซีพอรนัย)

..... ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก
(รองศาสตราจารย์ ดร. ปัญชลี วาสนสมสิทธิ์)

57254311 : การสอนภาษาอังกฤษ แผน ข ระดับปริญญาโทบัณฑิต

คำสำคัญ : กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ, ความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ

นางสาว สุธาสินี ทีชะบุตร: ผลการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษที่มีต่อความสามารถในการพูดของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ : ดร. รินทร์ ชีพอรณีย์

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาผลการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษที่มีต่อความสามารถทางการพูดของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม 2) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐมที่มีต่อการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม ได้มาจากกลุ่มตัวอย่างที่มีอยู่แล้วตามสภาพจริง จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 30 คน ดำเนินการทดลองโดยใช้การเรียนรู้ด้วยกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาความสามารถทางการพูด ของนักเรียน บทเรียนละ 2 คาบ รวมทั้งสิ้น 8 คาบเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ 2) แบบทดสอบวัดความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน 3) แบบสอบถามความคิดเห็นต่อการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ t-test เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ และใช้ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในการหาค่าระดับความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างสูงขึ้นหลังจากที่เรียนด้วยกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และ 2) นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด

57254311 : Major (ENGLISH LANGUAGE TEACHING)

Keyword : ENGLISH STORYTELLING ACTIVITIES, SPEAKING ABILITY

MISS SUTASINEE TEEKABUT : EFFECTS OF ENGLISH STORYTELLING ACTIVITIES ON SPEAKING ABILITY OF PRATHOM SIXTH STUDENTS OF NAKPRASITH SCHOOL NAKHON PATHOM THESIS ADVISOR : RIN CHEEP-ARANAI, Ph.D.

The purposes of the research were: 1) to compare the students' ability in English speaking before and after using English storytelling activities, and 2) to investigate the students' opinions toward the English storytelling activities. The subjects consisted of 30 students studying in sixth grade at Nakprasith School. The subject studied four lesson of activities which covered eight class sessions. The research instruments included 1) the storytelling activities 2) the assessment of students' ability in English speaking before and after using the English storytelling activities and 3) the survey of students' opinions toward the English storytelling activities.

The gathered data were analyzed by t-test in order to compare the students' ability in English speaking before and after using English storytelling activities, and the mean and the standard deviation of items were used to evaluate the students' opinions toward the English storytelling activities. The results of this study revealed 1) the subjects' speaking ability after the experiment through the English storytelling activities was significantly higher at 0.01 level, and 2) the subjects' opinions toward the English storytelling activities were highly positive.

กิตติกรรมประกาศ

การค้นคว้าอิสระฉบับนี้สำเร็จได้โดยได้รับความอนุเคราะห์อย่างดียิ่งจากอาจารย์ ดร. รินทร์ ชีพอรณีย์ ที่สละเวลาให้คำแนะนำ และเสนอแนะแนวทางอันเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงแก้ไขและดำเนินการวิจัย คำแนะนำอันมีค่าเหล่านี้ไม่เพียงทำให้การค้นคว้าอิสระฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ได้ อีกทั้งยังเป็นประโยชน์อย่างต่อ ผู้วิจัยในการดำเนินงานวิจัยต่อไปในอนาคต ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

กราบขอบพระคุณอาจารย์ ดร. สุนิตา โฆษิตชัยวัฒน์ และรองศาสตราจารย์ ดร. ปัญชลี วาสนสม สิริทธิ์ ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์เป็นประธานกรรมการและผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบการค้นคว้าอิสระ รวมทั้งให้คำแนะนำในการปรับปรุงการค้นคว้าอิสระจนเสร็จสมบูรณ์

กราบขอบพระคุณอาจารย์ ดร. มานิตา ลิโทพลิต อรรถนุพรรณ อาจารย์ ดร. ชญาตา วิริยะ และ อาจารย์สิริธร ศิริบุรณ ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ตลอดจนการให้ความช่วยเหลือและให้คำแนะนำซึ่งเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการดำเนินการวิจัย และกราบขอบพระคุณ Mr. Will Darling ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการตรวจภาษาของเครื่องมือวิจัย

กราบขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียนนาคประสิทธิ์ อาจารย์ลลิตา เย็นสบาย และคณาจารย์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ที่ให้ความอนุเคราะห์ช่วยเหลือและอำนวยความสะดวก ในการทดลองเครื่องมือวิจัย และขอขอบใจนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ ที่ให้ความร่วมมือในการทดลองอย่างเต็มที่

ขอขอบคุณเพื่อน ๆ รุ่นพี่ และรุ่นน้องนักศึกษาปริญญาโทสาขาการสอนภาษาอังกฤษทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจตลอดระยะเวลาการทำวิจัยครั้งนี้

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อสมชาย-คุณแม่บังอร ที่ชะบุดร และครอบครัว ที่ให้ชีวิต ให้ความปรารถนาดี ให้การสนับสนุนการด้านศึกษา รวมทั้งญาติพี่น้อง เพื่อน ๆ ทุกท่านทั้งที่เอย่ยนามและไม่ได้ เอย่ยนาม และบุคคลอันเป็นที่รักของข้าพเจ้าทุกคนที่คอยให้ความเชื่อเหลือและเป็นกำลังใจ อันเป็นพลังที่สำคัญ ยิ่งในการผลักดันให้งานวิจัยครั้งนี้เสร็จสมบูรณ์ได้ ผู้วิจัยขอมอบคุณค่าและประโยชน์แห่งงานวิจัยนี้เพื่อกราบ บูชาบุพการี บรรพบุรุษ ผู้มีพระคุณ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายตลอดจนครูอาจารย์ทุกท่านทั้งอดีตและปัจจุบันที่ได้ มอบวิชาความรู้ให้แก่ข้าพเจ้าตราบเท่าทุกวันนี้และตลอดไป

สุธาสิณี ทีชะบุดร

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
สารบัญรูปภาพ.....	ฐ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 กรอบแนวคิดการวิจัย.....	6
1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย.....	6
1.4 คำถามการวิจัย.....	6
1.5 สมมติฐานการวิจัย.....	7
1.6 ขอบเขตการวิจัย.....	7
1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	8
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
2.1 กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ.....	10
2.1.1 ความหมายของนิทานภาษาอังกฤษ.....	11
2.1.2 ประเภทของนิทานภาษาอังกฤษ.....	11
2.1.3 ประโยชน์ของนิทานภาษาอังกฤษ.....	13
2.1.4 ขั้นตอนการสอนโดยใช้นิทานภาษาอังกฤษ.....	14
2.1.5 ลักษณะของกิจกรรมที่ใช้ในการเล่านิทาน.....	16

2.1.6 การประเมินผลการพูดโดยใช้กิจกรรมนิทาน	18
2.1.7 การใช้สื่อที่เกี่ยวข้องกับนิทานในการสอนภาษา	24
2.1.7.1 แนวทางการพัฒนาสื่อโดยทั่วไป	24
2.1.7.2 ขั้นตอนการพัฒนาสื่อที่เกี่ยวข้องกับนิทาน	25
2.1.7.3 ประเภทสื่อที่ใช้ในการเล่านิทาน	26
2.1.7.4 การเลือกสื่อนิทาน.....	27
2.1.7.5 การเลือกสื่อที่เหมาะสมกับกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษของ ประเทศในกลุ่มสหภาพยุโรป (CEFR).....	30
2.2 การพูดของนักเรียนในระดับประถมศึกษา.....	32
2.2.1 ความหมายของการพูด	32
2.2.2 องค์ประกอบของการพูด.....	33
2.2.3 ทักษะย่อยของการพูด	33
2.2.4 หัวเรื่องของการพูด	34
2.2.5 กิจกรรมการพูด	36
2.2.6 สาระทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา	38
2.2.6.1 กรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษของประเทศในกลุ่มสหภาพ ยุโรป (CEFR).....	39
2.2.6.2 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้การพูดตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ระดับ ประถมศึกษาปีที่ 6.....	40
2.3 การสอนทักษะการพูดในระดับประถมศึกษา.....	42
2.3.1 การสอนพูดระดับประถมศึกษา.....	42
2.3.2 กระบวนการสอนพูดระดับประถมศึกษา.....	43
2.3.3 หลักการสอนพูดระดับประถมศึกษา	44
2.3.4 ขั้นตอนการสอนพูดระดับประถมศึกษา	45
2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	47

2.4.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเล่านิทานและการพูดภาษาอังกฤษ.....	47
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย	51
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	51
3.2 การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง.....	51
3.3 ตัวแปรที่ศึกษา.....	52
3.4 รูปแบบการวิจัย	52
3.5 การพัฒนาเครื่องมือในการวิจัย	52
3.6 การหาประสิทธิภาพบทเรียนก่อนนำไปทดลองใช้จริง (Pilot Study).....	66
3.7 การดำเนินการทดลองและเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจริง	68
3.8 การวิเคราะห์ข้อมูล	69
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	71
4.1 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถทางการพูดของนักเรียนก่อนและหลังการใช้กิจกรรม นิทานภาษาอังกฤษ.....	71
4.2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษแบ่งตามรูปแบบการพูด โดยใช้การ ทดสอบวัดความสามารถทางการพูดทางตรง.....	73
4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลคะแนนความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการใช้กิจกรรมนิทาน ภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาความสามารถทางการพูดของนักเรียน	74
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	78
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	78
5.2 อภิปรายผลการวิจัย	79
5.2.1 ทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารทั่วไปสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา.....	80
5.2.2 การใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา	82
5.2.3 อารมณ์และความรู้สึกของนักเรียนในชั้นเรียนที่ใช้นิทานภาษาอังกฤษ	84
5.3 การนำผลการวิจัยไปใช้ในการสอน.....	85
5.4 บทสรุป.....	87

5.5 ปัญหาที่พบในการวิจัย	88
5.6 ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	89
รายการอ้างอิง	90
ภาคผนวก.....	97
ภาคผนวก ก: ตารางสรุปเนื้อหาบทเรียน (Content specification).....	98
ภาคผนวก ข: ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของเนื้อหาบทเรียน	103
ภาคผนวก ค: ตัวอย่างแผนการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนา ความสามารถทางการพูด.....	105
ภาคผนวก ง: แบบทดสอบวัดความสามารถทางการพูดทางตรง.....	117
ภาคผนวก จ: เกณฑ์คะแนนสำหรับวัดผลความสามารถทางการพูด.....	124
ภาคผนวก ฉ: ตารางกำหนดเนื้อหาข้อสอบ (Table of test specification).....	125
ภาคผนวก ช: คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการใช้ กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ และผลต่าง (D) ของคะแนนในการทดสอบสองครั้ง.....	126
ภาคผนวก ซ: คะแนนการทดสอบวัดความสามารถทางการพูด จำแนกตามลักษณะของ แบบทดสอบก่อนและหลังการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ และผลต่าง (D) ของคะแนนใน การทดสอบสองครั้ง.....	127
ภาคผนวก ฌ: ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบวัด ความสามารถทางการพูดจากแบบสอบถามความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ	128
ภาคผนวก ญ: สิ่งพิมพ์ออก (Printout) ค่าความสอดคล้อง (Correlations) ในการหาคุณภาพ แบบทดสอบของกรรมการ.....	132
ภาคผนวก ฎ: แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนา ความสามารถทางการพูด.....	133
ภาคผนวก ฏ: ค่าระดับเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อ กิจกรรม นิทานภาษาอังกฤษ.....	134

ภาคผนวก ฐ: ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาความสามารถทางการพูด 135

ภาคผนวก ซ: สิ่งพิมพ์ออก (Printout) ค่าความสอดคล้อง (Correlations) ในการหาคุณภาพของแบบสอบถามความคิดเห็นจากนักเรียน 15 คน 136

ภาคผนวก ฉ: หนังสือขออนุญาตทดลองเครื่องมือในการวิจัยและขอเชิญผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย..... 137

ประวัติผู้เขียน..... 143

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดในลักษณะที่เป็นองค์รวม.....	23
ตารางที่ 2 แสดงเกณฑ์การคัดเลือกความเหมาะสมของนิทาน เพื่อนำมาใช้ในการเล่านิทาน	29
ตารางที่ 3 ตารางแสดงหัวข้อการพูด.....	35
ตารางที่ 4 ตารางแสดงวัตถุประสงค์การเรียนรู้.....	53
ตารางที่ 5 ตารางเปรียบเทียบวัตถุประสงค์การเรียนรู้กับกรอบมาตรฐานความสามารถทาง ภาษาอังกฤษของประเทศใน กลุ่มสหภาพยุโรป (CEFR) และสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ตาม หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานระดับประถมศึกษาปีที่ 6	62
ตารางที่ 6 กรอบเนื้อหาในการสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษเพื่อการพัฒนาความสามารถทางการพูด	65
ตารางที่ 7 คะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดการความสามารถทางการพูดก่อนและหลังเรียนด้วย กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษในชั้นการทดลองกลุ่มเล็ก นักเรียนจำนวน 15 คน.....	67
ตารางที่ 8 ตารางสรุปเครื่องมือในการวิจัย.....	70
ตารางที่ 9 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คะแนนผลต่างเฉลี่ย ($\bar{D}$) และค่าทดสอบ (t-test) ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ระหว่างก่อนและหลังการเรียนด้วยกิจกรรม นิทานภาษาอังกฤษ.....	72
ตารางที่ 10 ความคิดเห็นในด้านกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ	75
ตารางที่ 11 ความคิดเห็นในด้านเนื้อหาิทานภาษาอังกฤษ	76
ตารางที่ 12 ความคิดเห็นในด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ.....	76
ตารางที่ 13 ความคิดเห็นในด้านอารมณ์ความรู้สึก.....	77

สารบัญรูปร่าง

หน้า

รูปร่างที่ 1 กรอบแนวความคิดการวิจัย.....	47
รูปร่างที่ 2 คะแนนเปรียบเทียบผลการทดสอบก่อนและหลังการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาความสามารถทางการพูดของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6	72
รูปร่างที่ 3 ค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนการทดสอบวัดความสามารถทางการพูด จำแนกตามลักษณะของแบบทดสอบก่อนและหลังการใช้นิทานภาษาอังกฤษ.....	74

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสื่อกลางที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารอย่างแพร่หลายทั่วโลก จะเห็นว่าในปัจจุบันภาษาอังกฤษมีบทบาทในทุก ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นทางด้านสังคม เศรษฐกิจ การเมือง และการศึกษา ดังที่ กระทรวงศึกษาธิการ (2552) ได้กล่าวถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษไว้ว่า ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน ดังนั้น ผู้ที่มีความรู้ในเรื่องภาษาอังกฤษในระดับที่ดี จึงเป็นผู้ที่ได้เปรียบในการที่จะนำความสามารถทางภาษาอังกฤษไปใช้ เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์และเหมาะสม ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาความรู้ความสามารถในระดับที่สูงขึ้น รวมถึงการแลกเปลี่ยนเรียนรู้จากสังคมโลก จากความสำคัญดังกล่าวกระทรวงศึกษาธิการจึงได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของการสอนภาษาอังกฤษที่มุ่งเน้นให้นักเรียนมีความสามารถในการนำภาษาอังกฤษไปใช้ในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขวางมากขึ้น

นอกจากนี้ประชาคมอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC) ที่ประเทศไทยเป็นหนึ่งใน 10 ประเทศสมาชิก ยังได้กำหนดทิศทางไว้ว่าในการให้ความร่วมมือระหว่างประเทศสมาชิกล้วนแล้วแต่ต้องใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสาร นอกเหนือจากการใช้ภาษาประจำชาติ ดังนั้นในการเรียนภาษาอังกฤษการพัฒนาทั้ง 4 ทักษะไม่ว่าจะเป็น การฟัง การพูด การอ่าน หรือการเขียน ล้วนแต่มีความสำคัญทั้งสิ้น แต่อย่างไรก็ตามสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาชั้นต้น ทักษะการพูดนั้นถือได้ว่าเป็นทักษะที่ควรได้รับการส่งเสริมอย่างมาก เพราะยิ่งถ้าได้รับการฝึกพูดตั้งแต่วัยประถมศึกษา ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนจะมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น (Celce-Murcia, 2001) เนื่องจากเป็นทักษะที่ใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน และเป็นการเตรียมพื้นฐานให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ทั่วโลก นำไปสู่การเรียนรู้อย่างกว้างขวางในหลากหลายด้าน เช่น การศึกษา เศรษฐกิจ สังคม การเมือง วัฒนธรรม เป็นต้น นอกจากนี้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษยังเป็นทักษะที่แสดงถึงระดับความสามารถในการเรียนรู้และเป็นตัวบ่งชี้ถึงความสามารถด้านการใช้

ภาษาอังกฤษอีกด้วย วิชาภาษาอังกฤษจึงถูกบรรจุในหลักสูตรการศึกษาของโรงเรียนทั่วโลก และกว่าศตวรรษแล้วที่ปรากฏให้เห็นว่าผู้ที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษมักมีโอกาสที่ดีในการแข่งขันสูงกว่าผู้อื่น (Graddol, 2006)

แต่อย่างไรก็ตามเมื่อพูดถึงบริบทการศึกษาภาษาในประเทศไทยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศเท่านั้น พบว่าประเทศไทยถูกจัดให้อยู่ในระดับที่ต่ำกว่าหลาย ๆ ประเทศในอาเซียนในด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และยังถูกจัดเป็นหนึ่งในกลุ่มประเทศที่ขาดทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก (English Proficiency Index, 2016) ทั้งนี้ยังเห็นได้จากผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินั้นพื้นฐาน (O-Net) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 วิชาภาษาอังกฤษ ประจำปี 2558 ในระดับประเทศ มีคะแนนเฉลี่ย 40.31 (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2559) และลดต่ำลงอีกในปี 2559 โดยมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 34.59 (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2560) สาเหตุประการหนึ่งเกิดจากการเรียนการสอนในประเทศไทยส่วนใหญ่นั้นเป็นการสอนโดยเริ่มต้นจากการเรียนที่เน้นการอ่าน การเขียน และไวยากรณ์ก่อน แล้วจึงฝึกทักษะการพูด ส่งผลให้นักเรียนกังวลและกลัวที่จะพูดผิดไวยากรณ์ หรือเกรงว่าหากพูดผิดไวยากรณ์แล้วจะถูกตำหนิ บางคนรู้สึกอายที่ต้องเป็นจุดสนใจของเพื่อนร่วมเรียน สาเหตุต่าง ๆ เหล่านี้ส่งผลให้ขาดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษไปในที่สุด ซึ่งถือได้ว่าเป็นปัญหาหลักที่ทำให้นักเรียนขาดความสามารถทางการพูด และนักเรียนจะยิ่งกังวลว่าจะพูดผิดหลักไวยากรณ์มากยิ่งขึ้น เมื่อต้องพูดหน้าชั้นเรียน (Murni, 2012; Tuan & Mai, 2015) ดังนั้นในการช่วยเหลือนักเรียนในการพัฒนาทักษะการพูดนั้น การปรับกระบวนการเรียนการสอนให้มีความเหมาะสมจึงเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อให้เกิดแรงจูงใจในการเรียน และให้นักเรียนได้รู้สึกคลายความกังวลเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ ผู้สอนควรนำแนวทางและเทคนิควิธีการสร้างความน่าสนใจให้กับบทเรียน เพื่อทำให้นักเรียนรู้สึกผ่อนคลาย มาปรับใช้ร่วมกับการสอน และให้นักเรียนใช้ภาษาพูดได้อย่างเป็นธรรมชาติ

จากการศึกษาความสำคัญของทักษะการพูดภาษาอังกฤษและสภาพปัญหาการเรียนการสอนในประเทศไทย และศึกษาเกี่ยวกับแนวทางการสอนภาษาอังกฤษรูปแบบต่าง ๆ เพิ่มเติมแล้วนั้น พบว่านักการศึกษาหลายท่านได้เสนอแนวคิดที่น่าสนใจเกี่ยวกับการนำนิทานมาใช้ในการเรียนการสอน ซึ่งกล่าวว่านิทานเป็นกิจกรรมที่ไม่เพียงช่วยพัฒนาความสามารถด้านการฟัง หากแต่ยังพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนได้ด้วย เนื่องจากเป็นกิจกรรมที่สนุก เหมาะกับนักเรียนทุกช่วง

วัย โดยเฉพาะระดับประถมศึกษา เพราะการใช้นิทานในการสอนภาษาอังกฤษทำให้นักเรียนรู้สึกไม่เครียด มีแรงจูงใจ นักเรียนยังอาจแลกเปลี่ยนนิทานที่เคยได้ฟังกับเพื่อนหรือกับครูได้อีกด้วย (Wilhelm, 1999) ไม่เพียงเท่านั้นนิทานยังเป็นการนำนักเรียนเข้าสู่การเรียนรู้อย่างเป็นแบบแผนทางภาษาและเพิ่มพูนคลังคำศัพท์ (Baker & Greene, 1987; ศิริพรรณ ชัชวาลวงศ์, 2551) ที่สำคัญกิจกรรมการเล่านิทานนั้นยังเป็นตัวอย่างของการใช้ภาษาอย่างมีความหมายที่ดีที่สุด จึงมีประโยชน์อย่างมากต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรียกได้ว่าเป็นเครื่องมือที่ช่วยทำให้เกิดการถ่ายทอดภาษาอย่างมีความหมาย (Zaro & Salaberry, 1995) นอกจากนี้นิทานยังช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียน สร้างจุดมุ่งหมายในการฟังเพื่อหาความหมาย ก่อให้เกิดความคล่องในการใช้ภาษา เนื่องจากนักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน เกิดความตระหนักในการเรียน นิทานจะช่วยให้นักเรียนสะสมความรู้ในตัวภาษา ช่วยกระตุ้นให้เกิดการพูดและการเขียน และทำให้เกิดการสื่อสารขึ้นได้ (Wright, 1999) ดังนั้นการนำกิจกรรมนิทานมาใช้ย่อมมีประโยชน์ต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียน ช่วยสร้างแรงจูงใจ และให้นักเรียนเกิดความรู้เข้าใจในบทเรียนได้มากขึ้น (ศิริพรรณ ชัชวาลวงศ์, 2551; ศิริมาโพธิ์จักร์, 2553) ทั้งนี้ นักเรียนยังสามารถนำความรู้และทักษะที่ได้รับการพัฒนาไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อไปได้อีกด้วย

กิจกรรมที่ใช้ประกอบการเล่านิทานภาษาอังกฤษนั้นก็ถือเป็นปัจจัยสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาทักษะเรียนรู้และการพูดของนักเรียน ดังที่ (Taylor, 2000) ได้เสนอกิจกรรมที่ใช้ในการพูดนิทานไว้อย่างหลากหลาย เช่น กิจกรรมการเล่าทวนเรื่อง โดยที่หลังจากฟังเรื่องจบแล้ว ให้นักเรียนเล่าเรื่องนั้นซ้ำอีกครั้งหนึ่ง ทั้งนี้การเล่าทวนเรื่องเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความเข้าใจและความรู้สึกของตนเองหรือสร้างสรรค์สิ่งใหม่ด้วย (Wright, 1999) กิจกรรมอภิปรายตามรูปภาพ โดยผู้สอนเลือกรูปภาพจากนิทานมาหนึ่งภาพ แล้วให้นักเรียนร่วมกันพูดคุยถึงสิ่งที่ปรากฏในรูปภาพ วัตถุประสงค์ของกิจกรรมนี้คือให้นักเรียนได้รู้จักคำและภาษาที่จำเป็นต้องใช้ในการเล่าเรื่องนั้น ๆ กิจกรรมเรียงลำดับภาพหลังจากฟังนิทาน แล้วจึงให้นักเรียนออกมาเล่าหน้าชั้นเรียน หรือให้นักเรียนวาดภาพตามเนื้อเรื่องแล้วเล่าเรื่องจากภาพที่วาดก็ได้ (Stockdale, 1995; Taylor, 2000; Wright, 1999) กิจกรรมถามตอบ เป็นอีกกิจกรรมที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนร่วมกับนิทาน โดยเมื่อผู้สอนเล่าจบ ควรถามคำถามเพื่อทดสอบความเข้าใจจากเรื่องที่ฟัง (Stockdale, 1995) นอกจากนี้ยังมีกิจกรรมอื่น ๆ ที่น่าสนใจอีก เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การคาดเดาเรื่อง เป็นต้น

ทั้งนี้ Wright (1999) ยังได้แบ่งลักษณะการใช้กิจกรรมเพื่อการพูดนิทานออกเป็นสามช่วง คือ กิจกรรมก่อนการเล่า กิจกรรมระหว่างการเล่านิทาน และกิจกรรมหลังเล่านิทาน ซึ่งแต่ละกิจกรรมก็จะเป็นการฝึกฝน เชื่อมโยงความรู้ ไปพร้อมกับความสนุกสนานแล้วสามารถพัฒนาไปสู่การผลิตภาษา และถ่ายโอนความรู้ในที่สุด

นอกจากการนำกิจกรรมการเล่านิทานมาประยุกต์ใช้ร่วมกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแล้ว การเลือกคัดเลือกสื่อประกอบการเรียนการสอนก็มีความสำคัญเช่นกัน เพราะสามารถช่วยให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพและมีความน่าสนใจมากขึ้น ทั้งนี้การประเมินเพื่อคัดเลือกสื่อที่จะนำมาใช้ในการเล่านิทานนั้น ผู้สอนควรคัดเลือกสื่อที่มีเนื้อหาตรงตามเพศและวัยของนักเรียน เพราะสื่อการเรียนสามารถเป็นตัวกระตุ้นให้นักเรียนอยากรู้ โดยสื่อที่น่าสนใจ ช่วยให้เด็กเกิดความคิดและรู้จักใช้ความรู้และทักษะของตน ช่วยให้ครูผู้สอนและนักเรียนทำกิจกรรมได้ง่ายขึ้น ในแง่ของเพศทั้งชายและหญิงชอบเรื่องเกี่ยวกับสัตว์ แต่เด็กผู้ชายจะชื่นชอบเรื่องเกี่ยวกับกีฬาและวิทยาศาสตร์เป็นพิเศษ (Hutchinson & Waters, 1999; Petty, Petty, & Salzer, 1994) ในขณะที่เด็กในแต่ละวัยมีความสนใจในสิ่งที่แตกต่างกัน เด็กระดับประถมศึกษาจะชอบเรื่องแฟนตาซี นิทานพื้นบ้านและโลกรอบตัว นักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 5-6 (อายุ 10-12 ปี) มีความสนใจและความต้องการฟังนิทานที่มีเนื้อหาดูตื่นเต้น ลึกลับ พิศวง แสดงถึงความกล้าหาญ ความมีน้ำใจนักกีฬา นิทานสัตว์ต่าง ๆ และการ์ตูน (Petty et al., 1994; ไพพรรณ อินทนิล, 2534) และยังคงคำนึงถึงการลำดับเหตุการณ์ที่ควรเกิดขึ้นตามลำดับ จดจำง่าย ความยาวของเรื่องเหมาะสมกับสถานการณ์ และมีคำหรือข้อความซ้ำ ๆ คล้องจอง เพราะจะทำให้สนุกสนานจดจำเรื่องได้ง่าย (Beaty, 1994; Wright, 1999)

จากการค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษมาใช้ พบว่างานวิจัยภายในประเทศที่เกี่ยวข้องส่วนใหญ่ จะยึดหัวเรื่อง (theme) และเนื้อหการสอนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ที่กระทรวงศึกษากำหนด และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะการพูดเพียงประโยชน์สั้น ๆ เท่านั้น ในขณะที่ปัจจุบันกระทรวงศึกษาธิการได้มีนโยบายการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยกำหนดให้ใช้กรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษหรือ The Common European Framework of Reference for Languages (CEFR) เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน อันเป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ มากกว่าการเน้นที่ไวยากรณ์ ทั้งนี้หากผู้สอนสามารถนำกรอบ

การเรียนรู้ของสภายุโรปมาใช้ร่วมกับการจัดการเรียนการสอนสำหรับพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ ก็จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อนักเรียนในการนำไปใช้กับชีวิตประจำวันและอนาคตข้างหน้า โดยเฉพาะทักษะการพูดที่จะมีบทบาทสำคัญในการติดต่อสื่อสาร ทั้งระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียน (AEC) และประเทศอื่น ๆ ทั่วโลก

โรงเรียนนาคประสิทธิ์ อำเภอสามพราณ จังหวัดนครปฐม เป็นโรงเรียนเอกชนขนาดใหญ่ ที่จัดการเรียนการสอนในระดับอนุบาล ประถมศึกษา มัธยมศึกษา และประกาศนียบัตรวิชาชีพ ทั้งนี้ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษานั้น แบ่งออกเป็น 2 หลักสูตร คือ หลักสูตรปกติ และหลักสูตรสองภาษา โดยในหลักสูตรปกตินั้นผู้สอนเป็นชาวไทยซึ่งส่วนใหญ่จะมีการจัดการเรียนการสอนในลักษณะที่เน้นตำราเรียนมากกว่าให้นักเรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษาจริง จึงเป็นส่วนหนึ่งของปัญหาความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในหลักสูตรปกตินี้

ด้วยเหตุนี้งานวิจัยนี้จึงมุ่งเน้นให้เห็นความสำคัญของการนำกิจกรรมมาใช้ร่วมกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะกิจกรรมประเภทนิทาน เพื่อศึกษาผลของการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษที่มีต่อความสามารถด้านการพูดของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม ซึ่งกิจกรรมนิทานนั้นยังเป็นเครื่องมือที่สามารถถ่ายทอดภาษา โดยใช้ความสามารถทางการพูดได้อย่างมีความหมาย ส่งผลให้นักเรียนเกิดการสะสมความรู้ทางภาษาได้ดี เสริมสร้างความมั่นใจในการพูด และมีส่วนช่วยสร้างแรงจูงใจและทัศนคติที่ดีในการเรียน ให้นักเรียนรู้สึกสนุก ผ่อนคลาย โดยนิทานที่ใช้มีหัวข้อตรงตามที่กรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษของกลุ่มสหภาพยุโรป (Council of Europe, 2006) รวมทั้งนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ก็เป็นวัยที่เหมาะสมที่จะทดลองใช้กิจกรรมนิทาน เนื่องจากเป็นกลุ่มนักเรียนที่อยู่ในวัยที่สามารถเรียนรู้ เข้าใจซาบซึ้ง และชอบฟังนิทานหรือเรื่องเล่า สามารถแสดงความคิดเห็น โดยหวังว่านักเรียนจะพัฒนาความสามารถทางการพูดเพื่อบอกข้อมูลของตัวเองเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่จะทำในอนาคตได้ บอกความต้องการของตนได้ บอกทิศทางง่าย ๆ ได้ และสามารถขอและให้คำแนะนำได้ โดยใช้นิทานที่มีหัวข้อตรงตามที่กรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษของกลุ่มสหภาพยุโรป (Council of Europe, 2006) กำหนดไว้ และเป็นการเรียนรู้ที่เน้นเพื่อพัฒนาความสามารถทางการสื่อสารมากกว่าไวยากรณ์

1.2 กรอบแนวคิดการวิจัย

ในงานวิจัยนี้ได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาผลการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษที่มีต่อความสามารถทางการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม เพื่อนำมาสร้างเป็นกรอบแนวคิดการวิจัย ทั้งนี้สามารถสรุปได้ว่า งานวิจัยเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดในครั้งนี้ มีตัวแปรต้น คือ กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ อันประกอบด้วยชั้นการสอน 3 ชั้นตอน ได้แก่ ชั้นก่อนการเล่านิทาน ชั้นระหว่างการเล่านิทาน และ ชั้นหลังการเล่านิทาน โดยมุ่งพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม หลังการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ รวมไปถึงสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม ที่มีต่อการใช้กิจกรรมนิทาน

1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาผลการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษที่มีต่อความสามารถในการพูดของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม ที่มีต่อการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ

1.4 คำถามการวิจัย

ในการวิจัยเพื่อศึกษาผลการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษที่มีต่อความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐมในครั้งนี้ มีคำถามการวิจัย ดังนี้

1. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม สูงขึ้น หลังเรียนด้วยการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษหรือไม่
2. ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม อยู่ในระดับใด

1.5 สมมติฐานการวิจัย

จากการศึกษาวรรณกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ การพูดของนักเรียนระดับประถมศึกษา และการสอนทักษะการพูดในระดับประถมศึกษา ทำให้สามารถตั้งสมมติฐานการวิจัยได้ ดังนี้

1. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม สูงขึ้นหลังเรียนด้วยการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ
2. นักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม มีความคิดเห็นต่อการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด

1.6 ขอบเขตการวิจัย

งานวิจัยนี้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ดังนี้

1.6.1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม จำนวน 9 ห้องเรียน มีนักเรียนจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 312 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในภาคการศึกษาฤดูร้อน ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม ได้มาจากการเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีอยู่แล้วตามสภาพจริง (Intact group) จำนวน 1 ห้องเรียน เป็นนักเรียนจำนวน 30 คน

1.6.2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ใช้ศึกษาในงานวิจัยประกอบด้วยตัวแปร 2 ประเภท ได้แก่

ตัวแปรต้น คือ กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ

ตัวแปรตาม คือ

ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม ก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ

ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม ที่มีต่อการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ

1.6.3 การรวบรวมข้อมูล

ดำเนินการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐมที่เป็นกลุ่มตัวอย่างก่อนเรียน (Pre-test) และดำเนินการสอนกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเองตามแผนการสอนที่สร้างขึ้น และเมื่อเรียนจบจึงดำเนินการทดสอบหลังเรียน (Post-test) กับกลุ่มตัวอย่างโดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษชุดเดิม

1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ

1. กิจกรรมการเล่านิทานภาษาอังกฤษ หมายถึง การนำเรื่องเล่าภาษาอังกฤษมาบอกกล่าวและทำกิจกรรมอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อให้เกิดการพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษ โดยมุ่งให้นักเรียนรู้สึกผ่อนคลายและสนุกสนานกับการเรียน

กิจกรรมการเล่านิทานในงานวิจัยนี้ ยึดเนื้อหาสาระทักษะการพูดของนักเรียนตามเกณฑ์ของสภายุโรป (Council of Europe) ในระดับ A1 คือ นักเรียนสามารถใช้และเข้าใจประโยคง่าย ๆ ในชีวิตประจำวัน สามารถแนะนำตัวเองและผู้อื่น สามารถตั้งคำถามเกี่ยวกับบุคคลอื่น เช่น เขาอยู่ที่ไหน รู้จักใครบ้าง และตอบคำถามเหล่านี้ได้ ทั้งยังสามารถเข้าใจบทสนทนาเมื่อคู่สนทนาพูดช้าและชัดเจน (สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2558) ทั้งยังได้คัดเลือกเนื้อหาที่ตรงกับหัวเรื่อง (Theme) ทางการเรียนภาษาอังกฤษตามที่สภายุโรปกำหนด และสำรวจเนื้อหาที่ตรงกับความสนใจของนักเรียน จำนวน 4 เรื่อง คือ เจ้าเป็ดน้อย (The Little Duckling), หนูน้อยอินเดียนแดง (The little Indian Boy), เมื่อใดที่เธอยื่นคุกกี้ให้หนู (If You Give a Mouse a Cookie) และเจ้าแมวขาว (The Little White Cat)

โดยมีกระบวนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมนิทานที่แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนก่อนการเล่านิทาน (Before storytelling) เพื่อเตรียมความพร้อมของนักเรียน ขั้นระหว่างการเล่าเรื่อง (During storytelling) ในขั้นนี้ผู้เล่าต้องใช้น้ำเสียงขึ้นลงและมีความหลากหลาย เพื่อกระตุ้นความสนใจและอาจหยุดระหว่างการเล่าเพื่อถามคำถาม ขั้นหลังการเล่าเรื่อง (After storytelling) จัดกิจกรรมเพื่อตรวจสอบความเข้าใจของผู้ฟัง เช่น ตอบคำถาม เติมคำในช่องว่าง ให้

เล่าทวนเรื่อง เรียงรูปภาพให้ถูกต้องตามเนื้อเรื่อง แก้ไขประโยคที่ผิดให้ถูกต้อง เขียนประโยคให้ตรงกับรูปภาพ

2. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง พฤติกรรมทางภาษาที่ผู้พูดออกเสียงอย่างมีความหมาย จนเกิดเป็นการสื่อสารและพูดโต้ตอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ผู้พูดต้องมีความรู้ด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ การออกเสียง การเลือกใช้ภาษา และการเชื่อมโยงคำที่เหมาะสม เพื่อให้สัมพันธ์กับสิ่งที่ต้องการสื่อให้ผู้ฟังรับรู้และเข้าใจวัตถุประสงค์ของผู้พูดได้

ในงานวิจัยนี้วัดผลประเมินความสามารถทางการพูดของนักเรียนจากที่คะแนนที่ได้จากการวัดความสามารถด้านการพูด ได้แก่ การบอกความต้องการ การบอกเล่าสิ่งที่กำลังจะทำในอนาคต การบอกทิศทาง และการขอและให้คำแนะนำง่าย ๆ โดยใช้แบบทดสอบความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นชุดข้อคำถามที่สร้างขึ้นเพื่อวัดผลทางการพูดทางตรงทั้งก่อนและหลังการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ โดยใช้การสัมภาษณ์ถามตอบ เพื่อวัดความสามารถทางการพูดของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเทียบเท่ากับกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษของประเทศกลุ่มสหภาพยุโรป (Council of Europe) ในระดับ A1 โดยระบุไว้ว่านักเรียนในระดับนี้ต้องสามารถสื่อสารประโยคง่าย ๆ เมื่ออยู่ในรูปแบบที่ช้าและชัดได้

3. นักเรียน หมายถึง ผู้ที่ศึกษาในสถานศึกษาซึ่งเป็นกลุ่มที่อยู่ในวัยกำลังเรียนรู้ โดยในงานวิจัยนี้ นักเรียน หมายถึง นักเรียนในระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม และเป็นกลุ่มที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษในหลักสูตรปกติ จำนวน 1 ห้องเรียน หรือ 30 คน

4. ความคิดเห็นต่อการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อระดับความเหมาะสมของการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ โดยแบ่งออกเป็นด้านต่าง ๆ คือ ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรมนิทาน ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ และด้านอารมณ์ความรู้สึก ในรูปแบบของค่าระดับ ตั้งแต่เหมาะสมมากที่สุด จนถึงระดับเหมาะสมน้อยที่สุด

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เนื่องจากในปัจจุบันนี้การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษมีความสำคัญมากเป็นอย่างยิ่ง และเพื่อให้กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีความน่าสนใจเหมาะกับวัยของนักเรียน ดังนั้น ในงานวิจัยนี้จึงกำหนดวิธีการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานภาษาอังกฤษในการพัฒนาความสามารถการพูด โดยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้กิจกรรมการเล่านิทาน เพื่อพัฒนาความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษไว้สำหรับเป็นพื้นฐานในการพัฒนาเครื่องมือและพัฒนาแนวทางวิจัย โดยแยกตามหัวข้อหลัก ๆ ดังนี้

- 2.1 กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ
- 2.2 การพูดของนักเรียนในระดับประถมศึกษา
- 2.3 การสอนทักษะการพูดในระดับประถมศึกษา
- 2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ

นักเรียนระดับประถมศึกษาเป็นวัยที่มีลักษณะสนใจใฝ่รู้ การทำกิจกรรมในห้องเรียนภาษา จึงมีผู้สนับสนุนการเรียนการสอนดังกล่าว กิจกรรมนิทานเป็นกิจกรรมหนึ่งที่สามารถนำมาใช้เป็นสื่อการสอนสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาได้ เนื่องจากตรงตามลักษณะความสนใจของนักเรียน ดังที่ Zaro and Salaberri (1995) ได้กล่าวถึงการใช้กิจกรรมนิทานประกอบการเรียน คือ ช่วยพัฒนาทักษะการฟัง (The development of listening skills) ได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ (The acquisition of new vocabulary) (Baker & Greene, 1987) ช่วยพัฒนาความสามารถทางวรรณกรรมของเด็ก (The development of child's literary competence) เกิดการสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูลที่อยู่ในนิทาน (The communicative exchange involved in stories) นอกจากนี้นิทานยังช่วยสร้างแรงจูงใจ (Motivation) และช่วยในเรื่องการจำลองและเสริมสร้างจินตนาการ (Stimulation and development of imagination) ทำให้นักเรียนได้พัฒนาความรู้ความสามารถ และรู้สึกสนุกสนานไปพร้อมกัน

2.1.1 ความหมายของนิทานภาษาอังกฤษ

นิทานถูกสร้างขึ้นมาตั้งแต่ยุคโบราณ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อบอกเล่าเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ของเชื้อชาตินั้น ๆ และถูกส่งผ่านมารุ่นสู่รุ่นโดยนักเล่านิทาน ก่อนที่จะถูกบันทึกเป็นตัวหนังสือ (Davies, 2007; Tompkins & McGee, 1993) ทั้งนี้ National Storytelling Association (1997) ได้ให้นิยามของนิทานว่าเป็นความสัมพันธ์กันของการใช้ภาษา น้ำเสียง รวมทั้งท่าทาง การเคลื่อนไหวประกอบต่าง ๆ เพื่อกระตุ้นให้ผู้ฟังเกิดการตีความเนื้อเรื่อง และสามารถจินตนาการตามได้ จากการฟังเนื้อเรื่องหรือบทสนทนา นอกจากนี้ Davies (2007) ยังกล่าวเพิ่มเติมด้วยว่า นิทานเกิดขึ้นมาจากลักษณะทางธรรมชาติของมนุษย์ที่ต้องการบอกเล่าและแบ่งปันประสบการณ์แก่ผู้อื่น ประกอบกับความต้องการสร้างความสนุกสนานให้กับตัวเอง จึงสร้างสรรค์เรื่องราวตามจินตนาการขึ้นมา ทั้งนี้สามารถเห็นได้ตั้งแต่ในวัยเด็กที่มักสร้างเพื่อนหรือโลกในจินตนาการขึ้นมาได้ด้วยตนเอง

นิทานจึงเปรียบดั่งศิลปะการบรรยายที่ต้องใช้ความละเอียดอ่อน เพื่อถ่ายทอดเนื้อเรื่องไปสู่ผู้ฟัง และทำให้ผู้ฟังเกิดจินตนาการร่วมจากเรื่องที่ได้ฟัง

2.1.2 ประเภทของนิทานภาษาอังกฤษ

นิทานแบ่งออกได้หลายประเภท ตามแต่จะใช้เกณฑ์ใดในการแบ่ง เช่น ตามยุคสมัย ตามรูปแบบของนิทาน ตามเขตภูมิศาสตร์ ตามชนิดของนิทานและชนิดของการเล่า (เกริก ยุ้นพันธ์, 2539) โดยแบ่งประเภทของนิทานไว้ ทั้งนี้หลังจากที่ได้ศึกษาจากตำราต่าง ๆ พบว่านักการศึกษาหลายท่าน ทั้ง Bryant (2009) Tompkins and McGee (1993) และ Vos (2003) ได้แบ่งประเภทของนิทานไว้ใกล้เคียงกัน โดยแบ่งออกเป็น 3 ประเภทหลัก ๆ ดังนี้

นิทานสอนคติธรรม (Fable) คือ นิทานที่ถูกออกแบบมาเพื่อใช้ในการสอนคติธรรม เพื่อให้บทเรียนนั้น ๆ ง่ายต่อการเข้าใจมากขึ้น คติสอนใจหรือคติธรรมจะถูกกล่าวถึงในตอนจบของเรื่อง ลักษณะของนิทานประเภทนี้ คือ มีขนาดสั้น ความยาวไม่เกิน 1 หน้ากระดาษ ตัวละครในเรื่องมักเป็นสัตว์ ตัวละครแต่ละตัวมีลักษณะเดียว เช่น แข็งแรง-อ่อนแอ ฉลาด-โง่ ฉากเป็นแบบเรียบง่าย มีเพียงเหตุการณ์เดียว ความขัดแย้งเกิดขึ้นระหว่างตัวละคร แก่นของเรื่องจะถูกกล่าวในตอนจบ เช่น กระต่ายกับเต่า (The hare and the turtle) และราชสีห์กับหนู (The lion and the rat) เป็นต้น

นิทานพื้นบ้าน (Folktales) คือ นิทานขนาดสั้นที่เริ่มต้นมาจากส่วนหนึ่งของการเล่าเรื่องที่สืบทอดกันมา ลักษณะของนิทานประเภทนี้คือ มักเริ่มต้นด้วย “กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว” ฉากในเนื้อเรื่องมักเกิดขึ้นได้ทั่ว ๆ ไป และสามารถเกิดขึ้นที่ไหนก็ได้ โครงเรื่องง่ายและตรงไปตรงมา ปัญหาที่เกิดขึ้นมักเกี่ยวกับการเดินทางจากบ้านเพื่อไปทำภารกิจบางอย่าง การเดินทางที่ต้องเผชิญหน้ากับสัตว์ประหลาด การเปลี่ยนแปลงที่น่าอัศจรรย์จากบ้านที่รุ่มรวยเป็นบ้านที่ปลอดภัย หรือการเผชิญหน้ากันระหว่างสัตว์ประหลาดฉลาดกับสัตว์ประหลาดโง่ ตัวละครแต่ละตัวจะมีเพียงบุคลิกเดียวเท่านั้น ไม่ดีก็เลว ไม่โง่ก็ฉลาด ไม่ขยันก็ขี้เกียจ และจบเรื่องอย่างมีความสุข เช่น ลูกเป็ดขี้เหล่ (The ugly duckling) โกลดีล็อกกับหมีสามตัว (Goldilocks and the three bear) ลูกหมูสามตัว (The three little pigs) และ หนูน้อยหมวกแดง (Little red riding hood) เป็นต้น นอกจากนี้นิทานพื้นบ้านยังสามารถแบ่งออกเป็นรูปแบบย่อย ๆ ได้อีก เช่น นิทานที่สัตว์ประหลาดพูดได้ (Talking beast tales) มีตัวละครเป็นสัตว์ที่ทั้งการพูดและท่าทางเหมือนมนุษย์ นิทานตลกไม่มีสาระ (Noodlehead stories) และเทพนิยาย (Fairy tales) นิทานประเภทนี้ ตัวละครในเรื่องจะมีความมหัศจรรย์ มีแม่เมด ยักษ์ หรือแม่มดหัว

นิทานเทพปกรณัมและตำนาน (Myths and legends) ผู้คนทั่วโลกได้สร้างเรื่องราวของเทพขึ้นมา เพื่ออธิบายปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ เทพปกรณัมบางเรื่องอธิบายถึงการกำเนิดของโลก และการมีอยู่ของมนุษย์ การเกิดของฤดูกาลต่าง ๆ ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ คนโบราณใช้เรื่องราวของเทพในการอธิบายสิ่งต่าง ๆ ซึ่งในภายหลังได้ถูกอธิบายโดยทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ ลักษณะของเทพปกรณัม คือ อธิบายการสร้างหรือกำเนิดของบางสิ่ง ตัวละครมักเป็นยอดมนุษย์ ที่มีพลังพิเศษ ฉากของเรื่องเป็นแบบเรียบง่าย ต้องมีเรื่องราวของเวทมนตร์ ส่วนตำนาน (Legends) มีลักษณะเป็นเรื่องราวที่ถูกเล่าต่อกันมาโดยมีพื้นฐานทางประวัติศาสตร์ แต่ไม่สามารถยืนยันได้ มีองค์ประกอบคล้ายกับนิทานเทพปกรณัม เช่น ริป แวน วิงเคิล (Rip Van Winkle) และ โรบินฮูด (Robin Hood of Sherwood forest)

นอกจากนี้ Vos (2003) ยังได้แบ่งนิทานออกเป็นประเภทเรื่องเล่าเหลือเชื่อ (Tall Tell) ด้วย ซึ่งจะเป็นเรื่องสั้น ๆ มีเนื้อเรื่องตลก ขบขัน เนื้อหาจุดสำคัญอยู่ที่เรื่องที่ไม่น่าเป็นไปได้ อาจเป็นเรื่องการแก้แค้น การแสดงปฏิภาณไหวพริบ เป็นการแสดงออกทางอารมณ์ของมนุษย์ที่ต้องการหลุด

พ้นจากกรอบของวัฒนธรรม ประเพณีและกิจวัตร ฉะนั้น ทั้งผู้ฟังและผู้เล่าไม่ใส่ใจในความไม่สมจริง เหล่านั้น

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการแบ่งประเภทของนิทานสามารถแบ่งได้หลายประเภท ขึ้นอยู่กับแต่ละเกณฑ์ โดยอาจยึดตามรูปแบบ ชนิดของนิทาน ลักษณะเนื้อเรื่อง เช่น นิทานสอนคติธรรม นิทานพื้นบ้าน นิทานเกี่ยวกับเทพปกรณัม นิทานตลก เป็นต้น ในการเลือกใช้นิทานในการเล่านั้น ผู้สอนต้องเลือกให้ตรงตามวัตถุประสงค์การเล่า และเลือกเรื่องที่มีเนื้อหาเหมาะสมกับนักเรียน ในแต่ละวัย

2.1.3 ประโยชน์ของนิทานภาษาอังกฤษ

นิทานเป็นอีกหนึ่งวิธีที่เป็นการรวมความรู้กับความบันเทิงเข้าไว้ด้วยกัน (Stockdale, 1995) การนำกิจกรรมการเล่านิทานเข้ามาใช้ร่วมกับการเรียนการสอนจึงมีประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับผู้สอน หลังจากที่ได้ศึกษาตำราต่าง ๆ พบว่าประโยชน์ของนิทานภาษาอังกฤษนั้นช่วยพัฒนาทักษะของนักเรียนได้เป็นอย่างดี สามารถสรุปได้เป็น 4 ทักษะหลัก ๆ คือ ทักษะทางปัญญา ทักษะทางสังคม ทักษะทางอารมณ์ ทักษะทางภาษา

ด้านทักษะทางปัญญา Ellis (1997) และ Woodland (1998) กล่าวถึงประโยชน์ของนิทานในแง่ของการเสริมสร้างให้นักเรียนมีทักษะความคิด เพราะนิทานนั้นเป็นสิ่งที่สามารถนำกลับมาเล่าซ้ำได้ จึงเป็นกิจกรรมที่ช่วยกระตุ้นให้นักเรียนได้คิดทบทวน เกิดการถ่ายโอนข้อมูล และทำให้เกิดการเรียนรู้ เพิ่มพูนความรู้ใหม่ได้

ด้านทักษะทางสังคม Ellis (1997) กล่าวเสริมว่า การเล่านิทานนั้นไม่เพียงแต่สอนให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะทางปัญญา หรือมีทักษะคิดระดับสูง แต่ยังสามารถตอบสนองความต้องการของนักเรียนที่มีลักษณะการเรียนรู้ที่ต่างกัน (Different learning style) เปิดโอกาสให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ร่วมกัน (Cooperative learning) เสริมสร้างทักษะการใช้ชีวิตร่วมกันทางสังคม (Social skills) และเรียนรู้วัฒนธรรมที่แตกต่างกัน

ด้านทักษะทางอารมณ์ นิทานนอกจากจะเป็นแหล่งรวมประสบการณ์ทางภาษาที่ดีสำหรับเด็ก นิทานยังเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการช่วยสร้างแรงจูงใจ (Motivation) นักเรียนจะยิ่งตั้งใจฟังหรืออ่านนิทานมากขึ้น หากผู้สอนเลือกเรื่องได้ถูกใจ ส่งผลให้นักเรียนสร้างจุดมุ่งหมายในการฟังขึ้น

ซึ่งเมื่อนักเรียนตั้งใจฟังและก็จะสามารถเข้าใจเรื่องได้ก็ ซึ่งทำให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาและเป็นแรงจูงใจในการพัฒนาตัวเองต่อไปได้ ทั้งนี้นิทานยังช่วยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออกและสร้างภาษาพูดได้โดยปราศจากความกังวล ซึ่งช่วยกระตุ้นให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองได้อีกด้วย (Wright, 1999)

ด้านทักษะทางภาษา เนื่องจากวัตถุประสงค์ของนิทานคือการส่งเนื้อหาที่มีความหมายไปยังผู้ฟัง และในขณะที่นักเรียนได้ฟังนิทานนั้น ก็ต้องทำความเข้าใจนิทานไปด้วย จึงเกิดเป็นจุดมุ่งหมายในการฟัง นักเรียนก็จะได้พัฒนาทักษะการหาความหมาย (Meaning) ทั้งยังได้ฝึกทักษะการคาดเดาเรื่องไปพร้อม ๆ กัน นิทานยังก่อให้เกิดความตระหนักรู้ในภาษา (Language awareness) เพราะนักเรียนจะมีโอกาสได้สะสมความรู้ในตัวภาษา และพร้อมที่จะผลิตภาษาที่คุ้นเคยออกมาได้อย่างคล่องแคล่ว (Fluency) ทั้งยังกระตุ้นให้เกิดทักษะการพูดและการเขียน (Stimulus for speaking and writing) เพื่อตอบสนองหรือแสดงความคิดเห็นต่อกิจกรรมที่ผู้สอนจัดขึ้น ส่งผลให้พัฒนาทักษะการสื่อสาร (Communication)

จากการศึกษาเขียนของนักการศึกษาต่าง ๆ สรุปได้ว่านิทานมีประโยชน์ต่อนักเรียนในระดับประถมศึกษาอย่างมาก ทั้งในด้านการพัฒนาทักษะปัญญา ทักษะทางสังคม ทักษะทางอารมณ์ และทักษะทางภาษา จึงควรนำมาเป็นกิจกรรมประกอบการเรียนการสอน เพราะช่วยกระตุ้นให้เกิดทั้งจินตนาการและการเรียนรู้ภาษา

2.1.4 ชั้นการสอนโดยใช้นิทานภาษาอังกฤษ

นิทานนอกจากจะให้ความบันเทิงแล้วนั้น ยังมีประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษด้วย ดังนั้น เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนโดยใช้นิทานภาษาอังกฤษประสบผลสำเร็จ ขั้นตอนการสอนจึงเป็นสิ่งที่สำคัญ ทั้งนี้ นักการศึกษาหลายท่านได้เสนอขั้นตอนการสอนไว้ในทำนองเดียวกัน (Dewsbury, 1997; Donoghue, 2009; Raines & Isbell, 1994; Wilhelm, 1999; Wright, 1999) โดยแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นแรก คือ ขั้นก่อนเล่านิทาน ในขั้นนี้ถือเป็นการเตรียมพร้อมก่อนการเริ่มต้นเล่านิทาน คือ ต้องทำให้นักเรียนเกิดภาพของนิทานที่ถูกต้องขึ้นในจิตใจ เริ่มต้นด้วยการจัดที่นั่งให้เหมาะสม ให้ผู้ฟังทุกคนสามารถได้ยินเสียงของผู้เล่านิทานได้ ผู้สอนอาจเตรียมอุปกรณ์ต่าง ๆ มาให้พร้อม เพื่อใช้

ประกอบการเล่านิทานให้ผู้ฟังเห็นภาพได้ง่ายขึ้น ก่อนเริ่มเล่านิทานควรมีการแนะนำ พูดคุยกับผู้ฟังในหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะเล่าและที่สำคัญอย่าเริ่มจนกว่าทุกคนในห้องจะเงียบและให้ความสนใจ ผู้สอนอาจนำกิจกรรมเข้ามาใช้ด้วย เช่น การคาดเดาเรื่อง การดูภาพจากหนังสือนิทาน ระดมความคิด การร่วมกันพูดถึงส่วนต่าง ๆ ในหนังสือ การสร้างฉาก ในขั้นตอนนี้ Wilhelm (1999) กำหนดว่าเป็นขั้นนำเข้าสู่บทเรียน โดยเน้นให้ลักษณะของกิจกรรมที่ใช้ต้องเป็นการเชื่อมโยงประสบการณ์เดิมของนักเรียนเข้ากับเรื่องที่จะสอน

ขั้นต่อมา คือ ขั้นระหว่างการเล่าเรื่อง ผู้เล่าต้องเล่าในแบบของตัวเอง เพราะจะทำให้การเล่านิทาน เป็นธรรมชาติมากขึ้น ใช้น้ำเสียงขึ้นลงหรือหยุดในหลากหลายระดับตามความเหมาะสมในเนื้อเรื่อง ในบางครั้งผู้เล่าอาจมีการหยุดระหว่างการเล่าเรื่อง เพื่อพูดคุยหรือถามคำถามกับผู้ฟัง นอกจากนี้การใช้ภาษาท่าทางประกอบการเล่าก็ถือว่าเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยกระตุ้นให้เกิดความ น่าสนใจมากขึ้น และอย่าอ่านเรื่องตลอดเวลา ควรสบสายตามกับผู้ฟังด้วย ในขั้นนี้ Donoghue (2009) และ Raines and Isbell (1994) เสนอเพิ่มเติมว่า ควรใช้กิจกรรมที่ให้นักเรียนหรือผู้ฟังมีส่วนร่วมในการเล่านิทานด้วย (Interactive storytelling) เพื่อให้เด็กเรียนสนใจฟังนิทานได้ตลอด เช่น ให้ผู้ฟังปรบมือ ทำท่าทาง เมื่อได้ยินคำสำคัญ ซึ่งจะช่วยให้ผู้ฟังสนุกกับการฟังนิทานมากขึ้นด้วย

ขั้นสุดท้าย คือ ขั้นหลังการเล่าเรื่อง ซึ่งเน้นที่กิจกรรมที่มีลักษณะเป็นการตรวจสอบความเข้าใจของผู้ฟัง การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในชั้นเรียนที่กระตุ้นให้นักเรียนเกิดความคิดไตร่ตรอง โดยใช้กิจกรรมต่าง ๆ เช่น การเล่าทวนเรื่อง (retelling) ตอบคำถาม (question-answer) เติมคำในช่องว่าง (information gap) แผนผังการเดินทางของตัวละคร (mapping story) การเรียงลำดับประโยค (jumbled story) เรียงรูปภาพให้ถูกต้องตามเนื้อเรื่อง แก้ไขประโยคที่ผิดให้ถูกต้อง เขียนประโยค ให้ตรงกับรูปภาพ เป็นต้น

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการเล่านิทานควรเป็นไปตามลำดับขั้นตอน ซึ่งประกอบด้วย 3 ขั้นตอนหลัก ๆ ได้แก่ ขั้นก่อนการเล่านิทาน ขั้นระหว่างการเล่า และขั้นหลังการเล่า ซึ่งองค์ประกอบที่สำคัญอย่างยิ่งในแต่ละขั้นตอนการเล่าเรื่อง คือ เทคนิคและกิจกรรมย่อยที่ผู้สอนจะนำไปใช้ เพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจและเกิดการเรียนรู้อย่างสนุกสนานในเวลาเดียวกัน ในการวิจัยนี้จึงมุ่งความสนใจที่จะนำวิธีการและแผนการจัดกิจกรรมการสอนโดยใช้กิจกรรมนิทาน ปรับใช้กับการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนในครั้งนี้ เนื่องจากกิจกรรมนิทานนั้นมีส่วนช่วยให้การเรียนการสอนมี

ความน่าสนใจมากขึ้นและช่วยกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ได้ดี ทั้งนี้ การจัดกิจกรรมในการเล่านิทานนั้น มีหลากหลายวิธี ดังนั้นการเลือกใช้กิจกรรมจึงต้องคำนึงถึงความเหมาะสมตามระดับ ความสามารถและความสนใจของนักเรียน

2.1.5 ลักษณะของกิจกรรมที่ใช้ในการเล่านิทาน

กิจกรรมนิทานเป็นกิจกรรมหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนได้ ทั้งยังเป็นกิจกรรมที่สนุกเหมาะกับเด็กทุกช่วงวัย เพราะเด็ก ๆ มักชอบฟังนิทาน ทั้งนี้การฟังนิทานเป็นการนำนักเรียนเข้าสู่การเรียนรู้แบบแผนทางภาษาและเรียนรู้คำศัพท์เพิ่มเติม (Baker & Greene, 1987) การใช้นิทานภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอนสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาจึงถือเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง เพราะนอกจากจะช่วยให้เด็กเกิดความสุขสนุกสนานแล้ว ยังเป็นแรงจูงใจที่ทำให้เกิดการพัฒนาการเรียนรู้ได้ด้วย ดังที่ศึกษาได้จากเอกสารที่น่าสนใจเกี่ยวกับกิจกรรมการเล่านิทานจากนักการศึกษาหลายท่าน เช่น

กิจกรรมการเล่าทวนนิทานด้วยตัวเอง หรือการเล่าทวนเรื่อง (Oral retelling by students or retelling) โดย Petty (1981) Taylor (2000) และ Willbrand and Rieke (1983) ได้เสนอไว้ใกล้เคียงกันว่าหลังจากที่เล่านิทานจบแล้ว ผู้สอนอาจให้นักเรียนเล่าเรื่องที่เพิ่งจบไปให้ฟังระหว่างที่นักเรียนกำลังเล่าเรื่อง ให้ผู้สอนเขียนคำสำคัญหรือวลีต่าง ๆ บนกระดาน เพื่อช่วยให้นักเรียนเกิดการเชื่อมโยงได้ง่ายขึ้นจาก การมองเห็นคำศัพท์ กิจกรรมนี้มีประโยชน์อย่างมากในการช่วยให้ผู้สอนทราบว่านักเรียนคนใดที่เข้าใจหรือไม่เข้าใจเนื้อเรื่อง นอกจากนี้ยังเป็นการช่วยนักเรียนคนอื่นให้ได้เข้าใจเรื่องมากขึ้นด้วย แนวคิดนี้ยังได้รับการสนับสนุนจาก Wright (1999) ที่กล่าวถึงการเล่าทวนนิทานด้วยตัวเองว่า เป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้แสดงความเข้าใจและความรู้สึกของตัวเอง เช่น แสดงท่าทาง หรือสร้างสรรค์สิ่งใหม่ เช่น เล่าเรื่องตรงข้ามกัน เพิ่มเติมข้อมูลอื่น ๆ เข้าไปในนิทาน เป็นต้น

Taylor (2000) เสนอแนวคิดเพิ่มเติมว่าอาจใช้การเล่าทวนเรื่องโดยใช้ตัวการ์ตูนประกอบ (Retellings with cut-out figures) โดยผู้สอนแจกรูปภาพตัวการ์ตูนที่เตรียมไว้ให้นักเรียนแต่ละคู่ แล้วให้แต่ละคู่เล่าเรื่อง หรือแสดงท่าทางประกอบโดยใช้ตัวการ์ตูนที่แจกให้ หากมีเวลาผู้สอนอาจให้นักเรียน 1 คู่ ออกมาเล่านิทานให้เพื่อน ๆ ในห้องฟัง

กิจกรรมการคาดเดาเรื่อง ซึ่งทั้ง Stockdale (1995) และ Wright (1999) ได้เสนอ กิจกรรมนี้ไว้ใกล้เคียงกัน คือ ก่อนการเล่านิทาน ให้นักเรียนดูชื่อเรื่องหรือภาพแล้วคาดเดาเหตุการณ์ ของเรื่อง โดยผู้สอนอาจยกรูปภาพจากนิทานมา 1 ภาพ แล้วให้นักเรียนร่วมกันคิดว่าเป็น เรื่อง เกี่ยวกับอะไร ให้นักเรียนทำนายใจความสำคัญของเรื่อง พร้อมกับกำหนดงานให้ทำ ระหว่างเล่านิทาน ผู้สอนก็สามารถกระตุ้นให้นักเรียนได้คาดเดาเหตุการณ์ต่อไปได้ โดยการหยุดและถามระหว่างที่เล่า เรื่อง เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เสนอความคิด ความรู้สึก

กิจกรรมอภิปรายตามรูปภาพ (Discussion of story pictures) เป็นอีกกิจกรรมที่ Taylor (2000) นำเสนอไว้ โดยผู้สอนนิทานเลือกภาพที่จะใช้ประกอบการเล่าขึ้นมา 1 ภาพ แล้ว ร่วมกันพูดคุยถึงสิ่งที่ปรากฏในรูปภาพ โดยวัตถุประสงค์ของกิจกรรมนี้ไม่ใช่การเล่าเรื่อง แต่เป็นการ แนะนำให้นักเรียนได้รู้จักภาษาที่จำเป็นในการเล่าเรื่อง ทั้งยังเป็นวิธีการศึกษาความรู้พื้นฐานของ นักเรียน แต่ละคนอีกด้วย

และยังมีกิจกรรมการอ่านออกเสียงและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปภาพ (Oral reading with comments on the pictures) ผู้สอนอ่านออกเสียงตามเนื้อหาที่เลือกมาพูดถึง รายละเอียดต่าง ๆ และพูดคำและวลีเดิมซ้ำ ๆ ในขณะที่อ่าน จากนั้นใช้คำถามที่ให้นักเรียนได้พูด เกี่ยวกับรูปภาพด้วยตัวเอง เชื่อมโยง เนื้อเรื่องให้สัมพันธ์กับชีวิตจริงและทำนายล่วงหน้าว่าจะให้อะไร เกิดขึ้นต่อไป (Donoghue, 2009; Taylor, 2000)

Petty (1981) ยังกล่าวถึงกิจกรรมวาดภาพแล้วเล่าเรื่องจากภาพที่วาด การแต่งเรื่องโดยใช้ภาพที่เจอจากนิตยสารหรือหนังสือของเด็ก อาจทำได้โดยแจกภาพให้นักเรียนสามภาพจากทั้งหมด สี่ภาพ แล้วให้แต่งตอนจบของเรื่องโดยวาดออกมาเป็นภาพที่สี่ แล้วออกมาเล่าให้เพื่อนฟัง โดยให้ นักเรียนสลับกันเป็นกรรมการตัดสินการเล่านิทานของเพื่อน ในทำนองเดียวกันกับ Taylor (2000) ที่ หลังจากให้เรียงลำดับภาพเหตุการณ์หลังจากฟังนิทานแล้ว จึงให้นักเรียนออกมาเล่าหน้าชั้นเรียน นอกจากนี้ผู้สอนยังสามารถเพิ่มกิจกรรมในกลุ่มเด็กโตเข้าไปได้อีก เช่น การเล่าประสบการณ์ที่น่า สนใจ แต่งเรื่องแล้วบอกเล่าถึงประสบการณ์ที่อยากทำ เล่านิทาน ตลกขบขัน (Tall tales) เป็นต้น

กิจกรรมถามตอบ (Oral response) เป็นกิจกรรมที่ Donoghue (2009) และ Stockdale (1995) ได้เสนอไว้ว่าเหมาะกับการจัดการเรียนการสอนร่วมกับนิทานไว้เมื่อผู้สอนเล่าจบ ควรถามคำถามเพื่อทดสอบความเข้าใจจากเรื่องที่ฟัง

Heinig (1993) กล่าวถึงลักษณะกิจกรรมอื่น ๆ ที่ใช้ประกอบการเล่าเรื่องไว้หลากหลายวิธี เช่น การเล่าเรื่องโดยใช้สมุดภาพที่ไม่มีคำบรรยาย (Storytelling with wordless books) โดยให้นักเรียนตีความหมายจากภาพนั้นด้วยภาษาของตนเอง การเล่าเรื่องโดยใช้รูปภาพ (Storytelling with pictures) ครูควรใช้เสียงที่น่าสนใจและมีคำถามนำ เพื่อให้นักเรียนสร้างเรื่องต่อๆ กันได้ และการเล่าเรื่องโดยสมมุติ ตนเองเป็นตัวละครในเรื่อง (Storytelling in character) วิธีนี้จะได้ผลเมื่อนักเรียนคุ้นเคยกับการเล่าเรื่องบ้างแล้ว โดยนักเรียนจะสวมบทเป็นตัวละครในเรื่อง เป็นการเล่าเรื่องคนเดียวจริง ควรเป็นเรื่องที่สามารถแสดงท่าทางประกอบได้หลากหลาย

จะเห็นได้ว่ากิจกรรมเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดที่ใช้ร่วมกับกิจกรรมนิทานนั้นมีอยู่หลากหลายกิจกรรม เช่น ตอบคำถาม การเล่าทวนเรื่อง อ่านออกเสียง และเรียงลำดับภาพแล้วเล่าทวนเรื่อง โดยก่อนและระหว่างการเล่าเรื่อง ผู้สอนก็สามารถจัดกิจกรรมร่วมเข้าไปได้ เช่น เปิดโอกาสให้นักเรียนได้คาดเดาเรื่องล่วงหน้า ถามตอบระหว่างเล่าเรื่อง เป็นต้น ทั้งนี้ผู้สอนควรเลือกใช้ให้เหมาะกับเนื้อหาและวัยของนักเรียนด้วย

จากที่กล่าวมาข้างต้นจึงสรุปได้ว่า ลักษณะของกิจกรรมการพูดที่ใช้ในกิจกรรมนิทานสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ช่วง ได้แก่ กิจกรรมก่อนการเล่านิทาน ลักษณะของกิจกรรมในช่วงนี้เน้นการสร้างความเข้าใจในเนื้อเรื่อง โดยผู้สอนต้องบอกจุดประสงค์ของการเรียนรู้ กิจกรรมระหว่างเล่านิทาน ลักษณะของกิจกรรมในช่วงนี้เน้นการเชื่อมโยงความรู้ ให้นักเรียนได้สนุกสนานไปกับนิทาน เกิดความคิด และได้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นของตน และกิจกรรมหลังเล่านิทาน ลักษณะของกิจกรรมในช่วงนี้เน้นการตรวจสอบความเข้าใจให้นักเรียนได้มีการถ่ายโอนความรู้ และควรมีการประเมินผลด้วย ดังจะอธิบายในหัวข้อถัดไป

2.1.6 การประเมินผลการพูดโดยใช้กิจกรรมนิทาน

หลังจากที่จัดให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมไปกับกิจกรรมไปแล้วนั้น สิ่งที่คุณสอนควรคำนึงในประเด็นถัดมาคือ การประเมินผล เพื่อให้ทราบว่านักเรียนมีพัฒนาการทางทักษะตามที่ผู้สอนกำหนดไว้

หรือไม่ นั่น ผู้สอนควรวางแผนการประเมินผลการเรียนการสอนไว้ด้วย ทั้งนี้จึงได้ศึกษาวิธีการประเมินผลการพูดโดยใช้กิจกรรมนิทานจากนักการศึกษาต่าง ๆ ไว้ ดังนี้

Cameron (2001) เสนอกิจกรรมที่ใช้ในวัดผลการพูดเล่านิทาน ได้แก่ การแสดงตามบทบาท โดยให้นักเรียนพูดตามบทของตัวละครแต่ละตัว ซึ่งผู้สอนอาจทำหน้าที่เป็นผู้ดำเนินเรื่องก็ได้ หรืออาจใช้หุ่นมือประกอบบทพูดก็ได้

ในการประเมินรูปแบบต่อมา Cameron (2001) และ Froese (1991) มีแนวคิดสนับสนุนกันคือ การเล่าทวนเรื่อง (Retelling) เป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้เล่าเรื่องที่ฟังมาก่อนแล้วอีกครั้ง หากนักเรียนเป็นเด็กเล็ก กรณีนี้ผู้สอนควรต้องเตรียมแนวทางการเล่าทวนเรื่องไว้ให้เด็กด้วย วิธีการเล่าทวนเรื่องนี้สามารถทดสอบได้ทั้งการฟังและการพูด และยังสามารถเล่าให้ฟังทั้งแบบกลุ่มหรือเล่าเป็นรายบุคคลก็ได้ และยังเสนอให้ผู้สอนมอบภาระงานอื่นเพิ่มเติมด้วย เช่น มอบหมายให้นักเรียนเรียงลำดับภาพให้ถูกต้องตามเรื่อง หรือสร้างประโยคให้ตรงกับรูปภาพแล้วให้ออกมาเล่าให้เพื่อนร่วมชั้นเรียนได้ฟัง

ในขณะที่ Madsen (1983) ก็เสนอแนะวิธีทดสอบพูดไว้หลายวิธี ได้แก่ แบบทดสอบที่มีการตอบสนองที่จำกัด (Limited Response) มี 3 วิธีหลัก ๆ ที่ใช้ คือ การพูดตอบทางตรงโดยให้พูดตามคำสั่งโดยตรง (Direct response) เช่น “Tell me he went home” นักเรียนตอบโดยการพูดตาม “He went home” การตอบคำถามจากภาพ (Picture cues) วิธีนี้เหมาะกับเด็กเล็กที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษที่จำกัด โดยให้ตอบคำถามจากภาพหรือบรรยายเหตุการณ์ในภาพและการอ่านออกเสียง (Read aloud) โดยให้นักเรียนอ่านออกเสียงจากข้อความที่ให้เพื่อทดสอบเสียงการออกเสียงของนักเรียน แต่ไม่เหมาะกับนักเรียนที่เล็กมาก ๆ หรือมีปัญหาในการอ่าน ซึ่งวิธีเหล่านี้ได้รับการสนับสนุนจาก O’Sullivan (2008) เช่นเดียวกัน

นอกจากนี้ O’Sullivan (2008) ยังกล่าวถึงวิธีการบรรยายรูปภาพ (Description of picture sequence) โดยให้นักเรียนพยายามเล่าเรื่องจากรูปภาพหรือชุดรูปภาพ อันเป็นการตรวจสอบความสามารถในการเชื่อมโยงข้อมูลกับการพูด รวมถึงความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ได้

ทางด้านของ Finocchiaro and Brumfit (1983) ก็ได้แนะนำวิธีทดสอบทักษะการพูดไว้หลายวิธีเช่นกัน เช่น อ่านข้อความ โคลงหรือบทสนทนา ที่นักเรียนเคยเรียนมาก่อนแล้วพูดตามบท

สนทนา ตอบคำถามต่าง ๆ จากประโยคที่กำหนดให้ให้อ่านข้อความหรือเนื้อเรื่องที่ไม่เคยเห็นมาก่อน
ถามคำถามจากข้อความที่กำหนดให้ เปลี่ยนรูปประโยคต่าง ๆ ตามที่กำหนด พูดประโยคสั้น ๆ ที่
สามารถสื่อความหมายเหมือนกับเจ้าของภาษา ตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่าน พูดหรือเล่าถึงสิ่งที่ควรทำใน
สถานการณ์ต่าง ๆ เล่าเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน วิเคราะห์หรือแสดงความคิดเห็นต่อเรื่องที่ได้ฟังและ
วิจารณ์เรื่องที่เพื่อนพูด

ทั้งนี้เมื่อมีการทดสอบการพูดเกิดขึ้น ประเด็นที่ต้องคำนึงถึงต่อมาก็คือเกณฑ์ที่จะใช้ใ้
การประเมินผลความสามารถของนักเรียน ซึ่งโดยรวมแล้วนักการศึกษาที่มีชื่อเสียงหลายท่านต่างมี
แนวคิดที่สอดคล้องกัน ดังเช่น Harris (1974) และ เกณฑ์การประเมินผล Student Oral Language
Observation Matrix (SOLOM) (อ้างถึงใน Wright, 2015) และ โดยเกณฑ์ที่ใช้ในการประเมินผล
การพูดแบ่งออกเป็น 5 ประเด็นหลัก ๆ ได้แก่ การออกเสียงหรือสำเนียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ ความ
คล่องแคล่ว และความเข้าใจ ทั้งนี้ในแต่ละประเด็นยังแบ่งระดับความสามารถออกเป็นระดับอีก 5
ระดับ ดังนี้

การออกเสียง (Pronunciation) ระดับที่ 1 สามารถพูดคำศัพท์และวลีได้ไม่มาก เพราะมี
ปัญหาเรื่องการออกเสียง ซึ่งทำให้ผู้ฟังเข้าใจได้ยาก ระดับที่ 2 สามารถสื่อสารได้ แต่ยังคงมีปัญหา
เรื่องการออกเสียงอยู่ ซึ่งผู้ฟังจำเป็นต้องตั้งใจฟังอย่างมาก แต่บ่อยครั้งที่ทำให้เกิดความเข้าใจที่ไม่
ตรงกัน ระดับที่ 3 สามารถสื่อสารได้ แต่ยังคงมีปัญหาเรื่องการออกเสียงอยู่ ซึ่งผู้ฟังจำเป็นต้องตั้งใจ
ฟังอย่างมาก และยังมีอยู่บ้างที่ทำให้เกิดความเข้าใจที่ไม่ตรงกัน ระดับที่ 4 สามารถออกเสียงได้ดี
แทบจะไม่มีปัญหาในการสื่อความหมายเลย แต่ก็ยังคงทำให้ผู้ฟังทราบได้ว่าผู้พูดมีสำเนียงและวิธีการ
พูดที่ต่างไปจากมาตรฐาน ระดับที่ 5 ผู้พูดสามารถออกเสียงได้ดีใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา

ไวยากรณ์ (Grammar) ระดับที่ 1 สามารถพูดคำศัพท์และวลีได้ในระดับที่จำกัด และยังไม่
สามารถสื่อความหมายได้เนื่องจากไวยากรณ์ผิดและลำดับไม่ถูกต้อง ซึ่งทำให้ยากต่อความเข้าใจ
ระดับที่ 2 สามารถใช้ไวยากรณ์ง่าย ๆ ได้ แต่มักจะใช้ไวยากรณ์และการเรียงลำดับคำผิดบ่อย ๆ ทำ
ให้ความหมายที่ต้องการสื่อสารเกิดความคลุมเครือ ระดับ 3 สามารถสร้างประโยคที่ยาวขึ้นได้ โดย
ยังคงใช้ไวยากรณ์และการเรียงลำดับคำผิดอยู่บ้าง ให้ความหมายที่ต้องการสื่อสารเกิดความ
คลุมเครือในบางครั้ง ระดับที่ 4 สามารถสื่อสารได้ดี มิใช่ใช้ไวยากรณ์และการเรียงลำดับคำผิดอยู่บ้าง

เล็กน้อย แต่ก็ไม่ทำให้ความหมายที่ต้องการสื่อสารเกิดความคลุมเครือ ระดับที่ 5 ใช้ไวยากรณ์ตลอดจนเรียงลำดับคำได้ถูกต้อง ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา

คำศัพท์ (Vocabulary) ระดับที่ 1 สามารถใช้คำและวลีได้ในระดับที่จำกัด เนื่องจากยังมีความรู้ด้านคำศัพท์ไม่เพียงพอที่จะสื่อสารออกมาได้ ระดับที่ 2 สามารถใช้คำศัพท์ได้ระดับเล็กน้อย ทำให้ยากที่จะสื่อสารได้ตามที่ตั้งใจ ระดับที่ 3 สามารถใช้คำศัพท์ได้ระดับที่กว้างมากขึ้น แต่ยังมีความรู้ด้านคำศัพท์ที่น้อย ทำให้ยังคงมีความยากอยู่บ้างที่จะสื่อสารได้ตามที่ตั้งใจ ระดับที่ 4 สามารถใช้คำศัพท์ได้ดี แต่ยังต้องมีการพูดซ้ำอยู่บ้าง เพื่อให้สามารถสื่อสารได้ตามที่ตั้งใจ ระดับที่ 5 มีความสามารถในการใช้ศัพท์ วลี และสำนวนได้คล่องใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา

ความคล่องแคล่ว (Fluency) ระดับที่ 1 สามารถออกเสียงคำและวลีง่าย ๆ เพื่อสื่อความหมายได้ แต่การเว้นจังหวะหยุดอาจทำให้ยากต่อการสนทนา ระดับที่ 2 สามารถสื่อสารง่าย ๆ ได้ แต่อาจมีความลังเล และหยุดเว้นช่องในการสนทนาบ่อย เพราะมีความรู้ด้านภาษาในระดับที่จำกัดในการใช้ภาษา ระดับที่ 3 สามารถสื่อสารได้ แต่เว้นจังหวะหยุดบ่อย เพื่อที่จะเลือกสรรภาษาที่เหมาะสมมาใช้ ระดับที่ 4 สามารถสื่อสารได้โดยมีความคล่องแคล่วในระดับปกติ แต่เว้นจังหวะหยุดบ้าง เพื่อที่จะเลือกสรรภาษาที่เหมาะสมมาใช้ระดับที่ 5 มีความสามารถในการพูดอย่างคล่องแคล่ว ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา

ความเข้าใจ (Comprehension) ระดับที่ 1 สามารถทำให้ผู้ฟังเข้าใจคำและวลีง่าย ๆ ได้ เมื่อผู้พูดพูดซ้ำ ๆ พร้อมกับการมีท่าทางประกอบ ระดับที่ 2 สามารถทำให้ผู้ฟังเข้าใจประโยคง่าย ๆ ได้ เมื่อผู้พูดพูดซ้ำ ๆ และมีการกล่าวซ้ำ ระดับที่ 3 สามารถทำให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดพูดได้เป็นส่วนมาก เมื่อพูดในความเร็วที่ค่อนข้างช้ากว่าปกติ และมีการกล่าวซ้ำ ระดับที่ 4 สามารถทำให้ผู้ฟังเข้าใจเกือบครบถ้วน ในความเร็วปกติ และอาจต้องกล่าวซ้ำบ้างเมื่อจำเป็น ระดับที่ 5 สามารถสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ทั้งหมด ในความเร็วปกติ และใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา

เกณฑ์การประเมินการพูดยังสามารถพิจารณาแยกเป็นประเด็นได้ ดังที่ สภายุโรป (European Council) ได้กำหนดกรอบมาตรฐานความสามารถด้านภาษาอังกฤษ (CEFR) ในทักษะการพูดสำหรับนักเรียนระดับ A1 ไว้โดยแบ่งออกเป็น 5 ประเด็น ได้แก่

ขอบเขต (Range) กำหนดว่านักเรียนมีพื้นฐานองค์ประกอบคำในระดับเบื้องต้น และวลีง่าย ๆ ในหัวข้อเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัว สถานการณ์ที่เจาะจงแน่ชัด

ความถูกต้อง (Accuracy) กำหนดว่านักเรียนสามารถแสดงถึงความจำกัดในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์และรูปแบบประโยคระดับง่าย ๆ

ความคล่องแคล่ว (Fluency) กำหนดว่านักเรียนสามารถจัดการแบ่งการออกเสียงหรือการพูดที่มีการจัดชุดไว้ด้วยการหยุดหลายครั้ง เพื่อค้นหาการเชื่อมโยงของคำ และแก้ไขการสื่อสารได้

การปฏิสัมพันธ์ (Interaction) กำหนดว่านักเรียนสามารถถามและตอบคำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวได้ สามารถมีปฏิสัมพันธ์ในวิธีที่ง่าย ๆ มีการพูดซ้ำ ปรับและแก้ไขได้

และการเชื่อมโยง (Coherence) กำหนดว่านักเรียนสามารถเชื่อมโยงคำหรือกลุ่มคำด้วยตัวเชื่อมโยงเชิงระดับเดียวกันได้ เช่น and หรือ then

ในขณะที่ Cambridge English Language Assessment (2011) เองก็ได้เสนอแนวทางการประเมินผลการพูดสำหรับนักเรียนระดับประถมไว้ใกล้เคียงกัน หากแต่แบ่งออกเป็น 3 ประเด็น ได้แก่ ไวยากรณ์ และ คำศัพท์ (Grammar and vocabulary) การออกเสียง (Pronunciation) การสื่อสารปฏิสัมพันธ์ (Interactive communication) ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนในแต่ละประเด็น แบ่งเป็น 3 ระดับ ดังนี้

ไวยากรณ์และคำศัพท์ (Grammar and vocabulary) *ระดับที่ 1* สามารถใช้โครงสร้างไวยากรณ์ได้ในระดับที่จำกัด และสามารถใช้คำศัพท์ได้เป็นคำ ๆ หรือเป็นวลี *ระดับที่ 2* สามารถใช้โครงสร้างไวยากรณ์ได้และสามารถใช้คำศัพท์ที่เหมาะสม เมื่อกล่าวถึงเหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน *ระดับที่ 3* สามารถใช้โครงสร้างไวยากรณ์ได้ดี และสามารถใช้คำศัพท์ที่หลากหลายได้เหมาะสม เมื่อกล่าวถึงเหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน

การออกเสียง (Pronunciation) *ระดับที่ 1* สามารถออกเสียงได้ในระดับที่จำกัดอยู่มาก และเข้าใจได้ยาก *ระดับที่ 2* สามารถเข้าใจง่าย แม้ว่าจะอยู่ในระดับที่จำกัดอยู่บ้าง *ระดับที่ 3* สามารถเข้าใจได้ง่าย ทั้งในระดับของประโยคและคำ

การสื่อสารปฏิสัมพันธ์ (Interactive communication) *ระดับที่ 1* ไม่สามารถสื่อสารประโยคง่าย ๆ ได้ และต้องให้ความช่วยเหลือเพิ่มเติม *ระดับที่ 2* สามารถสื่อสารประโยคง่าย ๆ ได้ และ

ยังต้องการการช่วยเหลืออยู่บ้าง ระดับที่ 3 สามารถสื่อประโยคง่าย ๆ ได้ โดยที่แทบจะไม่ต้องกร ความช่วยเหลือ

นอกจากนี้ Heaton (1990) ได้เสนอแนวคิดเกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูด ในลักษณะที่เป็นองค์รวม โดยแบ่งความสามารถออกเป็น 6 ระดับ ดังนี้แสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดในลักษณะที่เป็นองค์รวม

ระดับ	รายละเอียด
ระดับที่ 6	การออกเสียงอยู่ในระดับดี มีข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์เพียง 2-3 จุด ใช้คำศัพท์ ได้เหมาะสม หยุดชะงักในการพูดเล็กน้อย มีการถามเพื่อความเข้าใจในการพูดน้อยมาก ใช้ทักษะ การพูดที่ เรียนมาได้อย่างเหมาะสมครบถ้วน
ระดับที่ 5	การออกเสียงยังคงได้รับอิทธิพลจากภาษาที่ 1 อยู่บ้าง ผิดพลาดด้านไวยากรณ์ เล็กน้อย ใช้ เวลาในการนึกคำศัพท์ที่ใช้พูดบ้าง พูดตะกุกตะกักบ้าง แต่ก็สื่อความหมายได้ค่อนข้าง ชัดเจน มี การถามเพื่อความเข้าใจในสิ่งที่พูดบ้าง ใช้ทักษะการพูดที่เรียนมาได้อย่างเหมาะสมเกือบ ทั้งหมด
ระดับที่ 4	การออกเสียงได้รับอิทธิพลจากภาษาที่ 1 เล็กน้อย ผิดพลาดด้านไวยากรณ์ ในเรื่องสำคัญอยู่ บ้าง ทำให้ผู้ฟังสับสน ใช้เวลาในการนึกคำศัพท์ที่ใช้พูด จึงเกิดการหยุดชะงักในระหว่างที่พูด ต้องถามเพื่อความเข้าใจในสิ่งที่พูดบ้าง ใช้ทักษะการพูดที่เรียนมาได้อย่างเหมาะสม เป็นส่วนใหญ่
ระดับที่ 3	การออกเสียงได้รับอิทธิพลจากภาษาที่ 1 อยู่มาก มีข้อผิดพลาดด้านการออกเสียงและไวยากรณ์ จนทำให้ผู้ฟังสับสนบ่อย ๆ หยุดชะงักนานระหว่างที่พูดอยู่บ้าง รู้คำศัพท์ในวงที่ค่อนข้างจำกัด แต่ผู้ฟังก็ยังสามารถเข้าใจได้ ต้องถามเพื่อความเข้าใจในสิ่งที่พูดบ้าง มีการใช้ทักษะการพูดที่ เรียนมาได้อย่างเหมาะสมบ้าง
ระดับที่ 2	ออกเสียงผิดอย่างเห็นได้ชัดอยู่บ้าง มีข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ระดับพื้นฐานอยู่บ้าง ใช้เวลาใน การหยุดคิดศัพท์ที่จะใช้พูด จึงมีการหยุดชะงักในระหว่างการพูดนานหลายครั้ง รู้คำศัพท์ในวง ที่จำกัดทำให้ผู้ฟังเข้าใจค่อนข้างลำบาก ต้องถามเพื่อความเข้าใจในสิ่งที่พูดอยู่บ่อยครั้ง และ ต้องใช้ความพยายามอย่างมากในการอธิบายให้ผู้ฟังเข้าใจ มีการใช้ทักษะการพูดที่เรียนมาได้ อย่างเหมาะสมเพียงเล็กน้อย
ระดับที่ 1	ออกเสียงผิดอย่างเห็นได้ชัดหลายเสียง มีข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ ระดับพื้นฐานอยู่มาก ใช้ เวลาในการนึกศัพท์ที่จะใช้พูดนานมาก จึงมีการหยุดชะงักในการพูดอยู่นานและบ่อยครั้ง รู้คำศัพท์ใน วงที่จำกัดมาก จึงทำให้ผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่พูดได้มาก ใช้ทักษะการพูดที่เรียนมาได้อย่าง เหมาะสมน้อยมาก

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการประเมินผลการพูดนั้น มีจุดประสงค์คือเพื่อนำผลการทดสอบมาใช้ อ้างอิงความสามารถทางภาษาของนักเรียน การประเมินผลการพูดนั้นสามารถทำได้หลากหลายวิธี โดยในการวิจัยนี้จะใช้เกณฑ์การให้คะแนนแบบแยกส่วน ซึ่งจากการศึกษาแนวทางเกณฑ์การประเมินผล Student Oral Language Observation Matrix (SOLOM) (อ้างถึงใน Wright, 2015) แล้วนั้นพบว่า มีเกณฑ์ที่ใช้ประเมินที่เหมาะสม ได้แก่ การออกเสียง (Pronunciation) ไวยากรณ์ (Grammar) คำศัพท์ (Vocabulary) ความคล่องแคล่ว (Fluency) และความเข้าใจ (Comprehension) ซึ่งล้วนเป็นทักษะที่ใช้ในการพูดทั้งสิ้น และจะนำมาปรับเข้ากับเกณฑ์สำหรับเด็กเล็กของ Cambridge English Language Assessment (2011) ที่แบ่งระดับการวัดออกเป็น 3 ระดับ นอกจากนี้สำหรับการประเมินนักเรียนระดับประถมศึกษาตามระดับขอบเขตความสามารถที่สภายุโรปกำหนดไว้ในกรอบมาตรฐานความสามารถภาษาอังกฤษ (CEFR) ของนักเรียนระดับ A1 กำหนดไว้ว่านักเรียนสามารถใช้และเข้าใจประโยคง่าย ๆ ในชีวิตประจำวัน สามารถแนะนำตัวเองและผู้อื่น สามารถตั้งคำถามเกี่ยวกับบุคคลอื่นได้ รวมถึงสามารถเข้าใจบทสนทนาเมื่อคู่สนทนาพูดช้าและชัดได้

2.1.7 การใช้สื่อที่เกี่ยวข้องกับนิทานในการสอนภาษา

สิ่งที่สำคัญประการหนึ่งในกระบวนการจัดการเรียนการสอนให้ประสบผลสำเร็จได้นั้น คือ การเลือกสื่อสำหรับการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับนักเรียนและเนื้อหาที่เรียนหลังจากที่เลือกสื่อได้แล้ว สิ่งที่คุณครูควรคำนึงต่อมาคือการพัฒนาสื่อ เพื่อให้สื่อที่มีความทันสมัยและน่าสนใจ กระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ ดังนั้นก่อนการดำเนินการเรียนการสอน ผู้สอนจึงต้องประเมินสื่อที่จะนำมาใช้ในแต่ ละครั้ง

2.1.7.1 แนวทางการพัฒนาสื่อโดยทั่วไป

ในการจัดกระบวนการเรียนการสอนภาษาในปัจจุบัน พบว่าการใช้สื่อ ประกอบการเรียนการสอนมีความสำคัญมากขึ้นเรื่อย ๆ เนื่องจากช่วยเพิ่มความน่าสนใจ ช่วยกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ได้ดีขึ้น และยังสามารถปรับปรุงและพัฒนาให้ตรงตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ได้อยู่ เสมอ

สื่อการสอนเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีผลต่อการจัดการเรียนการสอนเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ Tomlinson (1998) ได้กล่าวถึงกรอบใน

การพัฒนาสื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไว้ คือ ต้องวิเคราะห์ครูหรือนักเรียนว่ามีความต้องการหรือมีปัญหาใดที่ทำให้ต้องพัฒนาสื่อการสอน จากนั้นค้นหาส่วนที่มีความต้องการหรือมีปัญหา แล้วศึกษาบริบทของสื่อที่จะพัฒนาว่าต้องมีบริบทอย่างไร เป็นบทฟังหรือบทอ่านอย่างไร เพื่อจะได้หาความคิด บริบทที่เหมาะสม ศึกษาวิธีการสอนโดยใช้สื่อ นั้น นอกจากนี้ Hutchinson and Waters (1999) ยังได้กล่าวถึงแนวทางในการพัฒนาสื่อการสอนที่ต้องคำนึงถึงไว้ว่า สื่อต้องเป็นตัวกระตุ้นให้นักเรียนอยากรู้ สื่อต้องน่าสนใจ ช่วยให้นักเรียนเกิดการคิดและรู้จักใช้ความรู้และทักษะของตน สื่อต้องมีความชัดเจน ช่วยให้ครูผู้สอนและนักเรียนทำกิจกรรมได้ง่ายขึ้น สื่อต้องครอบคลุมธรรมชาติของภาษาและการเรียนรู้ สื่อต้องสะท้อนถึงธรรมชาติของกิจกรรมการเรียนรู้ได้ สื่อต้องชี้แนะผู้สอนถึงเทคนิคใหม่ ๆ ได้ และสื่อยังต้องให้รูปแบบที่ถูกต้องและเหมาะสมของการใช้ภาษา ซึ่งในทำนองเดียวกัน Howard and Major (2004) ได้กล่าวถึงแนวทางในการปรับและพัฒนาสื่อการเรียนการสอนว่าควรปรับให้เข้ากับการเรียนรู้ ความรู้ ประสบการณ์ของนักเรียน และสื่อต้องมีความสอดคล้องกับหลักสูตรและจุดประสงค์การเรียนรู้ นอกจากนี้ควรปรับให้เหมาะสมกับหัวเรื่องหรือ เนื้อหาที่เป็นประโยชน์ต่อการใช้ภาษาของนักเรียน สื่อควรกระตุ้นให้นักเรียนเกิดปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษา

นอกจากนี้ Tomlinson (1998) ยังได้เพิ่มเติมในเรื่องด้านลักษณะภายนอกของสื่อ โดยให้พิจารณาความเหมาะสมด้านขนาด การมองเห็น นักเรียนได้ลองใช้สื่อ นั้นทำใบงานในชั้นเรียน และนำชิ้นต่อไปกลับไปทำที่บ้าน หลังจากนั้นให้ประเมินผล โดยอาจให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและปัญหาเกี่ยวกับสื่อ นั้น

กล่าวได้ว่าสื่อเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องได้รับการพัฒนา ปรับปรุง แก้ไขอยู่เสมอ เพื่อเกิดความเหมาะสมทั้งด้านคุณสมบัติและความต้องการของนักเรียน เนื้อหาสาระ ภาษาและความสอดคล้องกับการจัดการเรียนการสอน และเพื่อให้ทันต่อเทคโนโลยีและมีความน่าสนใจมากขึ้น และเมื่อผลิตสื่อมาแล้วก็ต้องมีการประเมินคุณภาพ เพื่อนำไปปรับปรุงด้วย ดังนั้น ผู้สอนจึงควรศึกษาวิธี ขั้นตอนการพัฒนาสื่อภาษาอังกฤษเพื่อให้ตรงตามจุดประสงค์ที่ต้องการ

2.1.7.2 ขั้นตอนการพัฒนาสื่อที่เกี่ยวกับนิทาน

แม้ว่าในยุคปัจจุบันการเลือกสื่อเพื่อนำมาใช้ประกอบการเรียนการสอนนิทานสามารถทำได้ง่ายมากขึ้นก็จริง แต่เนื่องจากนักเรียนแต่ละคนหรือนักเรียนที่อยู่บริบทที่ต่างกัน ย่อมมี

ปัญหาหรือความสามารถในระดับที่ต่างกันออกไป สื่อที่ผู้สอนจะนำมาใช้นั้นจึงควรมีการปรับปรุงพัฒนาให้เหมาะสมกับกลุ่มนักเรียนนั้น ๆ ด้วย

ทั้งนี้ Hutchinson and Waters (1999) ได้เสนอ 10 ขั้นตอนการพัฒนาสื่อการสอน คือ 1) คัดเลือกเนื้อหา ควรเลือกเนื้อหาที่นักเรียนต้องการและน่าสนใจ พบได้ในชีวิตประจำวัน และสามารถนำมาจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดี 2) ออกแบบภาพรวมของรูปแบบและงาน เพื่อให้เห็นถึงความสำคัญของเนื้อหาที่มีต่อกิจกรรมการเรียนการสอน 3) พิจารณาหลักสูตรและกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อให้ทราบว่า การเรียนการสอนมีความสำคัญต่อนักเรียนมากน้อยเพียงใด 4) พิจารณาโครงสร้างทางภาษาคำศัพท์ หน้าที่และข้อมูลทางภาษา เพื่อให้ทราบว่าแต่ละส่วนของกิจกรรมการสอนควรประกอบด้วยเนื้อหาด้านใด 5) ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ทางภาษา 6) พิจารณาข้อมูลอีกครั้งเพื่อปรับแก้และเพิ่มเติมข้อมูล 7) กลับไปทำขั้นตอนที่ 1-6 เพื่อแก้ไขข้อมูลทางภาษาให้มีความถูกต้องและเหมาะสมอีกครั้ง 8) ตรวจสอบกิจกรรมการเรียนการสอนใหม่ ๆ เพื่อนำมาพัฒนาสื่อโดยให้สอดคล้องกับหลักสูตร 9) ทดลองใช้สื่อที่สร้างขึ้นเพื่อพิจารณาประสิทธิภาพ 10) พิจารณาผลของการจัดกิจกรรม ปัญหาที่เกิดขึ้น รวมทั้งหาแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาสื่อให้มีคุณภาพ

ดังนั้นสรุปได้ว่าขั้นตอนการพัฒนาสื่อที่เกี่ยวข้องกับนิทานนั้น ผู้สอนสามารถทำได้โดยเริ่มจากคัดเลือกเนื้อหา ออกแบบภาพรวม พิจารณาหลักสูตรกิจกรรมการเรียนรู้ และโครงสร้างทางภาษา ตรวจสอบ เพื่อปรับแก้ และเพิ่มเติมข้อมูลกิจกรรมการเรียนการสอนใหม่ ๆ เพื่อนำมาพัฒนาสื่อ ทดลองใช้สื่อที่สร้างขึ้นเพื่อสรุปผล ปัญหา และแนวทางการปรับปรุงในครั้งต่อไป

2.1.7.3 ประเภทสื่อที่ใช้ในการเล่านิทาน

การเล่านิทานโดยอาศัยเพียงสื่อเดียว เช่น สื่อเสียงในการเล่าอาจไม่เพียงพอในการสร้างความสนใจ และความกระตือรือร้นในการฟังอย่างต่อเนื่องได้ ดังนั้นการนำสื่ออื่น ๆ เข้ามาช่วยในการเล่านิทานจึงเป็นสิ่งสำคัญในกิจกรรมการเล่า ดังเช่น Rothlein and Meinbach (1996) ได้กล่าวไว้ในลักษณะเดียวกันกับ Stoodt-Hill and Amspaugh-Corson (2001) ที่เสนอแนะว่า นอกจากการใช้เสียงและการแสดงอารมณ์ในการเล่านิทานแล้ว สื่ออื่น ๆ ก็สามารถนำมาพัฒนาเพื่อใช้ในการเล่านิทานได้ เช่น กระดานผ้านิทาน (Flannel Board Stories) ผู้เล่านั่งหรือยืนข้างกระดานที่

วางผ่านิทานคลุมไว้ แล้วใช้ตัวภาพตัวละครต่าง ๆ ที่ปรากฏในเรื่องมาติดหรือเคลื่อนไหวตามลำดับเหตุการณ์ในเรื่อง เนื่องจากกระดาษผ้าสามารถเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดปฏิกิริยาตอบสนองจากเด็กได้ดี ซึ่งอาจช่วยจูงใจให้เด็กต้องการเป็นผู้เล่าโดยใช้กระดาษนี้ได้อีกด้วย นิทานอุปกรณ์ (Prop Stories) อุปกรณ์เสริมอื่น ๆ ก็เอามาพัฒนาเป็นสื่อในการเล่านิทานได้ เช่น หมวก ไม้เท้า ตุ๊กตาสัตว์ กล้อง ก้อนหิน ลูกกระดาษ แท่งไม้ ของเล่น หรือผลไม้ ก็สามารถนำมาใช้เป็นตัวแทนของตัวละครในเรื่องได้ รวมไปถึงการนำดนตรีมาช่วยสร้างบรรยากาศประกอบการฟังนิทานด้วย

นอกจากนี้การใช้หุ่น (Puppetry) ก็เป็นอีกวิธีที่เหมาะสมกับนักเรียนที่ขาดความมั่นใจ เพราะสามารถแสดงความรู้สึก ผ่านทางตัวหุ่นได้โดยที่ไม่มีใครจ้องมองที่ตัวคน ทำให้นักเรียนมั่นใจในการพูดมากขึ้น

2.1.7.4 การเลือกสื่อนิทาน

นิทานเป็นสิ่งที่เด็กทุกวัยชื่นชอบ แต่เนื่องจากเด็กแต่ละวัยมีความแตกต่างกัน การเล่านิทานจึงต้องมีการประเมินสื่อนิทานเพื่อนำมาใช้ให้เหมาะสมกับวัยของนักเรียน โดยสื่อที่ใช้ในการเรียนการสอนนั้นมีอยู่หลากหลาย การเลือกสื่อที่ดีจึงควรคำนึงถึงลักษณะของสื่อที่สำคัญสำหรับการเรียนภาษาอังกฤษ ดังมีนักวิชาการได้เสนอแนวทางการสังเกตลักษณะของสื่อ ไว้ดังนี้

ลักษณะของสื่อที่ดีที่นำมาใช้เพื่อการอ่านนิทานนั้น ทั้ง Ellis and Brewster (1991) และ Gunning (1992) กล่าวไว้ในทำนองเดียวกันในด้านเนื้อหาว่าควรมีการออกแบบลำดับเรื่องดี มีความยากของทั้งระดับคำศัพท์ โครงสร้างและหน้าที่ภาษาในระดับที่เหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียน มีองค์ประกอบที่ง่ายต่อการนำไปใช้ แล้วยังควรมีภาพประกอบที่มีสีสันสวยงาม กระตุ้นความอยากรู้และดูน่าสนใจ นอกจากนี้ Ellis and Brewster (1991) ได้กล่าวเสริมอีกด้วยว่าเนื้อหาของนิทานก็ต้องน่าสนใจ สนุก และง่ายต่อการจดจำ มีขนาดความยาวที่เหมาะสม มีเนื้อหาด้านวัฒนธรรม สร้างเจตคติเชิงบวกแก่นักเรียน รวมทั้งเหมาะกับเวลาและระดับความรู้ของนักเรียน

ในขณะที่ Williams (1992) กล่าวถึงลักษณะของสื่อที่ดีสำหรับอ่านภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในอีกแง่หนึ่งไว้อย่างน่าสนใจ คือ สื่อต้องมีเนื้อหาของรายวิชาที่เรียนรวมอยู่ด้วย เช่น ในบทอ่านภาษาอังกฤษที่เสริมความเข้าใจและทักษะการอ่านต้องมีแบบฝึกหัดรวมอยู่ด้วย

พบเห็นได้ในชีวิตจริง เป็นสื่อที่มีการถ่ายโอนข้อมูลมาสู่ผู้อ่าน เช่น โฆษณา สื่อในที่สาธารณะ สัญลักษณ์ ป้าย หนังสือพิมพ์ โคลง นิทาน เรื่องสั้น จดหมาย เป็นต้น และเป็นเรื่องราวที่จำลองจากบทเรียนที่ใช้ในชีวิตจริง

ทั้งนี้ในการเลือกสื่อนิทานที่จะนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมนิทานให้มีความเหมาะสมนั้น ทั้ง Beaty (1994) Norton (1993) Pederson (1995) และ Wright (1999) ได้กล่าวไว้ในทำนองเดียวกัน คือ ผู้สอนต้องพิจารณาการลำดับของเรื่อง (Order) โครงเรื่องและเหตุการณ์ต้องเกิดขึ้นตามลำดับ จดจำง่าย ตัวละคร (Characters) มีตัวละครที่พูดไม่เกิน 3-4 ตัว มีการกล่าวซ้ำ (Repetition) คำ ข้อความ หรือเหตุการณ์ซ้ำ ๆ คล้องจองกัน เพราะทำให้สนุกสนานจดจำได้ง่าย และนักเรียนก็ไม่จำเป็นต้องรู้คำศัพท์ทุกคำในเรื่อง ทั้งยังควรพิจารณาถึงสื่ออุปกรณ์ประกอบการเล่าเรื่อง เช่น หุ่นมือ (Puppet) เรื่องเพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจความหมายมากขึ้น และเนื้อเรื่องควรมีความยาว (Length) ที่เหมาะสมกับนักเรียน สิ่งที่นักเรียนสนใจ และเหมาะกับจุดประสงค์การเรียนรู้

นอกจากนี้ผู้สอนสามารถพิจารณาสื่อนิทานในแง่ของเนื้อหาประกอบด้วยก็ได้ ดังที่ Wright (1999) และ Pederson (1995) ได้เสนอแนวคิดเพิ่มเติมไว้ว่าควรมีเนื้อเรื่องดึงดูดความสนใจของนักเรียน ตื่นเต้นทำให้ผู้ฟังอยากติดตาม ผู้สอนจึงต้องคำนึงถึงความเหมาะสมในด้านวุฒิภาวะ ขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรมของผู้ฟัง เลือกเรื่องให้เหมาะสมกับความสนใจของนักเรียนในวัยนั้น เป็นประโยชน์ มีข้อคิดที่ส่งเสริมคุณธรรมที่ดี เลือกนิทานที่มีความเคลื่อนไหวในเรื่อง โดยให้เป็นเรื่องที่สามารถตอบคำถาม ได้ว่าใครทำอะไร ผลเป็นอย่างไร เลือกนิทานที่มีเนื้อเรื่องเร้าใจ เพื่อให้เกิดความตื่นเต้น และอยากฟังไปจนจบและเป็นนิทานที่จบในตัวเอง นอกจากนี้ก็ควรเลือกรูปภาพที่แสดงออกถึงความฉลาดในการแก้ปัญหาหรือการใช้ไหวพริบ ซึ่งทำให้เด็กติดใจความฉลาดของตัวละครได้

ในขณะที่ Petty et al. (1994) และ ไพพรรณ อินทนิล (2534) กล่าวถึงการเลือกสื่อนิทานไว้ว่าควรคำนึงถึงเพศและวัยของเด็กด้วยเช่นกัน เพราะเด็กในแต่ละวัยมีความสนใจในสิ่งที่แตกต่างกัน ซึ่งในกลุ่มของเด็กนี้ทั้งเพศชายและหญิงจะชอบเรื่องเกี่ยวกับสัตว์ แต่เด็กผู้ชายจะชื่นชอบเรื่องเกี่ยวกับกีฬาและวิทยาศาสตร์มากเป็นพิเศษ เนื้อเรื่องต้องดำเนินไปอย่างรวดเร็วและมีการเคลื่อนไหวมาก เด็กระดับประถมศึกษาปีที่ 5-6 (อายุ 10-12 ปี) จะชอบเรื่องแฟนตาซี นิทานพื้นบ้าน

เรื่องตื่นเต้น ลึกลับ พิศวง ความกล้าหาญ ความมีน้ำใจนักกีฬา นิทานสัตว์ต่าง ๆ การ์ตูน และโลก
รอบตัว

หลังจากที่ได้ศึกษาวิธีการคัดเลือกนิทานแล้ว ในงานวิจัยนี้จึงได้คัดเลือกนิทานที่
เนื้อหาตรงตามจุดประสงค์และสอดคล้องกับ หัวข้อการฟังและการพูดตามกรอบมาตรฐาน
ความสามารถทางภาษาอังกฤษของประเทศในกลุ่ม สหภาพยุโรป (CEFR) โดยได้พิจารณาวิธีการเลือก
นิทานตามเกณฑ์ของ Beaty (1994) Norton (1993) Pederson (1995) Petty et al. (1994) และ
Wright (1999)

ทั้งนี้เมื่อได้ศึกษาลักษณะนิทานที่เหมาะสมกับผู้ฟังแต่ละเพศและวัยจากแนวคิด
ของนักการศึกษาหลากหลายท่านที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น สามารถวิเคราะห์เป็นเกณฑ์ในการคัดเลือก
นิทานที่เหมาะสมสำหรับการเรียนภาษาอังกฤษออกมาเป็น 10 ข้อหลักๆ ได้แก่ เลือกเรื่องที่นักเรียน
สนใจ มีตัวละครไม่มากเกินไป เนื้อเรื่องเหมาะสมกับวัยของนักเรียน มีการดำเนินเรื่องเร็ว เข้าใจ มี
การเคลื่อนไหวมาก เลือกเรื่องที่มีการกล่าวคำซ้ำ ๆ คล้องจอง จดจำง่าย ครูมีความรู้เกี่ยวกับประเพณี
และวัฒนธรรมของนักเรียน โครงเรื่องไม่ซับซ้อน ไม่ยาวเกินไป เนื้อเรื่องสัมพันธ์กับสิ่งที่สอน ภาษาที่
ใช้เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน และเนื้อเรื่องมีประโยชน์ มีข้อคิด ดังแสดงในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2 แสดงเกณฑ์การคัดเลือกความเหมาะสมของนิทาน เพื่อนำมาใช้ในการเล่านิทาน

ข้อ	ลักษณะเนื้อหาที่ควรคัดเลือก	แนวคิดของ				
		Wright	Norton	Petty	Peterson	Beaty
1	เลือกเรื่องที่นักเรียนสนใจ	✓	✓	✓	✓	
2	มีตัวละครไม่มากเกินไป	✓	✓			✓
3	เนื้อเรื่องเหมาะสมกับวัยของนักเรียน	✓	✓	✓		
4	มีการดำเนินเรื่องเร็ว เข้าใจ มีการเคลื่อนไหวมาก	✓		✓		
5	เลือกเรื่องที่มีการกล่าวคำซ้ำ ๆ คล้องจอง จดจำง่าย	✓				✓
6	ครูมีความรู้เกี่ยวกับประเพณีและวัฒนธรรมของนักเรียน	✓			✓	
7	โครงเรื่องไม่ซับซ้อน ไม่ยาวเกินไป				✓	
8	เนื้อเรื่องสัมพันธ์กับสิ่งที่สอน				✓	
9	ภาษาที่ใช้เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน			✓		
10	เนื้อเรื่องมีประโยชน์ มีข้อคิด	✓				

ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าการเลือกสื่อประกอบการเรียนรู้นั้นเป็นสิ่งสำคัญ ผู้สอนควรคำนึงถึงลักษณะของสื่อที่ดี ดังแสดงในตารางที่ 2 ซึ่งเมื่อวิเคราะห์และพิจารณาแล้วนั้น งานวิจัยนี้เลือกใช้และอ้างอิงเกณฑ์การคัดเลือกนิทานตามแนวคิดของเหล่านักการศึกษาที่มีความสอดคล้องกัน ตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปอันได้แก่ เลือกเรื่องที่นักเรียนสนใจ มีตัวละครไม่มากเกินไป เนื้อเรื่องมีความเหมาะสมกับวัยของนักเรียน มีการดำเนินเรื่องเร็ว ง่ายๆ มีการเคลื่อนไหวมาก เพราะจะทำให้ นักเรียนรู้สึกอยากติดตาม รวมถึงมีการกล่าวคำซ้ำ ๆ คล้องจอง ทำให้นักเรียนจดจำได้ง่าย นอกจากนี้ยังเห็นว่าควรเลือกนิทานที่มีภาษาเหมาะกับระดับของนักเรียน โครงเรื่องไม่ยาวเกินไป เพราะอาจทำให้นักเรียนรู้สึกเบื่อ และควรมีเนื้อเรื่องสัมพันธ์กับสิ่งที่สอนด้วย เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกัน เพื่อให้นักเรียนตอบสนองการเรียนรู้ได้ทันที มีความสัมพันธ์กับขนาดของนักเรียนและกิจกรรมระหว่างเรียน

2.1.7.5 การเลือกสื่อที่เหมาะสมกับกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษของประเทศในกลุ่มสหภาพยุโรป (CEFR)

ในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนนั้น นอกจากจะพิจารณาสื่อนิทานที่จะนำมาใช้ตามที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว ผู้สอนยังต้องคำนึงถึงเนื้อหาที่นักเรียนระดับประถมศึกษาควรได้รับซึ่งได้ถูกกำหนดไว้แล้ว ทั้งจากเกณฑ์ของกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษของประเทศในกลุ่มสหภาพยุโรป (CEFR) และสาระการพูดระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ทั้งนี้เนื้อหา นิทานที่จะนำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้เลือกใช้หัวข้อในการเรียนรู้โดยอิงจากขอบเขตที่กรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษของประเทศในกลุ่มสหภาพยุโรป (CEFR) ได้กำหนดไว้สำหรับนักเรียนระดับ A1 ได้แก่ ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง บ้านและที่อยู่อาศัย ชีวิตประจำวัน การศึกษาและอาชีพ เวลาว่างและความบันเทิง การเดินทาง ความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น สุขภาพ การซื้อของ อาหารและเครื่องดื่ม การบริการ สถานที่ ภาษาต่างประเทศ และสภาพอากาศ และเพื่อให้เป็นไปตามหัวข้อที่กรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษของประเทศในกลุ่มสหภาพยุโรปกำหนด จึงได้คัดเลือกนิทานที่มีความเหมาะสมตามหัวข้อไว้ ตัวอย่างเช่น นิทานที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับหัวข้อการซื้อของ คือ เจ้าเป็ดน้อย (The Little Duckling) นิทานที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับหัวข้อเวลาว่างและความบันเทิง คือ เมื่อใดที่เธอยื่นคุกกี้ให้หนู (If You Give a Mouse a Cookie) นิทานที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับหัวข้อการ

เดินทาง คือ หนูนุ่มน้อยอินเดียนแดง (The Little Indian Boy) และนิทานที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับหัวข้อ การศึกษาและอาชีพ คือ เจ้าแมวขาว (The Little White Cat) เป็นต้น

จากที่กล่าวมาข้างต้นจึงได้สรุปวิธีการประเมินสื่อนิทานเพื่อที่จะนำไปใช้ได้ว่า ต้องเป็น นิทานที่เหมาะสมกับวัยและวุฒิภาวะของนักเรียน เนื้อเรื่องมีความน่าสนใจสำหรับนักเรียน สนุกสนาน ตื่นเต้น ชวนติดตาม มีตัวละครน้อย ไม่เกิน 3-4 ตัว เนื้อเรื่องเป็นลำดับ จดจำง่าย ภาษาที่ใช้มีท่วงทำนอง มีการกล่าวคำหรือประโยคซ้ำ ๆ มีความยาวเหมาะกับเนื้อเรื่อง ให้ข้อคิด มีการเคลื่อนไหวในเรื่อง สามารถตอบได้ว่าใครทำอะไร มีการแสดงออกถึงไหวพริบ ความฉลาดของตัวละคร และนิทานต้องมีการใช้จินตนาการ ด้านเนื้อหานิทานที่เหมาะสมนั้นผู้สอนก็ควรคัดเลือกตาม มาตรฐานหรือเกณฑ์ความสามารถของนักเรียนในแต่ละวัย

ในงานวิจัยนี้ได้เลือกใช้กิจกรรมนิทานเป็นสื่อในการสอนโดยคัดเลือกเนื้อหาที่ตรงตาม หัวข้อและหลักสูตรที่ครอบคลุมมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษของประเทศในกลุ่มสหภาพยุโรป (CEFR) กำหนดไว้และเพื่อให้เหมาะสมกับความสามารถทางภาษาและความต้องการของนักเรียนระดับ ประถมศึกษา และได้กำหนดเกณฑ์ในการคัดเลือกสื่อนิทานด้วย คือ เนื้อเรื่องมีความน่าสนใจและตรงกับ ความต้องการของนักเรียน มีตัวละครน้อย เนื้อเรื่องเป็นลำดับ จดจำง่าย มีการกล่าวคำหรือ ประโยคซ้ำ ๆ ให้ข้อคิด มีการเคลื่อนไหวในเรื่อง สามารถตอบได้ว่าใครทำอะไร มีการแสดงออกถึง ความฉลาดของตัวละคร ทั้งนี้นอกจากการเล่านิทานโดยปากเปล่าแล้ว อาจนำสื่ออื่น ๆ มาใช้ได้ เช่น กระดานผ่านนิทาน ตุ๊กตาสัตว์ กล้อง ก้อนหิน ของเล่น หรือผลไม้ เป็นต้น เมื่อได้สื่อนิทานที่เหมาะสม แล้ว ขั้นตอนในการสอนโดยใช้กิจกรรมนิทานนั้น ในงานวิจัยนี้จะใช้ขั้นตอนการสอนของ Wright (1999) คือ ขั้นตอนการเล่านิทาน ที่เน้นสร้างความเข้าใจในเนื้อเรื่อง ขั้นระหว่างการเล่า จะเน้นการเชื่อมโยง ความรู้และให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมสนุกไปกับนิทาน และขั้นหลังการเล่า ซึ่งเน้นที่การวัดความเข้าใจ และถ่ายโอนความรู้ ดังนั้นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างยิ่งในแต่ละขั้นตอนการเล่านิทาน คือ เทคนิค และกิจกรรมย่อยที่จะนำไปใช้ เช่น การแสดงท่าทางระหว่างการเล่าเรื่อง การเล่าทวนเรื่อง การอ่าน ออกเสียง เรียงลำดับภาพแล้วเล่าทวนเรื่อง และเพื่อประเมินการพัฒนาความสามารถในการพูดของ นักเรียน ในงานวิจัยนี้จึงนำเกณฑ์การประเมินผลตามที่ศึกษาจาก Cambridge English Language Assessment (2011) และ Student Oral Language Observation Matrix (SOLOM) (อ้างถึงใน Wright, 2015) มาปรับใช้ร่วมกัน โดยแบ่งการประเมินออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่ การออกเสียง

(Pronunciation) ไวยากรณ์ (Grammar) คำศัพท์ (Vocabulary) ความคล่องแคล่ว (Fluency) และ ความเข้าใจ (Comprehension) โดยอิงตามระดับขอบเขตความสามารถที่สภายุโรปกำหนดไว้ใน กรอบมาตรฐานความสามารถภาษาอังกฤษ (CEFR) ของนักเรียนระดับ A1 ซึ่งกำหนดไว้ว่านักเรียน สามารถใช้และเข้าใจประโยคง่าย ๆ ในชีวิตประจำวัน สามารถแนะนำตัวเองและผู้อื่น สามารถตั้ง คำถามเกี่ยวกับบุคคลอื่นได้ รวมถึงสามารถเข้าใจบทสนทนาเมื่อคู่สนทนาพูดช้าและชัดได้

2.2 การพูดของนักเรียนในระดับประถมศึกษา

ทักษะพื้นฐานทางภาษาที่สำคัญมี 4 ทักษะ ได้แก่ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และ การเขียน สำหรับการเรียนการสอนระดับประถมศึกษานั้น ทักษะการพูดถือว่าเป็นทักษะสำคัญที่ควร ได้รับการพัฒนาเป็นอันดับต้น ๆ ซึ่งหากนักเรียนในวัยนี้ไม่ได้รับการส่งเสริมทักษะการพูด อาจส่งผล ให้ขาดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษไปได้ (Jalongo, 2003) โดยในงานวิจัยนี้จะกล่าวถึง 5 ประเด็น คือ ความหมายของการพูด องค์ประกอบของการพูด ทักษะย่อยของการพูด รวมไปถึงการ เลือกหัวข้อและกิจกรรมในการพูด

2.2.1 ความหมายของการพูด

การพูดเป็นทักษะสำคัญที่ใช้สำหรับการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ผู้พูดจะต้องใช้ ความสามารถทางภาษาหลายด้านประกอบกันเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ ความหมายของการพูดไว้ใกล้เคียงกันว่า การพูดคือเครื่องมือที่ใช้สำหรับการสื่อสาร เพื่อแสดงความรู้สึก ความคิดและแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างกันผ่านทางภาษาที่ใช้พูด (Fisher & Frey, 2007; Jalongo, 2003) ทั้งนี้ Bailey (2005) ยังกล่าวอีกด้วยว่า การพูด หมายถึง การที่ผู้พูดสร้างประโยคขึ้นมาอย่าง เป็นระบบ เพื่อส่งความหมายที่ผู้พูดต้องการสื่อสารออกไปออกไป โดยต้องผ่านกระบวนการคัดเลือก คำและสร้างเป็นประโยคที่มีความหมายขึ้นภายในจิตใจก่อน แล้วจึงส่งความหมายนั้น ๆ ไปสู่ผู้ฟังทาง วาจา (Brown, 2010; Ross & Roe, 1990; Tompkins & McGee, 1993) ซึ่งสอดคล้องกับ Bygate (2001) ที่กล่าวว่า การพูดนั้นเกี่ยวข้องกับการเลือกสรรคำพูดให้ตรงกับความรู้สึกและความต้องการสื่อ ความหมายเพื่อส่งต่อไปยังผู้ฟัง

ดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่าการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง พฤติกรรมทางภาษาที่ผู้พูดออก เสียงอย่างมีความหมาย จนสามารถเกิดการสื่อสารกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟังในการแสดงความรู้สึก

ความคิด และแลกเปลี่ยนข้อมูลได้ ทั้งนี้ความหมายของการพูดไม่ได้จำกัดเฉพาะเพียงการออกเสียงเท่านั้น แต่ผู้พูดยังต้องคำนึงถึงหน้าที่ของประโยคที่จะสื่อสารออกไป ซึ่งจะช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจสิ่งที่ผู้พูดพูดออกไป เด็ก ๆ เรียนรู้ภาษาพูดก่อนเรียนภาษาเขียนหรืออ่าน ดังนั้นการพูดสำหรับเด็กเล็กจึงถือว่าเป็นทักษะที่สำคัญ เด็ก ๆ จึงควรเรียนรู้ที่จะเข้าใจและพูดภาษาอย่างเป็นเหตุเป็นผล เพื่อที่จะนำไปสู่การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ

2.2.2 องค์ประกอบของการพูด

เพื่อให้การพูดนั้นมีประสิทธิภาพ ถูกต้อง เหมาะสม ผู้พูดจึงควรคำนึงถึงองค์ประกอบของการพูดด้วย เพราะไม่เพียงแต่มีความรู้ด้านภาษาเท่านั้น แต่การพูดที่จะประสบผลสำเร็จได้นั้นยังต้องประกอบไปด้วยความเข้าใจทางสังคมและวัฒนธรรม ดังที่มึนักรศึกษาหลายท่านได้จำแนกองค์ประกอบของการพูดไว้ใกล้เคียงกัน โดยแบ่งออกเป็น 4 องค์ประกอบหลัก ได้แก่ ความรู้ด้านไวยากรณ์ ความรู้ด้านการสนทนา ความรู้ด้านภาษาทางสังคม และความรู้ด้านกลวิธีการใช้ภาษา ซึ่งต่อมา Bachman (2009) ได้ปรับแนวคิดเกี่ยวกับองค์ประกอบของการพูดออกเป็น 2 ด้าน คือ ความรู้ทางภาษา (Language Knowledge) หมายถึง ข้อมูลเกี่ยวกับภาษาที่ผู้พูดเก็บไว้ และสามารถนำออกมาใช้เพื่อสร้างคำพูดหรือประโยคต่าง ๆ ได้ เช่น ไวยากรณ์ การเรียบเรียง การนำไปใช้จริง หน้าที่ของภาษา รวมถึงความรู้ในการใช้คำพูดและประโยคได้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ต่อมาคือความรู้ด้านกลวิธี (Strategic Competence) หมายถึง ความสามารถในระดับที่สูงขึ้นไป เป็นความรู้ในเนื้อหาที่ต้องการสื่อความหมายและสามารถเชื่อมโยงไปสู่การใช้ภาษาพูดได้

ดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่าเพื่อให้เกิดการพูดที่มีประสิทธิภาพ ต้องคำนึงถึงองค์ประกอบหลายด้าน โดยในงานวิจัยนี้จะคำนึงถึงองค์ประกอบด้านความรู้ทางภาษา และความรู้ด้านกลวิธีการใช้เป็นหลัก กล่าวคือ เพื่อให้การพูดนั้น ๆ มีประสิทธิภาพ ผู้พูดต้องมีความรู้ด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ การเรียบเรียง การเลือกใช้ภาษาที่เหมาะสมตามหน้าที่ของภาษา เพื่อให้สามารถนำไปใช้สื่อความหมายได้ตรงกับความต้องการ

2.2.3 ทักษะย่อยของการพูด

เพื่อให้ทักษะการพูดนั้นมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น สิ่งที่ต้องคำนึงถึงในการพัฒนาร่วมกับทักษะการพูดก็คือทักษะย่อยของการพูด ดังที่ Harris (1974) Ross and Roe (1990) และ

Thornbury (2005) ได้จำแนกทักษะการพูดออกเป็นทักษะย่อย ๆ ไว้ใกล้เคียงกัน ได้แก่ ทักษะการออกเสียง (Pronunciation) ซึ่งหมายรวมถึง การออกเสียงสระพยัญชนะ การเน้นเสียงหนักเบา เสียงสูงต่ำ การเชื่อมเสียง และการหยุด ต่อมาคือทักษะไวยากรณ์ (Grammar) และการใช้คำศัพท์ (Vocabulary)

นอกจากนี้ ผู้พูดยังต้องมีความคล่องแคล่วในการพูด (Fluency) ที่จะทำให้การพูดนั้นเป็นไปอย่างลื่นไหล รวมถึงการสร้างการพูดที่เข้าใจได้ (Comprehension) เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจตรงกันกับผู้พูด (Harris, 1974) ทั้งยังต้องสามารถลำดับคำพูดก่อนหลังได้อย่างเหมาะสมด้วย (Organisation of speech) (Palmer, 2014)

นอกจากนี้ Harmer (2007) Hughes (2002) และ Thornbury (2005) ยังได้แบ่งทักษะย่อยของการพูดเพิ่มเติมนอกเหนือจากด้านคำศัพท์และด้านไวยากรณ์ไว้ว่าการสอนพูดนั้น ผู้สอนยังควรคำนึงถึงการใช้เสียงเน้นหนักและสูงต่ำ (Phonology/Pronunciation) ด้านหน้าที่ของภาษา (Speech act/Function) ด้านความสามารถในการใช้ภาษาพูดได้เหมาะสมกับสถานการณ์การสนทนาต่าง ๆ (Discourse) รวมไปถึงด้านการจัดการเรียบเรียงการพูดเพื่อใช้เฉพาะเหตุการณ์ (Genre knowledge) และความรู้ด้านวัฒนธรรมทางสังคมในการพูดสื่อสาร (Sociocultural knowledge)

จากแนวคิดที่กล่าวมาข้างต้นจึงสรุปได้ว่าการพัฒนาทักษะการพูดนั้น ผู้สอนจำเป็นต้องพัฒนาทักษะย่อยของการพูดควบคู่ไปด้วย งานวิจัยนี้จึงมุ่งพัฒนาความสามารถทางการพูดของนักเรียนในระดับประถมศึกษา โดยส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาด้านการออกเสียง การใช้คำศัพท์ ไวยากรณ์ และความคล่องแคล่ว เพื่อให้เกิดการพัฒนาทักษะการพูดอย่างมีประสิทธิภาพ

2.2.4 หัวเรื่องของการพูด

การกำหนดประเด็นในการพูดนั้นมีส่วนช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างเป็นระบบ หัวข้อของการพูดยังสามารถแบ่งออกได้เป็นหลายหัวข้อ ดังเช่น Palmer (2014) กล่าวถึง การพูดหัวข้อที่เป็นข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เช่นเดียวกับสภายุโรป (Council of Europe, 2006) ที่กำหนดหัวข้อในการพูดในระดับ A1 ไว้ในกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษ ได้แก่ ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง บ้านและที่อยู่อาศัย ชีวิตประจำวัน การศึกษาและอาชีพ เวลาว่างและความบันเทิง การเดินทาง ความสัมพันธ์กับ บุคคลอื่น สุขภาพ การซื้อของ อาหารและเครื่องดื่ม การบริการ

สถานที่ ภาษาต่างประเทศ และสภาพอากาศ ซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกับกระทรวงศึกษาธิการ (2552) ที่ได้กำหนดลักษณะของหัวข้อ ในการพูดของ นักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ไว้ว่า เป็นการพูดในหัวข้อเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อขาย และลมฟ้าอากาศ

ตารางที่ 3 ตารางแสดงหัวข้อการพูด

หัวข้อการพูด	กระทรวงศึกษาธิการ (2552)	CEFR (2006)	หนังสือแบบเรียน Everybody Up 6	Palmer (2014)
1. ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง	✓	✓	✓	✓
2. การศึกษาและอาชีพ	✓	✓	✓	
3. เวลาว่างและความบันเทิง	✓	✓	✓	
4. การซื้อของ	✓	✓	✓	
5. อาหารและเครื่องดื่ม	✓	✓	✓	
6. ความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น	✓	✓		
7. สุขภาพ	✓	✓		
8. สภาพอากาศ	✓	✓		
9. การเดินทาง		✓	✓	
10. สถานที่		✓	✓	
11. บ้านและที่อยู่อาศัย		✓		
12. ชีวิตประจำวัน		✓		
13. การบริการ		✓		
14. ภาษาต่างประเทศ		✓		
15. เหตุการณ์ในอนาคต			✓	

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่าหัวข้อของการพูดนั้นสามารถแบ่งได้หลายหัวข้อ และมีหลายหัวข้อที่ทั้งกระทรวงศึกษาธิการ (2552) สภายุโรป (Council of Europe, 2006) และหนังสือแบบเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้กำหนดไว้ใกล้เคียงกัน ได้แก่ ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง การศึกษาและอาชีพ เวลาว่างและความบันเทิง ความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น สุขภาพ การซื้อของ อาหารและเครื่องดื่ม และสภาพอากาศ ซึ่ง Palmer (2014) ก็ได้เสนอแนะในหัวข้อของการให้ข้อมูล

เกี่ยวตนเองไว้เช่นกัน นอกเหนือจากนี้หัวข้อที่สภายุโรป (Council of Europe, 2006) เสนอไว้เพิ่มเติมก็คือ บ้านและที่อยู่อาศัย ชีวิตประจำวัน การเดินทาง การบริการ สถานที่ ภาษาต่างประเทศ ทั้งนี้หนังสือแบบเรียน Everybody up 6 ของระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ยังเสนอหัวข้อที่ให้นักเรียนได้พูดถึงเหตุการณ์ในอนาคตอีกด้วย

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่าหัวข้อที่ใช้ในการพูดมีอยู่หลากหลายแบ่งตามสถานการณ์ที่สามารถพบได้ในชีวิตประจำวัน เช่นที่ สภายุโรปได้กำหนดไว้ ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ได้ให้ความสนใจในเรื่องระดับความสามารถทางการพูดที่สภายุโรปได้กำหนดไว้ใน CEFR ระดับ A1 ที่เน้นเรื่องการพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียน นอกจากนี้การจัดหลักสูตรของโรงเรียนนั้นยังคงใช้เนื้อหาการเรียนการสอนตามที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด งานวิจัยนี้จึงเลือกพิจารณาใช้หัวข้อการพูดห้าหัวข้อ ซึ่งได้แก่ ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เวลาว่างและความบันเทิง การศึกษาและอาชีพ การซื้อของ และการเดินทาง ซึ่งมีความสอดคล้องกันระหว่างกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษ กระทรวงศึกษาธิการ และจุดประสงค์การเรียนรู้ที่โรงเรียนกำหนดไว้ตามเนื้อหาในหนังสือแบบเรียนภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีใช้ในโรงเรียนภาคประสิทธิ์อีกด้วย

2.2.5 กิจกรรมการพูด

การเรียนรู้และพัฒนาทักษะการพูดจะได้ผลดีที่สุดเมื่อนักเรียนมีโอกาสได้พูดจริง ๆ ดังนั้น เมื่ออยู่ในโรงเรียนผู้สอนจึงควรจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียน ทั้งนี้มีนักการศึกษาได้เสนอแนะกิจกรรมการพูดไว้อย่างหลากหลาย เช่น

กิจกรรมการนำเสนอ (Presenting Information) กิจกรรมนี้ค่อนข้างใช้กันอย่างแพร่หลาย โดยผู้สอนจะกระตุ้นให้นักเรียนได้ออกมานำเสนอหรือรายงานหน้าชั้นเรียน ซึ่งเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แบ่งปันความรู้ให้กับเพื่อน และผลที่ตามมาคือนักเรียนจะรู้สึกมีความมั่นใจในความสามารถของตนเองมากขึ้น หลังจากที่ได้นำเสนอเนื้อหาข้อมูลของตนเองให้เพื่อนฟัง (Donoghue, 2009; Harmer, 2007; Ross & Roe, 1990)

กิจกรรมการพูดอภิปราย (Discussion) เป็นอีกกิจกรรมที่น่าสนใจ โดยกิจกรรมนี้จะให้นักเรียนได้พูดแสดงความคิดเห็นของตนเองและเน้นให้นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์แบบกลุ่มกับทั้งผู้สอนและนักเรียนคนอื่น ๆ ทั้งนี้ ผู้สอนทำหน้าที่เพียงแค่ให้คำแนะนำช่วยเหลือนักเรียน กิจกรรมนี้ช่วยให้

นักเรียนได้พัฒนาการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น วิเคราะห์แนวความคิดต่าง ๆ ทั้งยังเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้นักเรียนได้ใกล้ชิดกัน (Donoghue, 2009; Harmer, 2007; Ross & Roe, 1990)

กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ (Role play) กล่าวว่า การแสดงบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้แสดงความรู้สึกรออกมาและได้มีการสนทนาโต้ตอบกัน โดยเป็นพูดต่อหน้าผู้ชม ข้อดีของการใช้กิจกรรมแสดงบทบาทสมมติ คือ ช่วยให้นักเรียนได้ฝึกการออกเสียง กระตุ้นให้เกิดความคล่องแคล่วในการพูด ทำให้นักเรียนมีความมั่นใจมากขึ้น และยังสามารถเป็นการฝึกพูดเพื่อใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วย (Donoghue, 2009; Harmer, 2007; Tchudi & Mitchell, 1999; Vasquez, Hansen, & Smith, 2010)

กิจกรรมการเล่านิทาน (Storytelling) เป็นกิจกรรมที่ช่วยกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจได้ง่ายกว่าการสอนปกติ เพราะเด็ก ๆ ยังคงชื่นชอบการฟังนิทานมากกว่าที่ต้องอ่านเอง ทั้งนี้หลังจากที่ผู้สอนได้เล่านิทานให้ฟังแล้ว อาจเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการเล่านิทานของตนเองด้วย เพราะนอกจากจะได้ฝึกเสริมสร้างจินตนาการแล้ว การเล่านิทานยังเป็นอีกวิธีที่ช่วยพัฒนาทักษะการพูดและสื่อสารได้อีกด้วย (Donoghue, 2009; Lemlech, 1994; Tchudi & Mitchell, 1999; Vasquez et al., 2010)

กิจกรรมการร้องเพลงหรือร้องประสานเสียง (Chant/Choral) กล่าวว่ากิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมที่นักเรียนส่วนใหญ่ชื่นชอบ เพราะเป็นกิจกรรมที่สนุกสนานและให้ความบันเทิง ผู้สอนสามารถเลือกเพลงที่เหมาะสมกับวัย หรือเพลงที่นักเรียนชื่นชอบ เพื่อกระตุ้นความสนใจได้ ผู้สอนอาจสอนคำศัพท์หรือเนื้อหาที่เกี่ยวข้องก่อน แล้วจึงเริ่มการร้องเพลง ข้อดีของกิจกรรมนี้ คือ นักเรียนได้พัฒนาทักษะการพูด การออกเสียง การแสดงอารมณ์ ความรู้ผ่านบทเพลง ทั้งยังช่วยให้นักเรียนที่ไม่กล้าแสดงออก ได้มีโอกาสในการพูดอีกด้วย (Donoghue, 2009; Lemlech, 1994; Vasquez et al., 2010)

นอกจากนี้ Donoghue (2009) และ Lemlech (1994) ยังได้เสนอกิจกรรมการสัมภาษณ์ (Interview) เพิ่มขึ้นมา ในกิจกรรมนี้จะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะการพูด ผ่านการถาม-ตอบคำถาม สำหรับนักเรียนในวัยเด็กหรือระดับประถมศึกษา การจัดกิจกรรมอาจทำเป็นกลุ่มใหญ่หรือให้ทั้งห้องช่วยกันตั้งคำถาม จากนั้นนำคำถามที่ได้ไปสัมภาษณ์ผู้อื่น ทั้งนี้ อาจให้นักเรียน

นำคำถามไปถามครอบครัวหลังเลิกเรียนด้วยก็ได้ ประโยชน์ที่ได้จากกิจกรรมนี้ไม่เพียงแต่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกการพูด แต่ยังทำให้นักเรียนรู้สึกสนุกมากขึ้น เนื่องจากได้รับบทบาทเป็นผู้ถามคำถามบ้าง

อีกกิจกรรมที่น่าสนใจที่ Ross and Roe (1990) กล่าวเสนอถึง คือ กิจกรรมที่ให้นักเรียนแสดงภาพหรือสิ่งของขึ้นมาแล้วบอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับสิ่งนั้น ๆ (Show-and-Tell) นอกจากนี้ Harmer (2007) ยังกล่าวถึงกิจกรรมเกมเพื่อการสื่อสาร (Communication games) โดยกล่าวว่าเป็นกิจกรรมที่ออกแบบมาเพื่อกระตุ้นให้เกิดการสื่อสารระหว่างนักเรียน โดยนักเรียนต้องหาข้อมูลจากเพื่อนคนอื่น ๆ เพื่อแก้ปัญหา กิจกรรมวาดภาพตามคำสั่ง เรียงลำดับ หรือหาความเหมือนและความต่างจากรูปภาพ นอกจากนี้ยังมีเกม 20 คำถาม ที่เปิดโอกาสให้นักเรียน ถามคำถามเพื่อทายสิ่งของที่อยู่ในใจของผู้เล่นอีกคน โดยถามได้แค่ 20 ครั้งเท่านั้น

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาทักษะการพูดอย่างมีประสิทธิภาพนั้น การเลือกกิจกรรมที่ใช้ร่วมการเรียนรู้ก็มีส่วนสำคัญด้วยเช่นกัน เพราะกิจกรรมที่ใช้สำหรับพัฒนาทักษะการพูดนั้นมีอยู่หลากหลาย เช่น การนำเสนอ การพูดอภิปราย การแสดงละคร การสัมภาษณ์ การเล่าเรื่อง เป็นต้น และหากผู้สอนเลือกกิจกรรมได้อย่างเหมาะสมตามความสามารถและวัยของนักเรียน ก็จะสามารถช่วยนักเรียนได้พัฒนาทักษะการพูดได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้ในงานวิจัยนี้มุ่งเน้นการนำกิจกรรมการเล่านิทานไปใช้ประกอบการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถทางการพูดของนักเรียนระดับประถมศึกษาครั้งนี้ด้วย

2.2.6 สาระทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา

ในการจัดการเรียนรู้สำหรับนักเรียนในระดับต้นหรือระดับประถมศึกษานั้น ผู้สอนควรคำนึงถึงสาระที่ใช้ในการวัดมาตรฐานความสามารถด้านภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับนักเรียน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้และพัฒนาความสามารถทางการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น การถาม-ตอบ การให้ข้อมูล การแสดงความคิดเห็น ทั้งแบบเห็นด้วยและไม่เห็นด้วย (Vasquez et al., 2010) ทั้งนี้ ในระบบการศึกษาได้มีการกำหนดมาตรฐานความสามารถของนักเรียนไว้แล้ว เช่น กรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษของประเทศในกลุ่มสหภาพยุโรป (CEFR) หรือสาระการฟังและการพูด

ระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้จะเน้นที่ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

2.2.6.1 กรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษของประเทศในกลุ่มสหภาพยุโรป (CEFR)

สภายุโรป (Council of Europe) กล่าวว่า กรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษนี้ นำเสนอแนวคิดอย่างละเอียดในการจัดทำหลักสูตร รายละเอียดวิชา ข้อสอบ และหนังสือ ประกอบการเรียนที่ใช้ทั่วไปในยุโรป ทั้งนี้ รายละเอียดภายในกล่าวถึงสิ่งที่นักเรียนภาษาจำเป็นต้องเรียนรู้อย่างเป็นลำดับขั้นตอน เพื่อที่จะนำภาษาไปใช้ในการสื่อสาร รวมถึงนำเสนอเกี่ยวกับความรู้และทักษะอะไรบ้างที่นักเรียนต้องได้รับการพัฒนา เพื่อให้เกิดการพูดอย่างมีประสิทธิภาพ โดยแบ่งระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษ ออกเป็น 6 ระดับ ได้แก่ A1 A2 B1 B2 C1 และ C2 สำหรับทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษานั้นเทียบเท่ากับระดับ A1 ซึ่งระบุระดับความสามารถทางทักษะการพูดของนักเรียนระดับประถมศึกษาได้ดังนี้

ทักษะการพูดในระดับ A1 สามารถแบ่งออกเป็นอีก 2 ลักษณะ คือ การพูดเชิงปฏิสัมพันธ์ (Spoken interaction) และการพูดเชิงผลิต (Spoken production) หัวข้อที่ใช้ในการพูดมีเนื้อหา เกี่ยวกับข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง บ้านและที่อยู่อาศัย ชีวิตประจำวัน การศึกษาและอาชีพ เวลาว่างและความบันเทิง การเดินทาง ความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น สุขภาพ การซื้อของ อาหารและเครื่องดื่ม การบริการ สถานที่ ภาษาต่างประเทศ และสภาพอากาศ ในระดับนี้นักเรียนต้องสามารถทักทายและกล่าวทักทายง่ายๆ ได้ สามารถถามทุกซ์-สุขได้ สามารถโต้ตอบเพื่อถาม และตอบคำถามง่ายๆ และสามารถขอพูดซ้ำ แก้ไขคำพูด และขอความช่วยเหลือได้ สามารถถามและตอบคำถามส่วนตัวง่ายๆ ได้ สามารถถามตอบเกี่ยวกับที่อยู่บุคคลที่รู้จัก สิ่งของที่มีของตนเองและคู่สนทนา ถ้าคู่สนทนาพูดซ้ำๆ และชัดเจน สามารถซื้อของในร้านโดยการพูดและใช้ท่าทางประกอบ สามารถสนทนาเรื่องชีวิตประจำวันเกี่ยวกับตัวเลขง่าย ๆ เช่น ราคาสินค้าหรือหมายเลขโทรศัพท์ สามารถรับโทรศัพท์ บอกชื่อตัวเองและตอบคำถามง่าย ๆ ได้ สามารถให้ข้อมูลส่วนตัว สามารถบรรยายเกี่ยวกับตนเอง สามารถบรรยายเกี่ยวกับที่อยู่ของตนเองด้วยภาษาง่าย ๆ ได้ ทั้งนี้กิจกรรมที่ใช้ในระดับ A1 อาจเป็นการสนทนาง่าย ๆ เช่น การแนะนำ การทักทาย การกล่าวลา การบอกความรู้สึก การแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับที่อยู่ บอกทิศทาง กิจกรรมยามว่าง กิจกรรมการสัมภาษณ์โดยใช้คำถามง่าย ๆ

ทั้งนี้ ยังได้ระบุการวัดความสามารถของการภาษาพูดออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่ ขอบเขต (Range) ความถูกต้อง (Accuracy) ความคล่อง (Fluency) การปฏิสัมพันธ์ (Interaction) และการเชื่อมโยง (Coherence)

2.2.6.2 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้การพูดตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ระดับประถมศึกษาปีที่ 6

กระทรวงศึกษาธิการ (2552) กล่าวว่า กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ประกอบอาชีพและศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลกและสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ และมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ ซึ่งแต่ละสาระมีรายละเอียด ดังนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร นักเรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารทั้ง การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร เข้าใจ ตีความจากการอ่านและการฟังได้และสามารถนำเสนอความคิดโดยการพูดหรือการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม นักเรียนเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษา และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา สามารถนำมาปรับใช้ในการสื่อสารได้อย่างเหมาะสมและเข้าใจความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและวัฒนธรรมของไทย

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น สามารถใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงไปยังการเรียนรู้วิชาอื่น ๆ และเป็นพื้นฐานในการพัฒนาหาความรู้เพื่อเรียนรู้ของตนเอง

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนโลก นักเรียนใช้ภาษาต่างประเทศ ในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในโรงเรียนและนอกโรงเรียน เช่น ชุมชน รวมทั้งใช้ภาษาต่างประเทศในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ การทำงาน และเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ กับสังคมโลกได้

กระทรวงศึกษาธิการยังได้กำหนดคุณภาพของนักเรียนเมื่อเรียนจบระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ไว้ด้วย ดังนั้นเพื่อให้สอดคล้องและเป็นไปตามที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด

เครื่องมือวิจัยที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้จึงมุ่งหวังให้นักเรียนมีคุณภาพและความสามารถที่เหมาะสมกับระดับของนักเรียน คือ สามารถปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องจากการฟังและการอ่านได้ สามารถอ่านข้อความและบทกลอนสั้น ๆ ได้ สามารถตอบคำถามจากการฟังและอ่านบทสนทนา นิทาน เรื่องเล่าง่าย ๆ ได้ สามารถพูด/เขียนตอบโต้ในการสื่อสารระหว่างบุคคล ใช้คำสั่ง คำขอร้อง ขออนุญาต ให้คำแนะนำ แสดงความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการช่วยเหลือในสถานการณ์ง่าย ๆ สามารถพูด เขียน ข้อมูลที่ใกล้ตัว เช่น ส่วนตัว เพื่อน ครอบครัว และแสดงความรู้สึกกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัวได้ โดยบอกเหตุผลสั้น ๆ ประกอบ และสามารถสื่อสารในหัวข้อเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย และลมฟ้าอากาศได้

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่ามาตรฐานการวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษของทั้งกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษของประเทศในกลุ่มสหภาพยุโรป (CEFR) และสาระการพูดระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศนั้น มีความคล้ายคลึงกันในเรื่องของหัวข้อในการเรียนรู้ กล่าวคือ ด้านทักษะการพูด นักเรียนต้องสามารถพูดแนะนำ ทักทาย กล่าวลา แสดงความต้องการ พูดขอร้อง ขอความช่วยเหลือ แสดงความคิดเห็น ให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และที่อยู่อาศัยได้ รวมถึงการพูดเกี่ยวกับสถานการณ์ใกล้ตัว ชาวต่าง ๆ ได้ นอกจากนี้ยังต้องสามารถพูดบอกทิศทาง ใช้คำสั่ง พูดขออนุญาต เล่ากิจวัตรประจำวัน และการใช้เวลาว่างได้ แต่ต้องอยู่ในรูปแบบการพูดซ้ำ ชัด และเป็นประโยคง่าย ๆ ในการวิจัยครั้งนี้จึงเลือกใช้เกณฑ์ตามที่สภายุโรปกำหนดไว้ในกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษของประเทศในกลุ่มสหภาพยุโรป ในการจัดการเรียนการสอนและ การจัดกิจกรรมของงานวิจัยนี้

หลังจากที่ได้ศึกษาเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพูดภาษาอังกฤษแล้ว จึงสรุปได้ว่าการพูดภาษาอังกฤษ คือ การสื่อสารระหว่างผู้พูดและผู้ฟังที่มีประสิทธิภาพ ผู้ฟังสามารถเข้าใจได้ตรงตามที่ต้องการ โดยมีทักษะย่อยที่สำคัญของการพูด ได้แก่ การออกเสียง คำศัพท์และไวยากรณ์ ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา และหน้าที่ทางภาษาที่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตามงานวิจัยนี้มุ่งเน้นให้นักเรียนได้พัฒนาความสามารถทางการพูดเพื่อบอกความต้องการ บอกเหตุการณ์ที่จะทำในอนาคต บอกทิศทาง รวมไปถึงการพูดขอและให้คำแนะนำได้ เนื่องจากเล็งเห็นว่าเป็นการสื่อสารระดับง่าย ๆ

ตามทีสภายุโรปและกระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้ และเป็นประโยชน์ต่อการนำไปใช้ในสถานการณ์จริงที่นักเรียนอาจต้องเจอในอนาคตต่อไปได้

2.3 การสอนทักษะการพูดในระดับประถมศึกษา

ในการสอนภาษานั้นควรต้องสอนทักษะทั้งสี่ด้าน ได้แก่ ฟัง พูด อ่าน เขียน ให้มีความสัมพันธ์กัน โดยหากผู้สอนต้องการสอนการพูดก็ควรสอนควบคู่ไปกับการฟัง เพราะการทำกิจกรรม โดยใช้ทักษะทั้งสองคู่กันไปจะช่วยให้เด็กเรียนมีพัฒนาการทางภาษาที่ดีขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นพื้นฐานในการพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนต่อไป

2.3.1 การสอนพูดระดับประถมศึกษา

เด็กเรียนรู้เกี่ยวกับการฟังและการพูด โดยการพูดเลียนแบบเสียงที่พวกเขาได้ยินและ ได้ฟังเสียงต่าง ๆ ที่มีความหมายแตกต่างกันออกไป โดยอาศัยการเรียนรู้จากสิ่งรอบตัว โรงเรียนจึงเป็นสถานที่สำคัญที่สามารถช่วยพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของเด็กให้ดีขึ้น

นักการศึกษาหลายท่านได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการสอนพูด เช่น Asher (1986) ที่พูดถึงธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็กก่อนที่เด็กสามารถพูดคำใดคำหนึ่งออกมาได้นั้นว่าจะต้องผ่านประสบการณ์ในการฟังอย่างมากมาก่อน Finocchiaro and Brumfit (1983) เองก็ชี้ให้เห็นถึงจุดมุ่งหมายของการสอนภาษาต่างประเทศสำหรับเด็กในปัจจุบัน โดยที่เน้นในด้านพัฒนาการทางสมรรถภาพในการสื่อสารมากยิ่งขึ้นและสิ่งสำคัญของการพัฒนาสมรรถภาพการสื่อสารก็คือความเหมาะสมและการเป็นที่ยอมรับในสถานการณ์ทางสังคมและวัฒนธรรมที่มีการใช้ภาษานั้น นอกจากนี้ยังกล่าวอีกด้วยว่านักเรียนควรมีความสามารถในการระบุได้ว่าการสื่อสารนั้นเกี่ยวข้องกับใคร เกิดขึ้นที่ไหน เกิดขึ้นเวลาใด หัวข้อเรื่องอะไร เพื่อให้ตัดสินใจได้ว่าควรต้องใช้ลักษณะภาษาแบบใด เช่น ภาษาท้องถิ่น ภาษาพูดแบบเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการในการพูดสนทนา ดวงเดือน แสงชัย (2531) ยังด้วยกล่าวเพิ่มเติมว่าการสอนฟังพูดแก่เด็กเล็กในชั้นเริ่มต้น ควรเริ่มต้นด้วยการทักทาย โดยเริ่มจากบทสนทนาสั้น ๆ และเป็นเรื่องที่ใกล้ตัวนักเรียน สามารถนำมา ใช้ได้ในชีวิตประจำวัน ในชั้นต่อไปจึงควรขยายบทสนทนาให้ยาวขึ้น และเป็นเรื่องที่ห่างตัวออกไปเรื่อย ๆ

อย่างไรก็ตามเพื่อให้การสอนพูดมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ผู้สอนควรคำนึงถึงพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีระดับความสามารถที่แตกต่างกันในแต่ละช่วงวัยประกอบด้วยเช่นกัน ดังที่

Anderson and Krathwohl (2001) ได้ศึกษาและปรับปรุงแนวคิดการจำแนกพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้ของบลูม (Bloom taxonomy) โดยแบ่งพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้ออกเป็น 6 ระดับ ซึ่งประชากรของงานวิจัยนี้เป็นกลุ่มเด็กเล็ก กระบวนการของการคิดและฝึกฝนที่เหมาะสมกับพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้ของกลุ่มนักเรียนจึงอยู่ในระดับการจำ (Remembering) อันเป็นระดับพื้นฐานของการเรียนรู้ ที่เน้นการดึงความรู้จากความจำระยะยาวออกมา ลักษณะของกิจกรรมที่ใช้ เช่น เรียงลำดับเหตุการณ์หรือตอบคำถามจากเรื่องเล่าที่ได้ฟัง การเล่าทวนเรื่อง เป็นต้น และระดับการเข้าใจ (Understanding) ที่ถือเป็นกระบวนการสร้างความรู้อย่างมีความหมาย โดยอาศัยการตีความ ยกตัวอย่าง จำแนก สรุป เปรียบเทียบ อธิบาย ลักษณะของกิจกรรมที่ใช้ เช่น วาดภาพตามสิ่งที่ได้ฟัง คาดเดาสิ่งที่จะเกิดจากสถานการณ์ที่กำหนด อธิบายข้อมูลจากรูปภาพหรือแผนผัง เป็นต้น

จึงสรุปได้ว่าการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดนั้น มีความสำคัญมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มของเด็กประถมศึกษา เนื่องจากเด็กในวัยนี้มีระดับทางสติปัญญาที่เพิ่มขึ้นในอีกระดับหนึ่ง มีความคิดที่เป็นนามธรรม คาดเดาหรือตั้งสมมติฐานได้ มีความจำที่แม่นยำมากขึ้น และมีความสามารถในการเปรียบเทียบ นอกจากนี้กระบวนการทางสติปัญญาของเด็กยังมีลักษณะที่อาศัยการซึมซับข้อมูล (Assimilation) ซึ่งเป็นกระบวนการที่สมองรับข้อมูลต่างๆ มาสะสมไว้ เพื่อใช้ประโยชน์ต่อไป (Piaget, 1980, อ้างถึงใน โสภา มัตถัง, 2551) ดังนั้นผู้สอนจึงควรกำหนดกระบวนการพัฒนาความสามารถการพูดอย่างเป็นระบบและคำนึงถึงพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้ของเด็กควบคู่กันไป โดยนักเรียนกลุ่มนี้ถือได้ว่าเป็นกลุ่มที่อยู่ในระดับเริ่มต้น เพื่อให้สามารถพัฒนาต่อไปในระดับที่สูงขึ้น งานวิจัยนี้จึงเน้นพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้สำหรับเด็กในระดับการจำ (Remembering) และการเข้าใจ (Understanding) โดยเริ่มจากการพูดเป็นประโยคง่าย ๆ หรือบทสนทนาสั้น ๆ

2.3.2 กระบวนการสอนพูดระดับประถมศึกษา

การพูดเป็นทักษะภาษาในเบื้องต้นที่เราทุกคนเรียนรู้ บางครั้งอาจเกิดขึ้นได้โดยไม่รู้ตัว หากผู้สอนเข้าใจกระบวนการเรียนรู้และรู้กระบวนการสอนที่เหมาะสม ก็จะสามารถทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังที่ Cole (2007) ได้กล่าวถึงกระบวนการสอนพูดไว้ว่า ขั้นแรกคือ การสร้างประสบการณ์ (Experience) ให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมเกี่ยวกับการพูด ดังนั้นการเลือกใช้กิจกรรมที่เหมาะสมจึงเป็นสิ่งสำคัญ กระบวนการต่อมา คือ ขั้นสะท้อนความรู้ (Reflection) ในกระบวนการนี้นักเรียนควรได้สะท้อนสิ่งที่ได้ประสบมาให้ผู้อื่นฟัง ผู้สอนอาจสังเกต

ระดับความเข้าใจของนักเรียนได้ด้วย และกระบวนการสุดท้าย คือ การเรียนรู้ (Learning) คือ หลังจากที่นักเรียนได้ลองมีส่วนร่วมในประการณ์ต่าง ๆ แล้ว และได้สะท้อนความเข้าใจของตนเองออกมา นักเรียนจะเริ่มมีความเข้าใจและมั่นใจตัวเองมากขึ้น สามารถวางแผนให้ตัวเองในการพัฒนาทักษะการพูดของตนเองได้

2.3.3 หลักการสอนพูดระดับประถมศึกษา

นักเรียนในระดับประถมศึกษาเป็นกลุ่มที่อยู่ในวัยที่กำลังเรียนรู้ ดังนั้น ผู้สอนจึงมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งที่ต้องคอยให้การสนับสนุนและช่วยเหลือ ทั้งนี้ Bailey (2005) และ Brown (2010) ได้เสนอแนวทางของหลักการสอนพูดเอาไว้ว่า ผู้สอนต้องวางแผนการสอนและมอบภาระงานที่เกี่ยวข้องกับการพูดอย่างมีความหมาย ออกแบบกิจกรรมการพูดที่เหมาะสมกับนักเรียน กิจกรรมที่ใช้ควรเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความรู้สึก ความคิด และเป็นการสื่อสารระหว่างบุคคล

นอกจากนี้ Gordon (2007) ยังได้กล่าวถึงประเด็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับหลักการสอนพูดไว้ 3 ประเด็น ได้แก่

การสร้างบรรยากาศที่ผ่อนคลายและเป็นมิตร (Creating friendly environment) บรรยากาศที่ผ่อนคลาย ไม่ตึงเครียด ไม่มีความกดดัน จะช่วยกระตุ้นให้นักเรียนผลิตภาษาพูดออกมาได้อย่างผ่อนคลายและมั่นใจ ทั้งยังช่วยให้นักเรียนเกิดสมาธิและเข้าใจเนื้อหาที่เรียนได้ดีขึ้น

ช่วงเวลาเงียบ (Silent period) ประเด็นนี้เป็นหลักการที่สำคัญอย่างมากสำหรับนักเรียนในระดับต้น คือ ผู้สอนปล่อยให้เด็กผลิตภาษาพูดออกมาเมื่อพร้อม โดยที่ไม่กดดันให้นักเรียนพูด ซึ่งในระหว่างช่วงเวลานี้ ผู้สอนอาจแทรกกิจกรรมที่สร้างความเข้าใจให้นักเรียนเข้าไป เพราะหากนักเรียนเข้าใจในเนื้อหาที่กำลังศึกษาอยู่ โอกาสที่นักเรียนจะผลิตภาษาพูดออกมาก็มักจะมากยิ่งขึ้น

การสร้างกลยุทธ์กระตุ้นการพูด (Encouraging early speech emergence) ในขณะที่หลักการสอนพูดนั้นเน้นที่การไม่กดดันให้นักเรียนพูด แต่ต้องรอให้นักเรียนพร้อมที่จะพูดด้วยตัวเอง ผู้สอนอาจนำกลยุทธ์หรือเทคนิคต่าง ๆ เข้ามาใช้ เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนเกิดการพูดหรือกล้าที่จะเปล่งเสียงออกมา เช่น การร้องเพลง นักเรียนจะรู้สึกสนุกสนานและไม่กังวลว่าตัวเองจะออกเสียงผิด

กล่าวโดยสรุปได้ว่าหลักการสอนฟังพูดระดับประถมศึกษาชั้น การสร้างโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาพูดเป็นสิ่งสำคัญมาก จากนั้นผู้สอนอาจเน้นด้านการพัฒนาไวยากรณ์ ภาษาที่ใช้ได้จริงในสังคม การวิเคราะห์ข้อความ ยุทธวิธีการใช้ภาษาและรวมทักษะทางภาษาเข้าด้วยกัน เพื่อให้สามารถนำไปใช้ได้ สถานการณ์จริง ทั้งนี้ผู้สอนจึงควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกการออกเสียง การใช้น้ำเสียง และยกตัวอย่างภาษาที่ใช้ได้ในสถานการณ์จริง ให้นักเรียนได้เห็นว่ามีเมื่อเรียนแล้วสามารถนำไปใช้ได้จริง

2.3.4 ขั้นตอนการสอนพูดระดับประถมศึกษา

เพื่อให้นักเรียนระดับประถมศึกษาเกิดการพัฒนาทักษะความสามารถทางการพูดอย่างเป็นระบบ สิ่งที่เป็นปัจจัยสำคัญนั้นก็คือ ขั้นตอนและวิธีการสอนพูดอันเป็นกระบวนการที่ช่วยพัฒนา นักเรียนในการสร้างการพูดอย่างมีประสิทธิภาพ การสอนพูดในระดับประถมศึกษาจึงมีความสำคัญมาก นักการศึกษาหลายท่านได้เสนอขั้นตอนการสอนพูดระดับประถมศึกษาไว้อย่างหลากหลาย โดยส่วนใหญ่แบ่งขั้นการสอนออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่หนึ่ง ในขั้นนี้เป็นการนำเสนอเนื้อหา (Preparing/Presentation stage) (Byrne, 1991) กล่าวคือ เป็นขั้นตอนการเตรียมความพร้อมให้นักเรียน โดยผู้สอนทำหน้าที่ให้ความรู้ด้าน คำศัพท์และไวยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่กำลังจะสอนซึ่งผู้สอนอาจนำบทอ่านหรือบทสนทนา มาให้ นักเรียนเกิดความคิดและทำความเข้าใจวิธีการใช้ภาษาจากเนื้อเรื่องหรือบทสนทนานั้น ๆ อย่างไร ก็ตามในขั้นนี้ไม่ควรใช้เวลามาก แต่เน้นให้นักเรียนเกิดความเข้าใจการใช้ ตลอดจนรูปแบบของ โครงสร้างนั้น ๆ เพื่อนำไปใช้ในการฝึกต่อไป ทั้งนี้ Harmer (2007) ได้เสนอขั้นการสอนขั้นที่หนึ่งไว้ แตกต่างกัน คือ สร้างการมีส่วนร่วม (Engage) ในขั้นนี้ผู้สอนจะกระตุ้นให้นักเรียนเข้ามามีส่วนร่วมกับการทำกิจกรรมเพื่อการสื่อสารที่ผู้สอนจัดขึ้น โดยกิจกรรมนั้นจะต้องมีหัวข้อเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังจะ เรียน

ขั้นที่สอง ขั้นนี้จะเป็นการฝึกฝน (Practice stage/Modeling and eliciting) (Byrne, 1991) หลังจากที่นักเรียนได้รับการเตรียมเนื้อหาจากขั้นแรกมาแล้ว ผู้สอนควรเปิดโอกาสให้นักเรียน ได้ฝึกฝนสิ่งที่ได้รับมา การฝึกในขั้นนี้เป็นการฝึกแบบควบคุมโดยผู้สอน ดังนั้นผู้สอนจึงต้องแสดง ตัวอย่างให้ดูก่อน ซึ่งจะช่วยให้ นักเรียนจำกฎเกณฑ์ได้ เช่น ออกเสียงตามครู ฝึกพูดแบบเปลี่ยน

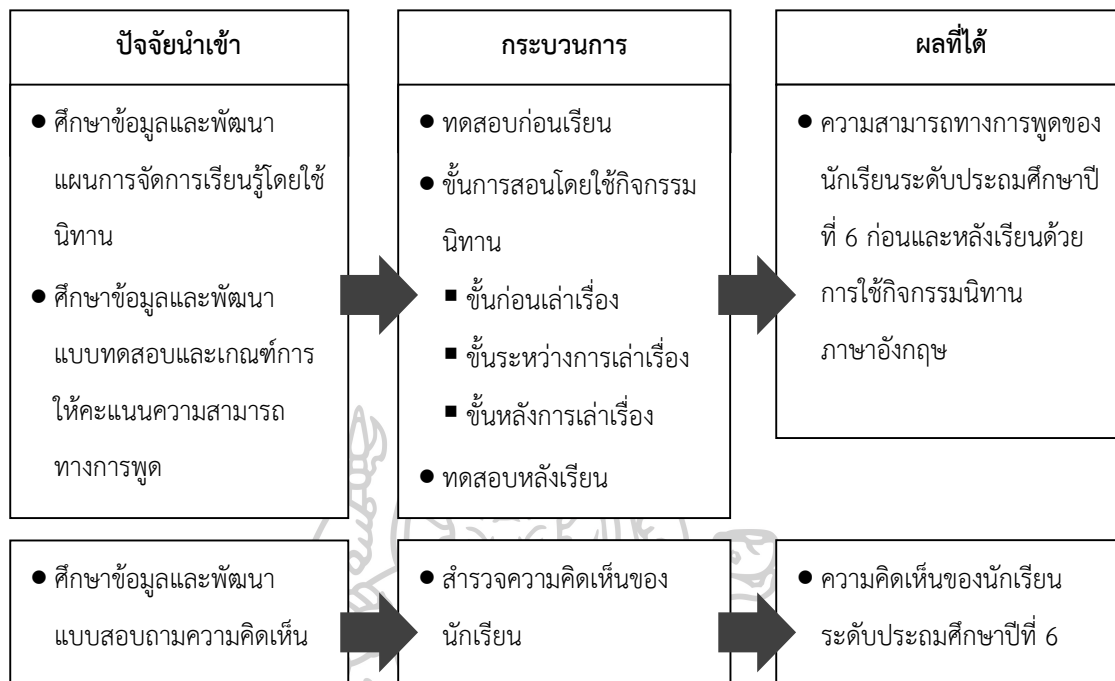
โครงสร้างประโยคโดยใช้โครงสร้างทางภาษาที่เรียนมา ผู้สอนควรนำกิจกรรมหรือเกมเข้ามาประกอบ เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษา อันเป็นการใช้ภาษาที่เกิดจากความเข้าใจ วัตถุประสงค์ของขั้นนี้คือเน้นที่ความถูกต้องในการใช้ภาษา ในขณะที่ Harmer (2007) เสนอขั้นที่สองนี้ไว้ว่าเป็นขั้นการเรียนรู้ (Study) โดยเน้นที่เนื้อหาไวยากรณ์ คำศัพท์ การออกเสียง และบริบทในการใช้ เพื่อให้ นักเรียนได้นำความรู้เหล่านี้ไปใช้ฝึกในขั้นต่อไป

ขั้นที่สาม ในขั้นนี้เป็นการใช้ภาษา (Production Stage/Activate) ในขั้นนี้ ทั้ง (Byrne, 1991) และ Harmer (2007) นำเสนอวิธีการสอนไว้สอดคล้องกัน คือ เป็นขั้นที่เปิดโอกาสให้นักเรียน ได้ใช้ความรู้เนื้อหาภาษาที่เรียนมาอย่างเป็นอิสระ ผ่านกิจกรรมเพื่อการสื่อสารที่ประกอบด้วยบริบท และสถานการณ์ที่มีลักษณะสมจริง การฝึกในขั้นนี้มีจุดประสงค์เพื่อฝึกความคล่องแคล่วของการใช้ ภาษาและความสามารถในการสื่อความหมายเป็นสำคัญ กิจกรรมที่ใช้ในการฝึก เช่น การแสดง บทบาทสมมุติ สถานการณ์จำลอง เป็นต้น

จึงสรุปได้ว่าขั้นการสอนพูดระดับประถมนั้นแบ่งได้สามขั้นตอนหลัก ๆ ซึ่งจะนำขั้นตอน เหล่านี้ไปใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ด้วย ได้แก่ ขั้นนำเสนอเนื้อหา ในขั้นนี้ผู้สอนควรนำเสนอเนื้อหาภาษา ผ่านบริบทที่หลากหลาย ต่อมาขั้นฝึกฝน หลังจากที่เรียนรู้ภาษาแล้วนักเรียนต้องฝึกฝนการใช้ โดย อาจเป็นการฝึกออกเสียงตามครู โดยใช้โครงสร้างทางภาษาที่มีความหมาย และขั้นสุดท้ายคือการใช้ ภาษา ในขั้นนี้จะให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาอย่างอิสระ ซึ่งต้องเป็นการฝึกใช้ภาษาผ่านกิจกรรมใน ลักษณะที่สมจริง และเน้นที่ความคล่องแคล่วในการใช้มากกว่าความถูกต้องในการสื่อความหมาย นอกจากนี้ในขั้นตอนการสอนพูดนั้นผู้สอนอาจเสริมการฝึกฝนในเรื่องการออกเสียง ควบคุมจังหวะ ความดัง การหยุด เสียงสูงและต่ำ เพื่อให้การพูดเป็นธรรมชาติด้วย

การวิจัยในครั้งนี้เล็งเห็นว่าความสามารถในการพูดเป็นกระบวนการที่มีความสำคัญมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเด็กเล็ก ทั้งนี้สำหรับเด็กเล็กนั้นจึงควรเริ่มการฝึกฝนด้วยประโยคง่าย ๆ แต่เป็น ประโยคที่ใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน ดังนั้น ในการวิจัยนี้จึงเลือกใช้ขั้นการสอนพูดตามแนวคิดของ Byrne (1991) ที่แบ่งขั้นการสอนออกเป็นสามขั้นตอน ได้แก่ ขั้นนำเสนอเนื้อหา ขั้นฝึกฝน และขั้น การใช้ภาษา โดยในครั้งนี้ได้เลือกใช้กิจกรรมการเล่นิทานเข้ามาเป็นกิจกรรมควบคู่กับการพัฒนา ความสามารถในการพูดของนักเรียนด้วย

กรอบแนวคิดการวิจัย

รูปภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษางานวิจัยในประเทศและต่างประเทศที่เกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถและผลสัมฤทธิ์ของการพูด โดยการนำกิจกรรมนิทานมาใช้ในการเรียนการสอน ดังนี้

2.4.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเล่านิทานและการพูดภาษาอังกฤษ

จากการศึกษางานวิจัยต่าง ๆ พบว่า การเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมนิทานมีประโยชน์อย่างมาก ไม่เพียงแต่ทำให้นักเรียนรู้สึกสนุกสนานและรู้สึกผ่อนคลายเท่านั้น แต่กิจกรรมนิทานยังส่งผลต่อการเรียนรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการพัฒนาทักษะการพูด ซึ่งมีผู้วิจัยศึกษาไว้ดังเช่น

ศิริมา โปธิจักร์ (2553) ได้ศึกษาวิจัยในหัวข้อการใช้กิจกรรมการเล่านิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียน ลำปลายมาศพัฒนา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนก่อนและหลังเรียน จากการใช้กิจกรรมการเล่านิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ระดับชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนลำปลายมาศพัฒนาและศึกษาความคิดเห็นของ นักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ กลุ่มทดลองในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนลำปลายมาศพัฒนา โดยการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 29 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน จำนวน 7 แผน แบบทดสอบวัดความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ และแบบแสดงความคิดเห็นของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการใช้กิจกรรมการเล่านิทาน ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ .01 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยการใช้กิจกรรมการเล่านิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ มีความเห็นด้วยอย่างยิ่งว่าการฟังนิทานทำให้รอบรู้คำศัพท์ การฟังนิทานส่งเสริมให้เรียนรู้ อย่างมีความสุขและผ่อนคลาย ความเครียด

เช่นเดียวกับกับ แสงจันทร์ ปัญติ (2549) ก็ได้ศึกษาวิจัยในหัวข้อการใช้กิจกรรมการเล่านิทานเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษและจริยธรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยมีวัตถุประสงค์คือ เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษ และพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียน ก่อนและหลังการทดลองโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 โรงเรียนชุมชนเทศบาล วัดศรีดอนไชย จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ คือ แผนการสอนที่ใช้กิจกรรมเล่านิทาน จำนวน 8 แผน แบบทดสอบ ความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษ แบบประเมินพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียน จากผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น หลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่ .05 และยังมีพฤติกรรมทางจริยธรรมเพิ่มขึ้นด้วย

นอกจากนี้ยังมีการศึกษาการใช้กิจกรรมการเล่านิทานมาช่วยพัฒนาด้านการพูดและความคงทนในการจำศัพท์ด้วย ซึ่งศิริพรรณ ชัชวาลวงศ์ (2551) ได้ศึกษาและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ และศึกษาความคงทนในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังจากที่ได้รับ การสอนโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน กลุ่มทดลองที่ใช้ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลบุรีรัมย์ จำนวน 47 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานซึ่งประกอบด้วยนิทาน 8

เรื่อง และเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษและแบบทดสอบวัดความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ .01 และผลการศึกษาความคงทนในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน หลังจากใช้กิจกรรมเล่านิทาน พบว่า นักเรียนมีความคงทนในการจดจำคำศัพท์

และยังมีการวิจัยในลักษณะใกล้เคียงในการศึกษากิจกรรมนิทานที่ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดและคำศัพท์ โดย Soleimani and Akbari (2013) ได้ศึกษาวิจัยในหัวข้อผลกระทบของกิจกรรมการเล่านิทานที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ของเด็ก: กรณีศึกษาในมิลาน (Milan) โดยมีวัตถุประสงค์คือ เพื่อทดสอบว่ากิจกรรมการเล่านิทาน มีผลต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กหรือไม่ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนเตรียมอนุบาล (preschool) จำนวน 31 คน จากสองห้องเรียนที่มีระบบทางภาษาเหมือนกันและระดับความสามารถของนักเรียนเท่ากัน เครื่องมือที่ใช้คือ หนังสือนิทานเรื่องหมีสามตัวและบัตรภาพพร้อมคำศัพท์ จากผลการวิจัยพบว่ากิจกรรมการเล่านิทานเป็นวิธีที่สามารถช่วยกระตุ้นให้เด็กระดับเตรียมอนุบาลเกิดการเรียนรู้และเพิ่มพูนคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี

การจัดกิจกรรมนิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดไม่ได้ประสบความสำเร็จเฉพาะกลุ่มนักเรียนระดับประถมศึกษาเท่านั้น แต่ยังมีการนำวิจัยไปใช้กับการเรียนระดับมัธยมศึกษาด้วย เช่น จันทนา หน่อสุวรรณ (2649) ได้ศึกษาวิจัยในหัวข้อการใช้กิจกรรมการเล่าเรื่องโดยเน้นนักเรียนเป็นสำคัญ เพื่อส่งเสริมทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านแม่ข้าวต้มท่าสุด อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย โดยมีวัตถุประสงค์คือ เพื่อศึกษาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้กิจกรรมการเล่าเรื่องโดยเน้นนักเรียนเป็นสำคัญ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 34 คน เครื่องมือที่ใช้ คือ แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการเล่าเรื่องโดยเน้นนักเรียนเป็นสำคัญ จำนวน 8 แผน แบบทดสอบการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ จากผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนเพิ่มขึ้นหลังจากเรียนโดยใช้กิจกรรมการเล่าเรื่องโดยเน้นนักเรียนเป็นสำคัญอย่างมีนัยสำคัญที่ .01 และมีค่าเฉลี่ยร้อยละสูงกว่า ร้อยละ 65 ซึ่งเป็นเกณฑ์มาตรฐานของโรงเรียน

ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Marzuki and Wahyudi (2016) ได้ศึกษาวิจัยในหัวข้อเรื่องผลการใช้กิจกรรมนิทานแบบปฏิสัมพันธ์เพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาความสามารถทางการพูดของนักเรียนและพัฒนากิจกรรมให้ห้องเรียนโดยใช้กิจกรรมนิทานแบบปฏิสัมพันธ์ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 22 คน เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบทดสอบความสามารถในการพูด และแผนการจัดกิจกรรมนิทาน จำนวน 8 แผน ผลการวิจัยพบว่า การจัดกิจกรรมนิทานแบบปฏิสัมพันธ์ส่งผลให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านความสามารถในการพูดที่มากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ รวมทั้งเป็นการเพิ่มการจัดกิจกรรมในห้องเรียนด้วย

การใช้กิจกรรมนิทานนอกจากจะประสบความสำเร็จในกลุ่มนักเรียนที่เป็นเด็กแล้วนั้น ยังมีงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องการใช้กิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาความสามารถทางการพูดของนักเรียนที่วิจัยโดย Zuhriyah (2017) ที่นำกิจกรรมนิทานไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยที่ลงเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบเข้มข้น จำนวน 23 คน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่าการใช้กิจกรรมการเล่านิทานสามารถช่วยพัฒนาทักษะการพูดได้หรือไม่ เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบสังเกตและแบบทดสอบวัดความสามารถทางการพูด ผลการวิจัยพบว่า กิจกรรมการเล่านิทานช่วยพัฒนาทักษะการพูดได้

จากการศึกษางานวิจัยทั้งจากภายในประเทศและต่างประเทศเกี่ยวกับการนำนิทานมาใช้ในการเรียนการสอน พบว่า การใช้กิจกรรมนิทานในห้องเรียนมีส่วนช่วยพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้เป็นอย่างดี รวมทั้งยังช่วยด้านการจดจำคำศัพท์และพัฒนาด้านจริยธรรมได้อีกด้วย

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “ผลการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษที่มีต่อความสามารถในการพูดของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาครประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม” เป็นการวิจัยแบบ One-group pretest posttest มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาครประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาความสามารถทางการพูด
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาครประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.2.1 ประชากร คือ นักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาครประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ ภาคการศึกษาฤดูร้อน ปีการศึกษา 2560 จำนวน 312 คน

3.2.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาครประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 30 คน ในภาคการศึกษาฤดูร้อน ปีการศึกษาที่ 2560 ได้มาจากการเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีอยู่แล้วตามสภาพจริง (Intact Group) จำนวน 1 ห้องเรียน

3.2 การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง

งานวิจัยนี้คำนึงถึงการพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่างโดยได้นำหนังสือเข้าพบผู้อำนวยการโรงเรียนนาครประสิทธิ์ เพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง ต่อจากนั้นได้เข้าพบกับกลุ่มตัวอย่างแนะนำตัว อธิบายวัตถุประสงค์ ขั้นตอนการเก็บข้อมูลให้กลุ่มตัวอย่างทราบพร้อมทั้งชี้แจงกับกลุ่มตัวอย่างให้ทราบถึงสิทธิในการตอบรับหรือปฏิเสธการเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้ โดยให้กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ตัดสินใจด้วยตัวเอง และให้ผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่างเซ็นใบยินยอมในการเข้าร่วมการวิจัย และแจ้ง

ให้ทราบว่าเมื่อเข้าร่วมการวิจัยแล้ว หากกลุ่มตัวอย่างต้องการออกจากการวิจัยก็สามารถทำได้ โดยไม่มีผลกระทบใด ๆ ต่อกลุ่มตัวอย่าง ทั้งนี้คำตอบหรือข้อมูลทุกอย่าง รวมทั้งชื่อของกลุ่มตัวอย่าง จะถือเป็นความลับ โดยผลการวิจัยจะนำเสนอในภาพรวมและใช้ประโยชน์เฉพาะงานวิชาการเท่านั้น

3.3 ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ใช้ศึกษาในงานวิจัยประกอบด้วยตัวแปร 2 ประเภท ได้แก่

3.3.1 ตัวแปรต้น คือ การใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ

3.3.2 ตัวแปรตาม คือ

3.3.2.1 ความสามารถทางการพูดของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังเรียนด้วยการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ

3.3.2.2 ความคิดเห็นของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม ที่มีต่อการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ

3.4 รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Pre-Experimental Design) ใช้รูปแบบ One-group Pretest Posttest Design

3.5 การพัฒนาเครื่องมือในการวิจัย

เมื่อได้ศึกษาเนื้อหาเอกสารเกี่ยวกับการใช้นิทานและการพัฒนาความสามารถทางการพูดแล้ว จากนั้นจึงนำข้อมูลไปดำเนินการสร้างและพัฒนาเครื่องมือ โดยการวิจัยในครั้งนี้มีเครื่องมือที่ใช้ได้แก่

3.5.1 กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม จำนวน 4 เรื่อง โดยมีขั้นตอนการพัฒนาเครื่องมือ ดังนี้

3.5.1.1 ศึกษาข้อมูลและสำรวจเนื้อหานิทาน

ศึกษามาตรฐานการวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษของทั้งกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษของประเทศในกลุ่มสหภาพยุโรป (CEFR) และสาระการพูดระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้

ภาษาต่างประเทศ เพื่อนำข้อมูลไปใช้ในการจัดเตรียมเนื้อหาบทเรียนที่มีความเหมาะสม ทั้งนี้ยังพบว่า มีหัวเรื่องการเรียนรู้และหน้าที่ทางภาษาที่คล้ายคลึงกัน ดังต่อไปนี้ ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง การศึกษา และอาชีพ เวลาว่างและความบันเทิง ความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น สุขภาพ การซื้อของ อาหารและเครื่องดื่ม และสภาพอากาศ

จากนั้นจึงได้เลือกนิทานที่จะนำไปใช้ทั้งหมด 4 เรื่อง ตามหัวเรื่องดังนี้ ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เวลาว่างและความบันเทิง การเดินทาง และการศึกษาและอาชีพในอนาคต ซึ่งมีหัวเรื่องและเนื้อหาสอดคล้องกับหนังสือเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีใช้ในโรงเรียนภาคปฏิบัติด้วยเช่นกัน ทั้งนี้นิทานทั้ง 4 เรื่องที่คัดเลือกมา ยังสอดคล้องกับเกณฑ์การคัดเลือกนิทาน กล่าวคือ เลือกรื่องที่ผู้เรียนสนใจ มีตัวละครไม่มากเกินไป เนื้อเรื่องมีความเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน มีการดำเนินเรื่องเร็ว เร้าใจ และมีการเคลื่อนไหวมาก นอกจากนี้ยังควรเลือกนิทานที่มีระดับภาษาเหมาะสมกับผู้เรียน โครงเรื่องไม่ยาวเกินไป และมีเนื้อเรื่องสัมพันธ์กับสิ่งที่สอนด้วย

3.5.1.2 พัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ

ขั้นที่ 1 กำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการการพูดให้สัมพันธ์กับระดับของผู้เรียนตามเกณฑ์ที่สภายุโรปกำหนดไว้ในกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษของประเทศในกลุ่มสหภาพยุโรป (CEFR) สำหรับผู้เรียนระดับ A1 คือ ด้านการพูด ผู้เรียนต้องสามารถพูดประโยคง่าย ๆ อย่างช้า ๆ และชัดเจนได้

ตารางที่ 4 ตารางแสดงวัตถุประสงค์การเรียนรู้

บทที่	วัตถุประสงค์การเรียนรู้	นิทาน
1	Expressing what you want	The little duckling
2	Giving information about one's activity in future form	If you give a mouse a cookie
3	Asking for and giving advice	The little white cat
4	Giving directions using phrasal verb	The little Indian boy

ขั้นที่ 2 กำหนดเนื้อหาการเรียนการสอนสำหรับแต่ละบท ดังนี้

บทที่ 1 เจ้าเป็ดน้อย (The little duckling)

เรื่องย่อ คือ The little duck sees a peacock and it wants a beautiful tail. Suddenly, the little duck has a beautiful peacock's tail. The little duck sees a flamingo and it wants beautiful legs. Suddenly, the little duck has long, thin, pink legs. The little duck sees an eagle and it wants beautiful wings. Suddenly, the little duck has big, brown wings. The little duck sees a cock and it wants a beautiful hat. Suddenly, the little duck has a big, red, handsome hat. All the little duck's friends swim in the river. The little duck jumps into the water but his tail, legs, wings and hat are very heavy. He gets drowned. He wants all his tail, legs, and wings with no hat. Suddenly, the little duck can swim and he can swim very well. (Wright, 1999).

หัวข้อ เรื่อง การเดินทาง

องค์ประกอบทางภาษา

คำศัพท์ Peacock, tail, cock, hat, flamingo, legs, eagle, wings,

pet shop, dog food, pizzeria, pizza, bakery, bread,

jewelry store, bracelet, convenient store, masking tape,

deli, sandwich, want

โครงสร้างภาษา Subject + want + Noun

บทที่ 2 เมื่อใดที่เธอยื่นคุกกี้ให้หนู (If You Give a Mouse a Cookie)

เรื่องย่อ คือ "If you give a mouse a cookie, he's going to ask for a glass of milk. When you give him the milk, he'll probably ask you for a straw. When he's finished, he'll ask you for a napkin. Then he'll want to look in a mirror to make sure he doesn't have a milk mustache. When he looks in the mirror, he might notice his hair needs a trim. So he'll probably ask for a pair of nail scissors. When he's finished giving

himself a trim, he'll want a broom to sweep it up. He'll start sweeping. He might get carried away and sweep every room in the house. He may even end up washing the floors as well! When he's done, he'll probably want to take a nap. You'll have to fix up a little box for him with a blanket and a pillow. He'll crawl in, make himself comfortable and fluff the pillow a few times. He'll probably ask you to read him a story. So you'll read to him from one of your books, and he'll ask to see the pictures. When he looks at the pictures, he'll get so excited and he'll want to sign his name with a pen. Then he'll want to hang his picture on your refrigerator. Which means he'll need Scotch tape. He'll hang up his drawing and stand back to look at it. Looking at the refrigerator will remind him that he's thirsty. So... he'll ask for a glass of milk. And chances are if he asks you for a glass of milk, he's going to want a cookie to go with it." (Numeroff & Bond, 2015)

หัวข้อเรื่อง เวลาว่างและความบันเทิง

องค์ประกอบทางภาษา

คำศัพท์ read textbooks, pay bills, go to bed early, repair the house, type a report, scrub the sink, sing karaoke, have a party

โครงสร้างภาษา What will + Subject + do?

Subject + will + Verb.

บทที่ 3 เจ้าแมวขาว (The Little White Cat)

เรื่องย่อ คือ There is a white cat. This white cat has six brothers and sisters. They are all black. The little white cat doesn't know she is white. She thinks she is black too. She wants to be a witch's cat. The little white cat's mum tells her that she should go to the witch's house. So she walks and walks to many witches'

houses but nobody wants her. Nobody wants a white cat because the witches' cat must be black. The little white cat is very weak and hungry. Then she found a chimney sweeper eating sandwiches. He gives the cat a sandwich then the cat found black soot in the chimney sweeper's bag. The chimney sweeper suggests that she should jump into the bag. The little white cat jumps into the bag and she jumps out. Now she is black. She walks to the old witch and asks to be her cat. The witch doesn't have a cat so she lets the little cat stay with her. The little white cat – the little black cat – is very happy. The witch strokes the cat. Then she says she can't see the cat because she is blind. (Wright, 1999)

หัวข้อ การศึกษาและอาชีพในอนาคต

องค์ประกอบทางภาษา

คำศัพท์ witch, chimney, sweep, singer, astronaut, scientist, artist, basketball player, practice singing, do the experiment, exercise everyday, practice drawing, learn about the space

โครงสร้างภาษา Subject + should + present verb

บทที่ 4 หนูน้อยอินเดียนแดง (The Little Indian Boy)

เรื่องย่อ คือ There is a little Indian boy. One day, he wakes up and gets out of bed. He says to his mother that he is going to play outside. He walks down the garden, walks down the road. There is a dark wood. He goes into the dark wood, walks through the dark wood and through the tall grass. There is some wet mud. He walks through the wet mud. There is a deep river. He swims across the deep river. There is a steep hill. He climbs the steep hill. There is a cave. He goes into the dark cave, deeper, deeper and deeper, into the dark cave. Suddenly, he finds a lion! The little boy runs out of the cave, down the hill, across the river,

through the mud, through the grass, through the wood, up the road, up the garden, open the door and close the door. Bang!! (Wright, 1999).

หัวข้อ การเดินทาง

องค์ประกอบทางภาษา

ค ำ ค ั พ ท์ field, river, forest, hill, street, bridge, train track,
fountain, stairs, climb up, go up, go down, go through,
go around, go over, go along

โครงสร้างภาษา Subject + phrasal verb + place

นอกจากนี้ยังได้นำบัตรคำศัพท์เข้ามาใช้เพิ่มเติมร่วมกับนิทานในแต่ละแผนการเรียนรู้อีก เพื่อให้ผู้เรียนได้บรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เนื่องจากนิทานที่คัดเลือกมาแล้วนั้นมีคำศัพท์ไม่ครอบคลุมตามที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดไว้สำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา นอกจากนี้นิทานที่ได้อีกมาใช้เป็นเนื้อเรื่องจริงที่ไม่ได้ผ่านการปรับเปลี่ยน หากแต่มีหน้าที่ทางภาษา (Function) ตรงตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

ขั้นที่ 3 ศึกษาแนวทางและกำหนดขั้นตอนการสอนโดยใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ ซึ่งมีขั้นตอนที่วิเคราะห์ได้จากแนวทางการจัดขั้นตอนการสอน ดังต่อไปนี้

ขั้นที่หนึ่ง ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Preparing/Presentation stage) (Byrne, 1991) เพื่อเตรียมความพร้อมให้ผู้เรียน โดยผู้สอนทำหน้าที่ให้ความรู้ด้านคำศัพท์และไวยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่กำลังจะสอน ซึ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจเนื้อหาที่เรียน เพื่อนำไปใช้ในบริบทที่เหมาะสม ตลอดจนรูปแบบของโครงสร้างนั้น ๆ เพื่อนำไปใช้ในการฝึก

ขั้นที่สอง ขั้นการฝึกฝน (Practice stage/Modeling and eliciting) (Byrne, 1991) ผู้สอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนสิ่งที่ได้รับมา การฝึกในขั้นนี้เป็นการฝึกแบบควบคุมโดยผู้สอน โดยที่ผู้สอนต้องแสดงตัวอย่างให้ดูก่อน ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนจำกฎเกณฑ์ได้ ผู้สอน

ควรรนำกิจกรรมหรือเกมเข้ามาประกอบ เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษา อันเป็นการใช้ภาษาที่เกิดจากความเข้าใจวัตถุประสงค์ของขั้นนี้คือเน้นที่ความถูกต้องในการใช้ภาษา

ขั้นที่สาม ขั้นการใช้ภาษา (Production Stage/Activate) ในขั้นนี้เป็นขั้นที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้เนื้อหาภาษาที่เรียนมาอย่างเป็นอิสระ ผ่านกิจกรรมเพื่อการสื่อสารที่ประกอบด้วยบริบทและสถานการณ์ที่มีลักษณะสมจริง การฝึกในขั้นนี้มีจุดประสงค์เพื่อฝึกความคล่องแคล่วของการใช้ภาษาและความสามารถในการสื่อความหมายเป็นสำคัญ กิจกรรมที่ใช้ในการฝึก เช่น การแสดงบทบาทสมมติ สถานการณ์จำลอง เป็นต้น

การวิจัยนี้ยังได้นำการจัดการเรียนการสอนด้วยกิจกรรมนิทานตามแนวของ Wright (1999) มาปรับใช้ร่วมกับขั้นการสอนพูด สามารถสรุปขั้นตอนการสอนได้ดังนี้

ขั้นก่อนเล่าเรื่อง เริ่มต้นด้วยการจัดที่นั่งให้เหมาะสม ให้ผู้ฟังทุกคนสามารถได้ยินเสียงของผู้เล่านิทานได้ ในขั้นนี้เป็นการกระตุ้นให้ผู้ฟังรู้สึกสนใจนิทานที่กำลังจะได้ฟัง โดยผู้สอนอาจเตรียมอุปกรณ์ต่าง ๆ เพื่อใช้ประกอบการเล่านิทาน ให้ผู้ฟังเห็นภาพได้ง่ายขึ้น ผู้สอนเตรียมความพร้อมผู้เรียนด้วยการพูดคุยกับผู้ฟังในหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะเล่า ให้นักเรียนได้คาดเดาเนื้อเรื่องจากรูปภาพหรือสื่อที่ใช้ประกอบการเล่านิทาน เป็นต้น

ขั้นระหว่างการเล่าเรื่อง ผู้เล่าต้องเตรียมความพร้อมในการเล่านิทานมาล่วงหน้า โดยต้องเล่าในแบบของตัวเอง เพราะจะทำให้การเล่านิทานเป็นธรรมชาติมากขึ้น ใช้น้ำเสียงขึ้นลงหรือหยุดในหลากหลายระดับตามความเหมาะสมในเนื้อเรื่อง ในระหว่างการเล่านิทานนี้ควรให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเล่านิทานด้วย เพื่อให้ผู้เรียนสนใจฟังตลอด เช่น ประบมือ ทำท่าทางประกอบ ในบางครั้งผู้เล่าอาจมีการหยุดระหว่างการเล่าเรื่อง เพื่อพูดคุย ถามคำถาม หรือให้ผู้ฟังได้คาดเดาเนื้อเรื่อง โดยในขั้นนี้ผู้สอนสามารถแทรกโครงสร้างประโยคที่กำหนดไว้ในวัตถุประสงค์การเรียนรู้ของบทเรียนนั้น ๆ เข้าไปได้ เพื่อให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมกับการเล่านิทานและฝึกการใช้ประโยคไปพร้อมกัน นอกจากนี้ยังเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษาจากความเข้าใจอีกด้วย

ขั้นหลังการเล่าเรื่อง กิจกรรมหลังการเล่านิทานก็เป็นสิ่งสำคัญในการสอน ผู้สอนสามารถใช้นิทานเพื่อตรวจสอบความเข้าใจของผู้ฟังโดยผ่านกิจกรรมต่าง ๆ เช่น ตอบคำถามจากนิทาน เล่าทวนเรื่อง จับคู่สนทนา เล่านิทานจากเรื่องที่แต่งขึ้นใหม่โดยอิงจากนิทานที่ได้ฟังไป

เรียงรูปภาพให้ถูกต้องแล้วเล่าทวนเรื่อง ทั้งนี้การเลือกใช้กิจกรรมที่เหมาะสม ต้องคำนึงถึงอายุ ความสามารถ และความสนใจของผู้เรียนประกอบด้วย ซึ่งในงานวิจัยนี้ผู้เรียนเป็นกลุ่มเด็กเล็กระดับ ประถมศึกษา ความเหมาะสมของกิจกรรมที่ใช้ในขั้นหลังขั้นการเล่าเรื่องนั้น จึงเน้นที่การส่งเสริมให้ ผู้เรียนได้ฝึกการพูดอย่างคล่องแคล่ว มั่นใจในการสื่อสาร ด้วยระดับประโยคง่าย ๆ ตามที่กำหนดใน กรอบความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับ A1 โดยผู้สอนคอยทำหน้าที่แนะนำและให้การ ช่วยเหลือนักเรียนในเบื้องต้น โดยคาดหวังให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมการเรียนรู้ในระดับการจำ (Remembering) และการเข้าใจ (Understanding) ตามทฤษฎีของบลูม (Bloom taxonomy) เพื่อ เป็นจุดเริ่มต้นไปสู่การพัฒนาความสามารถทางการพูดที่ซับซ้อนสูงขึ้นไปในอนาคต

ขั้นที่ 4 กำหนดเนื้อหาการประเมิน

การวิจัยนี้ได้ปรับใช้วิธีประเมินผลการพูดตามเกณฑ์ของ Cambridge English Language Assessment (2011) Harris (1974) และ Student Oral Language Observation Matrix (SOLOM) (อ้างอิงใน Wright, 2015) โดยพิจารณา 5 ด้าน ได้แก่ การออกเสียง (Pronunciation) ไวยากรณ์ (Grammar) คำศัพท์ (Vocabulary) ความคล่องแคล่ว (Fluency) และ ความเข้าใจ (Comprehension) โดยอิงตามระดับความสามารถการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่สภา ยุโรปกำหนดไว้ในกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษ (CEFR) สำหรับผู้เรียนระดับ A1 คือ ผู้เรียนสามารถใช้และเข้าใจประโยคง่าย ๆ ในชีวิตประจำวัน สามารถแนะนำตัวเองและผู้อื่น สามารถ ตั้งคำถามเกี่ยวกับบุคคลอื่นได้ รวมถึงสามารถเข้าใจบทสนทนาเมื่อคู่สนทนาพูดช้าและชัดได้

ขั้นที่ 5 กำหนดเนื้อหาการสอนสำหรับแต่ละบท จุดประสงค์การเรียนรู้ที่ใช้ในการ เรียน องค์กรประกอบภาษาที่ใช้ในนิทานที่นำมาจัดการเรียนการสอน และขั้นการจัดกิจกรรมนิทานที่ เหมาะสมซึ่งมี 3 ขั้นตอน คือ ขั้นก่อนเล่าเรื่อง ขั้นระหว่างเล่าเรื่อง และขั้นหลังการเล่าเรื่องที่ สอดคล้องกับเนื้อหาที่กำหนดไว้และกรอบการประเมินผล

ขั้นที่ 6 นำตารางกำหนดเนื้อหา รูปแบบการจัดการเรียนการสอนโดยใช้นิทานใน แต่ละบทเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระและอาจารย์ชาวต่างประเทศ เพื่อขอคำแนะนำ และ ปรับปรุงแก้ไข

ขั้นที่ 7 ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา โดยนำตารางกำหนดเนื้อหาและบทเรียนทั้ง 4 บทดังกล่าว ไปให้ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระตรวจสอบความเหมาะสมและทำการปรับแก้ไข จากนั้นจึงนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์สอนภาษาอังกฤษจำนวน 3 ท่าน เป็นผู้ตรวจสอบพิจารณาความเหมาะสมในด้านต่าง ๆ เพื่อตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) นำข้อมูลที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง โดยใช้สูตรของศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา (2540) ดังนี้

สูตรคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง

$$IOC = \frac{\sum x}{N}$$

IOC คือ ค่าดัชนีความสอดคล้องของเนื้อหา

X คือ ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N คือ จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

เกณฑ์การตัดสินความเหมาะสมของเนื้อหา

บทเรียนที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.05-1.00 หมายถึงใช้ได้หรือมีคุณภาพ

บทเรียนที่มีค่า IOC ต่ำกว่า 0.05 หมายถึง ควรปรับปรุง ตัดทิ้งหรือ ไม่มีคุณภาพ

จากการนำข้อมูลที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) พบว่า ค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.67 - 1.00 (ดังภาคผนวก ข หน้า 103)

ขั้นที่ 8 ปรับปรุงแก้ไขบทเรียนให้มีความเหมาะสมตามคำแนะนำและข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน ให้พร้อมที่จะนำไปใช้

ขั้นที่ 9 เตรียมทดลองใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษในชั้นทดลองจริง

3.5.2 แบบทดสอบก่อนและหลังเรียนวัดความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ

3.5.2.1 ชั้นศึกษาข้อมูลการทำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการพูด

ศึกษาแนวทางวิธีการสร้างแบบทดสอบและการวัดประเมินผลการพูดของ Finocchiaro and Brumfit (1983) Madsen (1983) และ O'Sullivan (2008) เพื่อให้ได้แนวคิดในการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

3.5.2.2 ขั้นพัฒนาแบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถทางการพูด

ขั้นที่ 1 ศึกษาแนวทางวิธีการสร้างแบบทดสอบและการวัดประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษของ Finocchiaro and Brumfit (1983) Madsen (1983) และ O'Sullivan (2008) ในการสร้างแบบทดสอบวัดการพูดทางตรง โดยอิงระดับความสามารถทางการพูดของผู้เรียนระดับ A1 ที่สภายุโรป (European Council) ได้กำหนดไว้ในกรอบมาตรฐานความสามารถด้านภาษาอังกฤษ (CEFR) ว่าผู้เรียนต้องสามารถใช้และเข้าใจประโยคง่าย ๆ ในชีวิตประจำวัน สามารถแนะนำตัวเอง และผู้อื่น สามารถตั้งคำถามเกี่ยวกับบุคคลอื่น และตอบคำถามได้ ทั้งยังสามารถเข้าใจบทสนทนาเมื่อคู่สนทนาพูดช้าและชัดเจน และนำมาปรับเข้ากับเกณฑ์การประเมินผลความสามารถทางการพูดของ Cambridge English Language Assessment (2011) Harris (1974) และ Student Oral Language Observation Matrix (SOLOM) (อ้างถึงใน Wright, 2015) โดยพิจารณา 5 ด้าน ได้แก่ การออกเสียง (Pronunciation) ไวยากรณ์ (Grammar) คำศัพท์ (Vocabulary) ความคล่องแคล่ว (Fluency) และความเข้าใจ (Comprehension) ในการวัดและประเมินผลการพูดทางตรง

ขั้นที่ 2 กำหนดจุดประสงค์การสอบและศึกษาเนื้อหาจากขอบข่ายของบทเรียน โดยพิจารณาจากวัตถุประสงค์การเรียนรู้จากตารางเนื้อหากิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ โดยมีเนื้อหาจากบทเรียนทั้ง 4 บท

จากนั้นกำหนดรูปแบบของแบบทดสอบและสร้างตารางกำหนดเนื้อหาข้อสอบ (Table of Test Specification) (ภาคผนวก ฉ หน้า 125) เพื่อการพัฒนาแบบทดสอบการพูดทางตรง โดยใช้วิธีสัมภาษณ์และการทดสอบพูดทางตรงโดยใช้ภาพที่กำหนดให้ แบบทดสอบฉบับนี้ได้มาจากการวิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้และตารางกำหนดเนื้อหาการเรียนโดยใช้กิจกรรมนิทาน มีลักษณะเป็นแบบทดสอบการพูดทางตรงสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาซึ่งมุ่งเน้นในระดับการจำและการเข้าใจตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ในแต่ละบทเรียน โดยใช้รูปภาพและสถานการณ์ที่อาจเกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน ในการวัดความสามารถในการให้ข้อมูลเกี่ยวกับการบอกความต้องการ กิจกรรมที่จะทำในอนาคต การขอและให้คำแนะนำ และทดสอบความสามารถในการบอกทิศทาง ด้วยวิธีการตอบตรงโดยใช้รูปภาพที่กำหนดให้ รวมทั้งสิ้น 60 คะแนน

ตารางที่ 5 ตารางเปรียบเทียบวัตถุประสงค์การเรียนรู้กับกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษของประเทศใน กลุ่มสหภาพยุโรป (CEFR) และสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ตาม หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานระดับประถมศึกษาปีที่ 6

วัตถุประสงค์	CEFR	กระทรวงศึกษาธิการ
1. Expressing what you want	สามารถพูดเพื่อบอกความต้องการง่าย ๆ ได้	มาตรฐาน ต 1.1 ป.6/4 มาตรฐาน ต 1.2 ป.6/1 ,ป.6/3 มาตรฐาน ต 1.3 ป.6/2 มาตรฐาน ต 2.1 ป.6/1
2. Giving information about one's activity in future form	สามารถถามและตอบคำถามส่วนตั้ง่าย ๆ ได้	มาตรฐาน ต 1.1 ป.6/4 มาตรฐาน ต 1.2 ป.6/1 ,ป.6/4 มาตรฐาน ต 2.1 ป.6/1
3. Asking for and giving advice.	สามารถพูดขอให้คำแนะนำง่าย ๆ ได้	มาตรฐาน ต 1.1 ป.6/4 มาตรฐาน ต 1.2 ป.6/1 ,ป.6/2 มาตรฐาน ต 2.1 ป.6/1
4. Giving directions using phrasal verb	สามารถพูดบอกทิศทางง่าย ๆ ได้	มาตรฐาน ต 1.1 ป.6/4 มาตรฐาน ต 1.2 ป.6/1 ,ป.6/2 มาตรฐาน ต 2.1 ป.6/1

ขั้นที่ 3 นำตารางกำหนดเนื้อหาข้อสอบเพื่อพัฒนาข้อสอบวัดการพูดทางตรง ให้อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ และนำข้อเสนอแนะต่าง ๆ มาปรับปรุงแก้ไขตารางกำหนดเนื้อหาข้อสอบให้เหมาะสม

ขั้นที่ 4 พัฒนาแบบทดสอบ โดยสร้างแบบทดสอบความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ ตามตารางกำหนดเนื้อหาข้อสอบวัดการพูดทางตรง นำแบบทดสอบขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ และอาจารย์ชาวต่างชาติ เพื่อขอคำแนะนำและปรับปรุงแก้ไข

ขั้นที่ 5 หาคุณภาพแบบทดสอบ โดยนำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบคุณภาพและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และหาค่าดัชนีความสอดคล้อง

(Index of Item Objective Congruence: IOC) (ภาคผนวก ฉ หน้า 128) พบว่า ค่าดัชนีความสอดคล้องมีค่าเท่ากับ 0.67-1.00

ขั้นที่ 6 นำแบบทดสอบการพูดทางตรงไปทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาครประสิทธิ์ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 15 คน ใช้เวลาทดสอบ 1 ชั่วโมง เพื่อหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้เครื่องบันทึกเสียงบันทึกคำตอบของนักเรียนแต่ละคนไว้ แล้วนำมาพิจารณาคะแนนความสามารถทางการพูดตามเกณฑ์คะแนนสำหรับวัดผลความสามารถทางการพูด

งานวิจัยนี้ได้นำเกณฑ์การประเมินผลการพูดที่ศึกษามาปรับใช้ โดยจำแนกออกเป็น 5 ประเด็นหลัก ได้แก่ การออกเสียง (Pronunciation) ไวยากรณ์ (Grammar) คำศัพท์ (Vocabulary) ความคล่องแคล่ว (Fluency) ความเข้าใจ (Comprehension) ที่ได้รับการดัดแปลงและปรับปรุง โดยอ้างอิงจาก CEFR และ Wright (2015) เพื่อให้เหมาะสมกับผู้เรียนระดับประถมศึกษา ดังรายละเอียดที่แสดงในภาคผนวก จ หน้า 124

ขั้นที่ 7 นำคะแนนจากกรรมการสอบ 3 คน (ชาวต่างชาติ อาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ และผู้วิจัย) มาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ ด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's product moment correlation coefficient) พบว่าคะแนนระหว่างกรรมการทั้งสามคน มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 (ภาคผนวก ฉ หน้า 132)

ขั้นที่ 8 เมื่อพบว่าข้อสอบทั้งหมดมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาที่ครอบคลุมทุกด้าน จึงเตรียมนำแบบทดสอบทั้งที่เป็นข้อสอบพูดทางตรง ไปทดลองในชั้นหาประสิทธิภาพพบทเรียนก่อนทดลองจริง (Pilot study)

3.5.2.3 ขั้นเตรียมนำแบบทดสอบไปทดลองในชั้นหาประสิทธิภาพพบทเรียนก่อนทดลองจริง

เตรียมนำแบบทดสอบทั้งที่เป็นข้อสอบ พูดทางตรง 4 ข้อ ไปทดลองในชั้นหาประสิทธิภาพพบทเรียนก่อนทดลองจริง (Pilot Study) โดยทดลองกับนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6

โรงเรียนนาครประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม ในชั้นทดลองกลุ่มเล็ก (Small group tryout) จำนวน 15 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

3.5.3 แบบสอบถามความคิดเห็นต่อการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ

3.5.3.1 ศึกษาข้อมูลการสร้างแบบสอบถามความคิดเห็น

ศึกษาแนวทางและวิเคราะห์เนื้อหาในการประเมินและสร้างกรอบเนื้อหาในการสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นของ (Best & Kahn, 2006) โดยมีลักษณะเป็นแบบประเมินค่า (Rating Scale) โดยอาศัยแนวคิดในการสร้างแบบสอบถามของลิเคอร์ท (อ้างถึงใน Best & Kahn, 2006: 330-333) ซึ่งกำหนดค่าระดับของข้อความในแบบสอบถาม 5 ระดับ คือ

เห็นด้วยมากที่สุด	มีค่าระดับเท่ากับ 5
เห็นด้วยมาก	มีค่าระดับเท่ากับ 4
เห็นด้วยปานกลาง	มีค่าระดับเท่ากับ 3
เห็นด้วยน้อย	มีค่าระดับเท่ากับ 2
เห็นด้วยน้อยที่สุด	มีค่าระดับเท่ากับ 1

สร้างกรอบเนื้อหาในการสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการใช้นิทานในการพัฒนาความสามารถการพูด ซึ่งสามารถสรุปกรอบเนื้อหาในการสร้างแบบสอบถามได้ 4 ด้าน คือ ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรมนิทาน ด้านความรู้ความสามารถ และด้านอารมณ์ความรู้สึก

3.5.3.2 ขั้นพัฒนาแบบสอบถามความคิดเห็น

วิเคราะห์เนื้อหาในการประเมินและสร้างกรอบเนื้อหาในการสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นตามตารางกรอบเนื้อหาในการสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อกิจกรรมการเล่านิทานภาษาอังกฤษ เพื่อการพัฒนาความสามารถการพูดภาษาอังกฤษ

แบบสอบถามความคิดเห็นในงานวิจัยนี้สร้างขึ้นตามกรอบเนื้อหา และได้ นำแบบสอบถามความคิดเห็นที่สร้างขึ้น ซึ่งแบ่งคำถามออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรมนิทาน ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ และด้านอารมณ์ความรู้สึก ดังแสดงในตารางที่ 6 แล้วให้อาจารย์ผู้ควบคุมการค้นคว้าอิสระและผู้เชี่ยวชาญด้านการสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความตรงของเนื้อหา ความเหมาะสมของคำถาม และรูปแบบทางภาษา

นำแบบสอบถามความคิดเห็นที่ได้จากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน มาพิจารณาค่าความสอดคล้อง (IOC) ของข้อคำถาม โดยหัวข้อใดมีค่าตั้งแต่ 0.5–1.0 แสดงว่าข้อคำถามนั้นสามารถนำไปใช้ได้ แต่ถ้าต่ำกว่า 0.5 แสดงว่าข้อคำถามนั้นไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์ควรตัดทิ้ง หรือนำมาปรับปรุงแก้ไขใหม่ (ภาคผนวก รฐ หน้า 135)

นำแบบสอบถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ต่ำกว่า 0.5 มาแก้ไข ปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแล้วนำแบบสอบถามความคิดเห็นที่ปรับปรุงแล้วไปให้อาจารย์ผู้ควบคุมการค้นคว้าอิสระตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง

ตารางที่ 6 กรอบเนื้อหาในการสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษเพื่อการพัฒนาความสามารถทางการพูด

รายการประเมิน	กรอบเนื้อหาของการประเมิน
1. ด้านเนื้อหา	<ul style="list-style-type: none"> - นิทานที่ใช้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ - นิทานที่ใช้นิทานน่าสนใจ - เนื้อหาที่มีความยากง่ายเหมาะกับระดับของนักเรียน - ปริมาณเนื้อหากับเวลาเรียนมีความเหมาะสม
2. ด้านกิจกรรมนิทาน	<ul style="list-style-type: none"> - กิจกรรมนิทานตรงตามวัตถุประสงค์ - กิจกรรมนิทานมีความหลากหลาย - ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสม
3. ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ	<ul style="list-style-type: none"> - นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในภาษาอังกฤษมากขึ้น - กิจกรรมนิทานช่วยพัฒนาความสามารถทางการพูดของนักเรียน - สามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้พูดบอกความต้องการได้ - สามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้พูดบอกสิ่งที่จะทำในอนาคตได้ - สามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้พูดบอกทิศทางได้ - สามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้เพื่อถามและให้คำแนะนำอย่างง่าย ๆ ได้
4. ด้านอารมณ์ความรู้สึก	<ul style="list-style-type: none"> - นิทานช่วยให้นักเรียนมีความสนใจเรียนมากขึ้น - นิทานช่วยให้นักเรียนรู้สึกผ่อนคลาย - นิทานช่วยให้เรียนรู้ได้ง่ายขึ้น

นำแบบสอบถามความคิดเห็นที่ผ่านการตรวจสอบความถูกต้องและความเที่ยงตรงของเนื้อหาและรูปแบบทางภาษาแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนโรงเรียนนาคประสิทธิ์ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ในชั้นทดลองกลุ่มเล็ก จำนวน 15 คน โดยให้นักเรียนตอบแบบสอบถามหลังการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษในแต่ละบท แล้วจึงนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แบบอัลฟา (Alpha-Coefficient) ของ Cronbach (1974) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.85 (ภาคผนวก ๓ หน้า 136) แล้วจึงนำข้อความหรือคำถามที่ไม่ชัดเจนมาปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามให้เหมาะสมยิ่งขึ้น เพื่อนำไปใช้จริงในการทดลอง

3.6 การหาประสิทธิภาพบทเรียนก่อนนำไปทดลองใช้จริง (Pilot Study)

การหาประสิทธิภาพบทเรียนก่อนการทดลองจริง เป็นการหาประสิทธิภาพของการสอน โดยใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ เพื่อให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยการหาประสิทธิภาพบทเรียนในชั้นทดลองกลุ่มเล็ก (Small group tryout)

3.6.1 ชั้นทดลองกลุ่มเล็ก (Small group tryout)

ในขั้นนี้ได้นำกิจกรรมนิทานไปทดลองกับนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม จำนวน 15 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง โดยดำเนินการ ดังนี้

ก่อนการทดลอง

ให้นักเรียนดังกล่าวทำแบบทดสอบก่อนเรียนที่อยู่ในกิจกรรมการใช้นิทาน ซึ่งเป็นแบบทดสอบการพูดทางตรงแบบสัมภาษณ์และการตอบตรงโดยใช้ภาพที่กำหนดให้ใช้เวลาทดสอบคนละ 10 นาที จากนั้นจึงชี้แจงถึงวัตถุประสงค์ วิธีการเรียนและข้อตกลงต่าง ๆ ในการใช้บทเรียนนิทาน

ระหว่างการทดลอง

เริ่มดำเนินการสอนนักเรียนโดยใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษในบริบทของสกายรู๊ปทั้ง 4 บท ใช้เวลา 8 คาบเรียน คาบเรียนละ 60 นาที โดยสอนนักเรียนเวลาหลังเลิกเรียน ในวันจันทร์ถึงวันศุกร์ และในระหว่างการทดลองยังได้สอบถามปัญหาที่เกิดขึ้น ระหว่างเรียนเพื่อนำมาปรับปรุงข้อบกพร่องและพัฒนากิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ หลังจากสอนเสร็จได้ให้นักเรียนทำกิจกรรมและแบบฝึกหัดประจำบทเรียนในแต่ละบท ซึ่งกิจกรรมและแบบฝึกหัดแต่ละบทนั้นเป็นการทดสอบ

เกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนได้เรียนไปแล้ว เพื่อดูว่านักเรียนมีความเข้าใจในบทเรียนที่ได้เรียนไปหรือไม่ ซึ่งกิจกรรมที่ใช้จะเป็นตอบคำถาม การเล่าทวนเรื่อง การเล่าแบบแปลงเนื้อเรื่อง และตอบคำถาม หลังจากระดมความคิด เป็นต้น

หลังการทดลอง

เมื่อนักเรียนศึกษาผ่านกิจกรรมนิทาน และทำแบบทดสอบแล้วได้ให้นักเรียนทั้ง 15 คน ทำแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อกิจกรรมการใช้นิทานแล้วจึงนำข้อความหรือคำถามที่ไม่ชัดเจนมาปรับปรุงแก้ไข เพื่อนำไป ใช้ในการทดลองขั้นต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผลตามเกณฑ์

เมื่อนักเรียนทั้ง 15 คนได้ศึกษาผ่านกิจกรรมนิทานทั้ง 4 บทแล้ว จึงให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการพูดหลังเรียน ซึ่งเป็นแบบทดสอบฉบับเดียวกับแบบทดสอบวัดความสามารถก่อนเรียน ซึ่งเป็นแบบทดสอบพูดทางตรง ใช้เวลาในการทำทดสอบคนละ 10 นาที จากนั้นจึงให้คะแนนจากการทดสอบวัดความสามารถทางการพูด และนำคะแนนที่ได้มาคำนวณหาประสิทธิภาพของกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ ดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 คะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดการความสามารถทางการพูดก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษในชั้นการทดลองกลุ่มเล็ก นักเรียนจำนวน 15 คน

คนที่	คะแนน		D	ร้อยละ
	ก่อน	หลัง		
1	31	58	27	45
2	31	56	25	41.6
3	28	53	25	41.6
4	33	57	24	40
5	28	50	22	36.7
6	36	55	19	31.7
7	29	48	19	31.7
8	36	55	19	31.7
9	36	55	19	31.6

คนที่	คะแนน		D	ร้อยละ
	ก่อน	หลัง		
10	30	45	15	25
11	35	50	15	25
12	35	50	15	25
13	34	46	12	20
14	36	48	12	20
15	36	46	10	16.6
คะแนนเฉลี่ย	33	51	19	30.9

จากการทดลองพบว่านักเรียนทำคะแนนจากแบบทดสอบหลังเรียนเพื่อวัดความสามารถทางการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จำนวน 15 คน ได้คะแนนเฉลี่ยรวม 51 จากคะแนนเต็ม 60 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 85.8 และมีค่าผลต่างของคะแนนสอบก่อนและหลังเรียนเฉลี่ย 19 คิดเป็นร้อยละ 30.9

ข้อบกพร่องที่พบและการปรับปรุงแก้ไข

ในการดำเนินการเรียนการสอนกับกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเล็กนั้น พบว่าในขั้นก่อนการเล่าเรื่องใช้เวลาในการทำกิจกรรมมากเกินไป ซึ่งส่งผลให้มีเวลาสำหรับกิจกรรมหลังการเล่านิทานที่ค่อนข้างจำกัด ดังนั้นจึงเห็นว่าควรลดเวลาสำหรับกิจกรรมนำเข้าสู่บทเรียน แล้วเพิ่มเวลาให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมเพื่อฝึกความสามารถทางการพูดในช่วงหลังการเล่านิทานได้มาก เช่น กิจกรรมแตงนิทานแล้วเล่าหน้าชั้นเรียนหรือสร้างบทสนทนา นักเรียนจำเป็นต้องใช้เวลาในการระดมความคิดและสร้างสรรค์เนื้อเรื่องขึ้นมา

3.7 การดำเนินการทดลองและเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจริง

ในขั้นตอนนี้ได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลดังต่อไปนี้

3.7.1 ทำหนังสือถึงบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศิลปากร เพื่อขอหนังสือถึงผู้อำนวยการโรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม (ภาคผนวก คม หน้า 137) เพื่อขอความร่วมมือในการทดลองใช้กิจกรรมนิทานที่มีผลต่อความสามารถด้านการพูดของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม

3.7.2 ปฐมนิเทศนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอน โดยนักเรียนจะได้เรียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมนิทาน จำนวน 4 บทเรียน ใช้เวลาในการเรียน สัปดาห์ละ 4 วัน วันละ 2 คาบเรียน โดยใช้เวลาเรียนรวมทั้งสิ้น 8 คาบเรียน

3.7.3 ให้นักเรียนทำแบบทดสอบความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนการเรียน ด้วยกิจกรรมการเล่านิทาน โดยเป็นแบบทดสอบการพูดทางตรง ใช้เวลาทดสอบคนละ 10 นาที

3.7.4 ดำเนินการตรวจให้คะแนนโดยผู้ตรวจ 3 คน

3.7.5 ดำเนินการเรียนการสอน โดยใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาความสามารถในการพูด จำนวน 4 บทเรียน

3.7.6 ให้นักเรียนทำแบบสอบถามความคิดเห็นต่อกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ หลังเรียน จบทั้ง 4 บทเรียน

3.7.7 เก็บข้อมูลแบบสอบถามแล้วจึงนำผลไปวิเคราะห์ทางสถิติ

3.7.8 ให้นักเรียนทำแบบทดสอบความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียน ซึ่งเป็นแบบทดสอบฉบับเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียน ที่เป็นแบบทดสอบการพูดทางตรง ใช้เวลาทดสอบคนละ 10 นาที

3.7.9 ตรวจคะแนนแบบทดสอบหลังเรียน ที่เป็นข้อสอบพูดทางตรง ใช้การตรวจให้คะแนนของผู้ตรวจ 3 คน แล้วนำผลไปวิเคราะห์ทางสถิติ

3.8 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.8.1 การเปรียบเทียบความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของ นักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาครประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม ก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมนิทาน โดยใช้สถิติ t-test แบบจับคู่ (Paired-Samples t-test)

3.8.2 วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามความคิดเห็นซึ่งมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า โดยนำค่าระดับที่ได้มาหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแล้วนำไปแปลความหมาย ค่าระดับตามเกณฑ์ที่ปรับปรุงจากเกณฑ์ของ (Best & Kahn, 2006) ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	4.51 - 5.00	หมายถึงเหมาะสมมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย	3.51 - 4.50	หมายถึงเหมาะสมมาก
คะแนนเฉลี่ย	2.51 - 3.50	หมายถึงเหมาะสมปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.51 - 2.50	หมายถึงเหมาะสมน้อย
คะแนนเฉลี่ย	0 - 1.50	หมายถึงเหมาะสมน้อยที่สุด

จากการศึกษาและพัฒนาเครื่องมือวิจัยทั้งหมด สามารถสรุปแนวทางการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย โดยแบ่งเป็นเครื่องมือการสอน (Instructional instrument) คือ กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และเครื่องมือวิจัย (Research Instrument) คือ แบบทดสอบวัดความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามความคิดเห็นต่อการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ ดังแสดงในตารางที่ 8

ตารางที่ 8 ตารางสรุปเครื่องมือในการวิจัย

ช่วงเวลา	ประเภท	เครื่องมือ	การวิเคราะห์
ระหว่างการทดลอง	เครื่องมือการสอน	1. กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6	1. ศึกษาข้อมูล สํารวจเนื้อหาและคัดเลือกเนื้อหาบทเรียนภาษาอังกฤษที่เหมาะสม 2. ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพและความเหมาะสม 3. พัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้นิทานภาษาอังกฤษ
ก่อนและหลังเรียน	เครื่องมือวิจัย	2. แบบทดสอบวัดความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ	สถิติ -Paired) แบบจับคู่ test-t Samplest-t(est
หลังการใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทางการพูดหลังเรียน	เครื่องมือวิจัย	3. แบบสอบถามความคิดเห็นต่อการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ	นำค่าระดับที่ได้มาหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแล้วนำไปแปลความหมายค่าระดับตามเกณฑ์ที่กำหนด

บทที่ 4

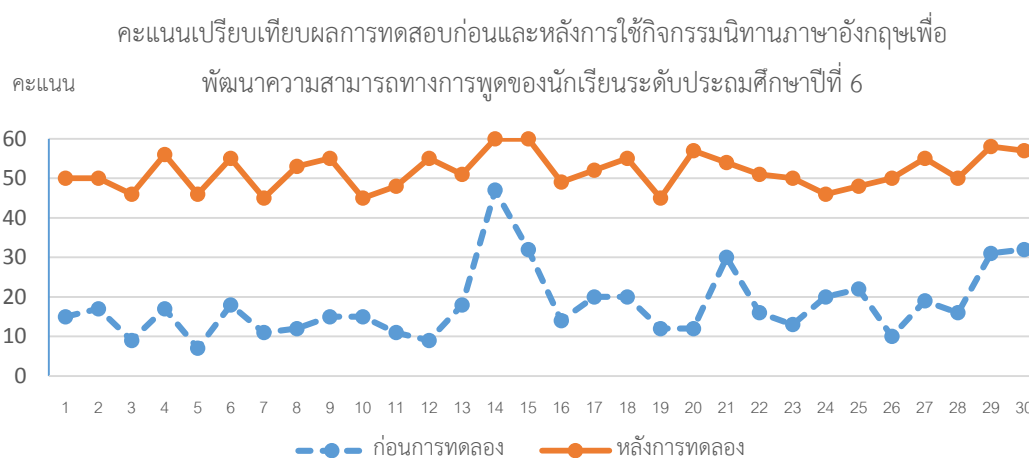
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง “ผลการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษที่มีต่อความสามารถในการพูดของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาครประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษที่มีต่อความสามารถทางการพูดของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 และเพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาความสามารถทางการพูด โดยผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์การวิจัยแบ่งเป็น ประเด็นแรก ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถทางการพูดของนักเรียนก่อนและหลังการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ ประเด็นที่สอง ผลการเปรียบเทียบความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษแบ่งตามรูปแบบการพูด โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทางการพูดทางตรง และประเด็นที่สาม ผลการวิเคราะห์ข้อมูลคะแนนความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาความสามารถทางการพูดของนักเรียน โดยมีรายละเอียดดังนี้

4.1 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถทางการพูดของนักเรียนก่อนและหลังการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ

ในงานวิจัยนี้ได้ให้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 30 คน ทำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง ซึ่งเป็นแบบทดสอบการพูดทางตรงชุดเดียวกัน และมีคะแนนเต็ม 60 คะแนน จากนั้นนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบทั้งสองครั้งมาเปรียบเทียบผลการทดสอบความสามารถทางการพูดของกลุ่มตัวอย่าง

ผลการวิเคราะห์คะแนนความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นหลังจากเรียนโดยใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ โดยการทำแบบทดสอบวัดการพูดทางตรงก่อนและหลังเรียน ซึ่งมีคะแนนเต็ม 60 คะแนน ดังแสดงในภาพที่ 2

รูปภาพที่ 2 คะแนนเปรียบเทียบผลการทดสอบก่อนและหลังการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาความสามารถทางการพูดของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6

นอกจากนี้ผลการวิเคราะห์ค่าผลต่างของคะแนนความสามารถในการพูดก่อนและหลังการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ (ภาคผนวก ข หน้า 126) โดยการทำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการพูด ยังพบด้วยว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีค่าผลต่างของคะแนนอยู่ระหว่างร้อยละ 51-70 หรือคิดเป็นร้อยละ 66.67 ของนักเรียนทั้งหมด ในขณะที่นักเรียนที่มีค่าผลต่างของคะแนนมากกว่าร้อยละ 75 มีจำนวน 2 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 6.67 ของนักเรียนทั้งหมด และมีนักเรียน 1 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 3.33 ที่มีคะแนนหลังเรียนสูงขึ้นจากคะแนนก่อนเรียนเพียงร้อยละ 13

ตารางที่ 9 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คะแนนผลต่างเฉลี่ย ($\bar{D}$) และค่าทดสอบ (t-test) ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ระหว่างก่อนและหลังการเรียนด้วยกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ

การทดสอบ	คะแนนเต็ม	Mean	S.D.	D	t	df	Sig
ก่อนเรียน	60	18	8.73	34	-27.22**	29	0.000
หลังเรียน	60	52	4.53				

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

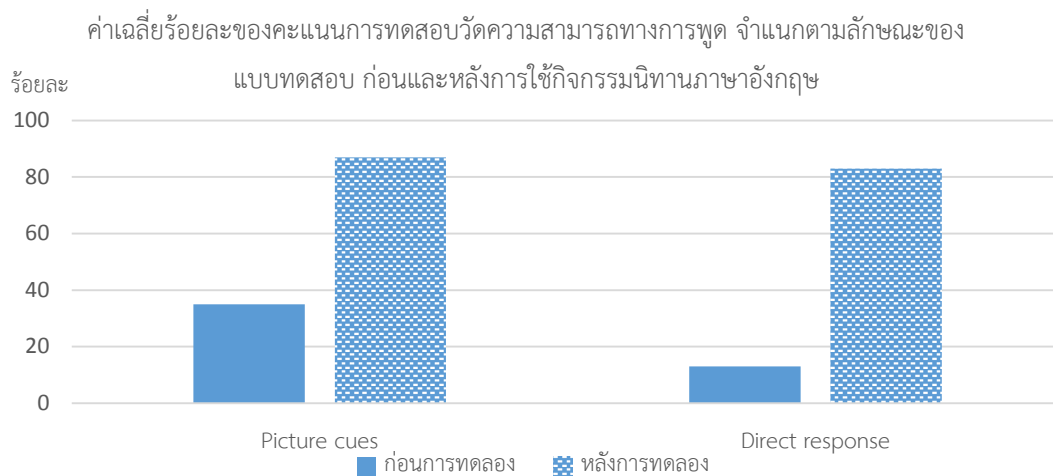
จากตารางที่ 9 แสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยค่าเฉลี่ย (Mean) ของคะแนนหลังการทดลองโดยใช้กิจกรรมนิทานเท่ากับ 52 คะแนน (S.D. = 4.53) ในขณะที่ค่าเฉลี่ย (Mean) ของคะแนนก่อนการทดลองใช้กิจกรรมนิทานซึ่งมีค่าเท่ากับ 18 คะแนน

(S.D. = 8.73) และผลต่างเฉลี่ยระหว่างหลังการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษและก่อนการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษเท่ากับ 34 คะแนน ค่าสถิติ t เท่ากับ -27.22 ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการใช้กิจกรรมนิทาน สูงกว่าความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนการใช้กิจกรรมนิทานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

4.2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษแบ่งตามรูปแบบการพูด โดยใช้การทดสอบวัดความสามารถทางการพูดทางตรง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์การเรียนรู้และกำหนดเนื้อหาการทดสอบเพื่อวัดความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการบอกความต้องการ ให้ข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งที่จะทำในอนาคต การให้คำแนะนำ และบอกทิศทาง โดยแบ่งลักษณะการทดสอบออกเป็น 2 ส่วน คือ การตอบคำถามจากภาพ (Picture cues) เพื่อทดสอบความสามารถทางพูดของนักเรียนในระดับการจำ คำศัพท์และโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษ โดยใช้รูปภาพสื่อความหมาย และการทดสอบพูดทางตรง (Direct response) เพื่อวัดความสามารถทางพูดในระดับความเข้าใจเกี่ยวกับการบอกทิศทาง โดยใช้คำกริยาวิเศษณ์ (Phrasal verb) ได้ถูกต้องเหมาะสมตามโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษ ทั้งยังต้องสามารถพูดอธิบายได้อย่างเป็นลำดับ

ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนการทดสอบวัดความสามารถทางการพูด พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยคะแนนการทดสอบวัดความสามารถทางการพูดโดยวิธีการตอบคำถามจากภาพก่อนการทดลอง คิดเป็นร้อยละ 35.33 และหลังการทดลอง ร้อยละ 87.11 ซึ่งสูงกว่าก่อนการทดลอง ร้อยละ 51.88 และมีค่าเฉลี่ยคะแนนการทดสอบวัดความสามารถทางการพูดโดยวิธีการทดสอบพูดทางตรงโดยใช้ภาพที่กำหนดให้ คิดเป็นร้อยละ 12.67 และหลังการทดลอง 83.11 ซึ่งสูงกว่าก่อนการทดลอง ร้อยละ 70.14 ดังแสดงในรูปภาพที่ 3

รูปภาพที่ 3 ค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนการทดสอบวัดความสามารถทางการพูด จำแนกตามลักษณะของแบบทดสอบก่อนและหลังการใช้นิทานภาษาอังกฤษ

ผลการวิเคราะห์คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนจำนวน 30 คน ยังพบว่า จำนวนนักเรียนที่มีผลคะแนนหลังการทดลองสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองร้อยละ 50 ด้วยวิธีการตอบคำถามจากภาพ (Picture cues) นั้น มีจำนวนถึง 21 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 70 ของนักเรียนทั้งหมด โดยมีผลต่างของคะแนนสูงสุด คือ 35 คะแนน และต่ำสุด คือ 5 คะแนน ส่วนการทดสอบด้วยการพูดทางตรง (Direct response) นั้นมีนักเรียนจำนวน 27 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 90 ของนักเรียนทั้งหมด ที่มีผลคะแนนหลังการทดลองสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองร้อยละ 50 โดยมีผลต่างของคะแนนสูงสุด คือ 15 คะแนน และต่ำสุด คือ 7 คะแนน ดังแสดงในภาคผนวก ข หน้า 127

4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลคะแนนความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการใช้กิจกรรมนิทาน

ภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาความสามารถทางการพูดของนักเรียน

หลังจากจบการทดลองทั้งหมดแล้ว กลุ่มตัวอย่างทั้ง 30 คน ทำแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษในด้านกิจกรรมนิทาน เนื้อหา ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ และด้านอารมณ์ความรู้สึก จำนวน 16 ข้อ จากนั้นนำค่าที่ได้มาหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำไปแปลความหมายค่าระดับตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ พบว่านักเรียนมีความคิดเห็นต่อการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้านอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด (Mean = 4.56, S.D. = 0.53) โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.3.1 ความคิดเห็นในด้านกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ

ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักเรียนในด้านการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ พบว่า อยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด และมีค่าเฉลี่ยรวมสูงสุดเมื่อเทียบกับด้านอื่น ๆ (Mean = 4.62, S.D. = 0.54) โดยมีรายละเอียด คือ กิจกรรมนิทานตรงตามวัตถุประสงค์อยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด (Mean = 4.80, S.D. = 0.48) ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด (Mean = 4.60, S.D. = 0.56) และกิจกรรมนิทานมีความหลากหลายอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด (Mean = 4.47, S.D. = 0.57) ดังแสดงในตารางที่ 10

ตารางที่ 10 ความคิดเห็นในด้านกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ

เนื้อหาการประเมิน	Mean	S.D	ระดับความคิดเห็น	
ด้านกิจกรรมนิทาน	รวม	4.62	0.54	เหมาะสมมากที่สุด
กิจกรรมนิทานตรงตามวัตถุประสงค์	4.80	0.48	เหมาะสมมากที่สุด	
ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสม	4.60	0.56	เหมาะสมมากที่สุด	
กิจกรรมนิทานมีความหลากหลาย	4.47	0.57	เหมาะสมมากที่สุด	

นอกจากนี้ นักเรียนยังแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมในด้านกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษว่า “น่าจะมีกิจกรรมที่ช่วยให้ฝึกพูดมากขึ้นอีก” (นักเรียนสมชาย)

4.3.2 ความคิดเห็นในด้านเนื้อหาบทนิทานภาษาอังกฤษ

ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักเรียนในด้านเนื้อหาบทนิทานที่ใช้ในกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ พบว่า อยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด (Mean = 4.61, S.D. = 0.47) โดยมีรายละเอียด คือ ปริมาณเนื้อหากับเวลาเรียนมีความเหมาะสมอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด (Mean = 4.77, S.D. = 0.43) นิทานที่ใช้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์อยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด (Mean = 4.73, S.D. = 0.45) นิทานที่ใช้มีเนื้อหาน่าสนใจอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด (Mean = 4.47, S.D. = 0.51) และเนื้อหามีความยากง่ายเหมาะกับระดับของนักเรียนอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด (Mean = 4.47, S.D. = 0.51) ดังตารางที่ 11

ตารางที่ 11 ความคิดเห็นในด้านเนื้อหาบทนิทานภาษาอังกฤษ

เนื้อหาการประเมิน		Mean	S.D	ระดับความคิดเห็น
ด้านเนื้อหา	รวม	4.61	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
	ปริมาณเนื้อหากับเวลาเรียนมีความเหมาะสม	4.77	0.43	เหมาะสมมากที่สุด
	นิทานที่ใช้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์	4.73	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
	นิทานที่ใช้มีเนื้อหาน่าสนใจ	4.47	0.51	เหมาะสมมาก
	เนื้อหามีความยากง่ายเหมาะกับระดับของนักเรียน	4.47	0.51	เหมาะสมมาก

4.3.3 ความคิดเห็นในด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ

นักเรียนมีความคิดเห็นในด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษโดยรวมในระดับเหมาะสมมากที่สุด (Mean = 4.53, S.D. = 0.52) โดยมีรายละเอียดกล่าวคือ นักเรียนมีความคิดเห็นที่สามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้พูดบอกความต้องการได้อยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด (Mean = 4.67, S.D. = 0.48) นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในภาษาอังกฤษมากขึ้นอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด (Mean = 4.63, S.D. = 0.49) กิจกรรมนิทานช่วยพัฒนาความสามารถทางการพูดของนักเรียนในระดับสูงสุดและมีความเหมาะสมมากที่สุด (Mean = 4.63, S.D. = 0.49) และสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้พูดบอกสิ่งที่จะทำในอนาคตได้ในระดับต่ำสุดและมีความเหมาะสมในระดับมาก (Mean = 4.33, S.D. = 0.55) ดังตารางที่ 12

ตารางที่ 12 ความคิดเห็นในด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ

เนื้อหาการประเมิน		Mean	S.D	ระดับความคิดเห็น
ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ	รวม	4.53	0.52	เหมาะสมมากที่สุด
	สามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้พูดบอกความต้องการได้	4.67	0.48	เหมาะสมมากที่สุด
	นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในภาษาอังกฤษมากขึ้น	4.63	0.49	เหมาะสมมากที่สุด
	กิจกรรมนิทานช่วยพัฒนาความสามารถทางการพูดของนักเรียน	4.63	0.49	เหมาะสมมากที่สุด
	สามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้เพื่อถามและให้คำแนะนำอย่างง่าย ๆ ได้	4.50	0.57	เหมาะสมมาก
	สามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้พูดบอกทิศทางได้	4.40	0.56	เหมาะสมมาก
	สามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้พูดบอกสิ่งที่จะทำในอนาคตได้	4.33	0.55	เหมาะสมมาก

4.3.4 ความคิดเห็นในด้านอารมณ์ความรู้สึก

นักเรียนมีความคิดเห็นในด้านอารมณ์ความรู้สึกโดยรวมในระดับเหมาะสมมาก (Mean = 4.49, S.D. = 0.58) โดยพบว่า นิทานช่วยให้เด็กเรียนรู้สึกผ่อนคลายอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด (Mean = 4.57, S.D. = 0.57) นิทานช่วยให้เรียนรู้ได้ง่ายขึ้นอยู่ในระดับเหมาะสมมาก (Mean = 4.50, S.D. = 0.68) และนิทานช่วยให้เด็กมีความสนใจเรียนมากขึ้นอยู่ในระดับเหมาะสมมาก (Mean = 4.40, S.D. = 0.50) ดังตารางที่ 13

ตารางที่ 13 ความคิดเห็นในด้านอารมณ์ความรู้สึก

เนื้อหาการประเมิน		Mean	S.D	ระดับความคิดเห็น
ด้านอารมณ์ความรู้สึก	รวม	4.49	0.58	เหมาะสมมาก
นิทานช่วยให้เด็กเรียนรู้สึกผ่อนคลาย		4.57	0.57	เหมาะสมมากที่สุด
นิทานช่วยให้เรียนรู้ได้ง่ายขึ้น		4.50	0.68	เหมาะสมมาก
นิทานช่วยให้เด็กมีความสนใจเรียนมากขึ้น		4.40	0.50	เหมาะสมมาก

นอกจากนี้เด็กยังแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมในด้านอารมณ์ความรู้สึกว่าทำให้รู้สึกสนุก ดังตัวอย่างเช่น

“เป็นกิจกรรมที่ดี ทำให้สนุกกับการเรียนมากขึ้นค่ะ” (นักเรียนบงอร)

“สนุกมากค่ะ ทำให้ได้รับความรู้ไปพร้อม ๆ กับการเรียน” (นักเรียนชญาตา)

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “ผลการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษต่อความสามารถในการพูดของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม” เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (experimental Research) โดยใช้รูปแบบ One-group – Pretest – Posttest Design กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม จำนวน 30 คน ได้มาจากกลุ่มตัวอย่างตามสภาพจริง

5.1 สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ และเพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยนี้ ได้แก่ นักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 30 คน กรรมการทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนจำนวน 3 คน ได้แก่ ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ครูชาวต่างชาติ และผู้วิจัย เครื่องมือที่ใช้ในช่วงระหว่างการทดลอง คือ กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 4 บท และมีเครื่องมือที่ใช้ก่อนและหลังการทดลอง คือ แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 1 ฉบับ ซึ่งเป็นข้อสอบสัมภาษณ์และการทดสอบพูดทางตรงโดยใช้ภาพที่กำหนดให้ จำนวนทั้งสิ้น 9 ข้อ รวมคะแนนเต็ม 60 คะแนน และใช้แบบสอบถามความคิดเห็นต่อการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยแบ่งเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ด้านกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ ด้านเนื้อหาภาษาอังกฤษ ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ และด้านอารมณ์ความรู้สึก จำนวน 16 ข้อ ซึ่งเป็นแบบประเมินค่า 5 ระดับ

การวิจัยครั้งนี้ใช้เวลาในการเรียนด้วยกิจกรรมนิทาน 4 วัน วันละ 2 คาบเรียน ๆ ละ 1 ชั่วโมง รวมเวลาเรียนทั้งหมด 8 ชั่วโมง โดยนักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียนจำนวน 9 ข้อซึ่งเป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดทางตรง คะแนนเต็ม 60 คะแนน ใช้เวลาในการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนครั้งละ 2 คาบเรียน ๆ ละ 1 ชั่วโมง รวมระยะเวลาในการทดลองทั้งสิ้น 12 ชั่วโมง ช่วงระหว่างการทดลองจะเป็นการเรียนการสอนด้วยบทเรียนกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษจำนวน 4 บทเรียน หลังการทดลองจึงให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูด และแบบสอบถามความคิดเห็น โดยแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดทางตรงหลังเรียน เป็นแบบทดสอบฉบับเดียวกันกับแบบทดสอบก่อนเรียน แล้วนำผลคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการเรียนด้วยการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ โดยใช้สถิติ t-test แบบจับคู่ (Paired-Samples t-test) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และนำข้อมูลจากแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำไปแปลความหมายค่าระดับตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

จากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย สามารถสรุปผลได้ว่า 1. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างสูงขึ้นหลังเรียนด้วยการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และ 2. กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาครประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม โดยรวมทั้ง 4 ด้าน อยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด (Mean = 4.56, S.D. = 0.53)

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัย มีประเด็นสำคัญที่นำมาอภิปราย โดยจำแนกเป็น 3 ประเด็น ได้แก่ ทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารทั่วไปสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา การใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา และอารมณ์และความรู้สึกของนักเรียนในชั้นเรียนที่ใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

5.2.1 ทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารทั่วไปสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา

จากผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย พบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างหลังเรียนด้วยกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ (Mean = 52.00, S.D. = 4.53) สูงกว่าก่อนเรียน (Mean = 18, S.D. = 8.73) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษนั้นช่วยส่งเสริมการพูดได้ตรงตามเกณฑ์ในด้านการออกเสียง (Pronunciation) ไวยากรณ์ (Grammar) คำศัพท์ (vocabulary) ความคล่องแคล่ว (Fluency) และความเข้าใจ (Comprehension) เช่น กิจกรรมเล่าทวนเรื่อง กิจกรรมการคาดเดาเนื้อเรื่อง กิจกรรมอภิปรายรูปภาพเกี่ยวกับนิทาน กิจกรรมตอบคำถามจากนิทาน กิจกรรมระดมความคิด สนทนาเป็นคู่ กิจกรรมที่ถูกนำมาใช้ในงานวิจัยนี้ออกแบบให้นักเรียนได้มีโอกาสนำความรู้ที่ได้มาใช้ในการสื่อสารอย่างอิสระ นักเรียนได้ฝึกพูด ส่งเสริมความคล่องแคล่วอันจะช่วยให้เด็กมีความมั่นใจมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ Bailey (2005) และ Brown (2010) ที่ว่าผู้สอนต้องวางแผนการสอนและมอบภาระงานที่เกี่ยวข้องกับการพูดบ่อยครั้งและพูดอย่างมีความหมาย ออกแบบกิจกรรมการพูดที่เหมาะสมกับนักเรียน กิจกรรมที่ใช้ควรเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความรู้สึก ความคิด และเป็นการสื่อสารระหว่างบุคคล ในทำนองเดียวกัน Donoghue (2009) สนับสนุนว่ากิจกรรมการเล่านิทานหรือเล่าทวนนิทานนั้นช่วยพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารได้ดี และยังทั้งทำให้นักเรียนได้ฝึกเสริมสร้างจินตนาการ Taylor (2000) กล่าวถึงกิจกรรมการพูดอภิปรายรูปภาพไว้ด้วยว่า กิจกรรมนี้ช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาการพูดเพื่อแสดงความคิดเห็นและให้นักเรียนได้ค่อย ๆ เรียนรู้การใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ รวมไปถึงกิจกรรมการตอบคำถามที่ทั้ง Donoghue (2009) และ Lemlech (1994) กล่าวว่าเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้พัฒนาการพูดผ่านการถาม-ตอบคำถาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้เรียนที่เป็นเด็กเล็ก กิจกรรมนี้จะช่วยให้ผู้เรียนสนุกมากขึ้น เนื่องจากการได้รับโอกาสที่เป็นทั้งผู้ถามและผู้ตอบคำถาม

อย่างไรก็ตามจากการวิเคราะห์ผลการทดสอบหลังเรียนยังพบว่าผลคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนมาก โดยแยกตามประเภทของแบบทดสอบ คือ การตอบคำถามจากภาพ (เพิ่มขึ้นร้อยละ 59.8) และการทดสอบพูดทางตรง (เพิ่มขึ้นร้อยละ 84.3) ซึ่งผลต่างของคะแนนการทดสอบพูดทางตรงมากกว่าการตอบคำถามจากภาพ อาจเพราะว่ากิจกรรมที่ใช้ในงานวิจัยนี้ไม่เพียงแต่ออกแบบมาให้นักเรียนได้ฝึกพูดซ้ำ ๆ ซึ่งเหมาะผู้เรียนในระดับประถมศึกษาหรือระดับเริ่มต้นเท่านั้น แต่ยังส่งเสริมให้นักเรียนได้มีโอกาสแสดงความคิด จินตนาการ และการฝึกใช้ภาษาอย่างเป็น

ธรรมชาติ จึงเห็นได้ว่ากิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษนี้มีลักษณะกิจกรรมที่สอดคล้องกับ Bailey (2005) และ Brown (2010) ที่กล่าวไว้เกี่ยวกับออกแบบกิจกรรมการพูดว่า ลักษณะของกิจกรรมที่นอกเหนือจากความจำและการการออกแบบให้เหมาะสมกับระดับความสามารถและวัยของนักเรียนแล้วนั้น ยังต้องเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความรู้สึก อารมณ์ สอดแทรกความคิด และจินตนาการของตนเอง เพื่อให้เกิดการใช้ภาษาอย่างอิสระและเป็นธรรมชาติมากขึ้น ดังนั้นเมื่อพิจารณาลักษณะและธรรมชาติของกลุ่มผู้เรียนระดับประถมศึกษาแล้วนั้น กิจกรรมที่เลือกใช้จึงเป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมการเรียนรู้ในระดับของการจำที่เป็นการดึงความรู้ระยะยาวออกมา และการเข้าใจที่ต้องอาศัยการตีความ อธิบาย เพื่อสร้างความรู้ที่มีความหมาย ตามทฤษฎีของบลูมที่ได้แบ่งพฤติกรรมการเรียนรู้ไว้ตามระดับความสามารถของผู้เรียน (Anderson & Krathwohl, 2001) และยังสอดคล้องกับที่สภายุโรปได้กำหนดกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษ (CEFR) ระดับ A1 ไว้ว่าผู้เรียนในระดับนี้ต้องสามารถสนทนา สื่อสาร ถามและตอบคำถามด้วยประโยคง่าย ๆ และชัดเจนได้ อีกทั้งยังอาจอธิบายคะแนนหลังเรียนที่สูงขึ้นอย่างมากกว่าคะแนนก่อนเรียนได้จากแบบทดสอบพูดทางตรงสำหรับผู้เรียนระดับประถมศึกษาว่า รูปแบบของแบบทดสอบในงานวิจัยนี้มีลักษณะเฉพาะเจาะจง กล่าวคือ คำศัพท์ ไวยากรณ์ ที่นำมาใช้ในการสอนและการทดสอบเป็นโครงสร้างที่เรียบง่าย ไม่ซับซ้อน เฉพาะเจาะจงทั้งรูปแบบไวยากรณ์และบริบท ทั้งนี้สอดคล้องกับวิธีการประเมินผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนประถมของ Cambridge English Language Assessment (2011) Harris (1974) และ Wright (2015) ที่กำหนดเกณฑ์การประเมินการพูดไว้ว่า ระดับความสามารถในการพูดของเด็กเล็กนั้นควรอยู่ในลักษณะรูปประโยคและคำศัพท์ง่าย ๆ ที่พบได้ในชีวิตประจำวัน รวมทั้งสามารถเข้าใจบทสนทนาที่ช้าและชัดเจนได้

นอกจากนี้แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนในด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ พบว่า อยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด (Mean = 4.53, S.D. = 0.52) อาจเนื่องมาจากกิจกรรมการพูดที่ใช้ร่วมกับกิจกรรมนิทานนั้นมีอยู่หลากหลาย เช่น ตอบคำถาม การเล่าทวนเรื่อง อ่านออกเสียง และเรียงลำดับภาพแล้วเล่าทวนเรื่อง นอกจากนี้ระหว่างการเล่าเรื่อง ผู้สอนก็สามารถจัดกิจกรรมอื่น ๆ รวมเข้าไปได้อีก เช่น เปิดโอกาสให้นักเรียนได้คาดเดาเรื่องล่วงหน้า ถามตอบระหว่างเล่าเรื่อง เป็นต้น กิจกรรมดังกล่าวล้วนเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกฝนการพูดจริง ในสถานการณ์ที่อาจเกิดขึ้นในชีวิตจริงได้ เช่น การกำหนดสถานการณ์ขึ้นแล้วให้นักเรียนได้ระดมความคิดเพื่อแก้ไขปัญหา จากนั้นจึงนำเสนอหน้าชั้นเรียน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Thornbury

(2005) ที่กล่าวว่าสิ่งสำคัญที่ผู้สอนควรเน้น คือ การเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกพูดจริง ๆ ได้ใช้ความคิดริเริ่ม เพื่อพัฒนาทักษะการพูดสื่อสาร นอกจากนี้ Wright (1999) ยังกล่าวถึงกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้คาดเดาเนื้อเรื่องล่วงหน้า ซึ่งกิจกรรมนี้มุ่งหมายให้นักเรียนได้เสนอความคิดเห็นและความรู้สึกของตัวเอง ผ่านการพูดโดยใช้โครงสร้างภาษาตามวัตถุประสงค์ ซึ่งมีส่วนช่วยให้ความสามารถในการพูดของนักเรียนพัฒนาขึ้นได้

5.2.2 การใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา

ผลจากแบบสอบถามที่เกี่ยวข้องกับการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษมี 2 ด้าน คือ ด้านกิจกรรมนิทานและด้านเนื้อหาภาษาอังกฤษ

ในด้านกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ พบว่า กิจกรรมนิทานตรงตามวัตถุประสงค์มีความเหมาะสมมากที่สุด (Mean = 4.80, S.D. = 0.48) อาจเนื่องมาจากเกณฑ์การคัดเลือกนิทานที่มุ่งให้ตรงตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดโดยกระทรวงศึกษาธิการ หนังสือแบบเรียนภาษาอังกฤษ และกรอบมาตรฐานความสามารถภาษาอังกฤษ (CEFR) ซึ่งสอดคล้องกับเกณฑ์การคัดเลือกนิทานที่ Beaty (1994) Norton (1993) Pederson (1995) Petty (1981) และ Wright (1999) กล่าวไว้ในแง่ที่ว่า นิทานที่นำมาใช้ต้องมีความเหมาะสม สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และเนื้อหาที่เรียน เหมาะสมกับวัยและความสามารถของนักเรียน มีความน่าสนใจ นักเรียนตอบสนองการเรียนรู้ได้ทันที มีความสัมพันธ์กับขนาดของนักเรียนและกิจกรรมระหว่างเรียน

ในทางกลับกันนักเรียนมีความคิดเห็นต่อหัวข้อย่อยด้านกิจกรรมนิทานมีความหลากหลายน้อยที่สุด คือ มีความเหมาะสมเพียงระดับมาก อาจเนื่องมาจากกิจกรรมนิทานที่นำมาใช้มีกิจกรรมที่ซ้ำเดิมในแต่ละบทเรียน ซึ่งเป็นความมุ่งหมายของการออกแบบกิจกรรมให้มีการทำซ้ำ ๆ ซึ่งสอดคล้องกับการสอนวัยเด็ก ๆ ที่ให้มีการกล่าวซ้ำ ๆ ดังที่ได้ศึกษาจาก Beaty (1994) Norton (1993) Pederson (1995) และ Wright (1999) ที่กล่าวไว้ในทำนองเดียวกันว่า กิจกรรมนิทานที่เลือกใช้ควรมีการกล่าวซ้ำ (Repetition) ไม่ว่าจะเป็นคำ ข้อความ หรือเหตุการณ์ซ้ำ ๆ ที่มีความคล้องจองกัน เพราะทำให้เกิดความสนุกสนานจดจำได้ง่ายขึ้น นอกจากนี้ยังอาจเกิดจากการใช้บัตรคำศัพท์เป็นกิจกรรมลักษณะเดียวกันในทุกบทเรียน จึงทำให้นักเรียนรู้สึกว่าการทำซ้ำ ๆ เพื่อประโยชน์ต่อการพูดในด้านการจดจำคำศัพท์ อันสอดคล้องกับ Soleimani and Akbari (2013) ที่นำบัตรคำศัพท์เข้า

มาใช้ร่วมกับกิจกรรมการเล่านิทาน ซึ่งพบว่าช่วยกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้และจดจำคำศัพท์ได้ดี จึงจำเป็นต้องใช้บัตรคำศัพท์ซ้ำ ๆ เพื่อช่วยให้นักเรียนระดับเด็กเล็กจดจำคำศัพท์ได้มากขึ้น

ในด้านเนื้อหา พบว่า นักเรียนมีความเห็นว่าปริมาณเนื้อหาเกี่ยวกับเวลาเรียนเหมาะสมมากที่สุด (Mean = 4.77, S.D. = 0.43) อาจอธิบายได้จากการแบ่งการสอนนิทานออกเป็นชั้น ๆ ทำให้ง่ายต่อความเข้าใจ แบ่งช่วงการเรียนได้ตามเวลาอย่างมีระบบ ซึ่งในชั้นแรกใช้เวลาไม่มากโดยเน้นที่โครงสร้างภาษาและสร้างความสนใจให้กับนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับ Byrne (1991) ที่กล่าวว่าในชั้นแรกนี้เป็นขั้นนำเสนอเนื้อหา ที่มุ่งให้นักเรียนเกิดความเข้าใจการใช้และรูปแบบโครงสร้างภาษาที่กำลังจะได้เรียนรู้ ขั้นต่อมาจะใช้เวลามากขึ้นในการทำกิจกรรมเพื่อฝึกการใช้โครงสร้างภาษาที่เรียน โดยเน้นการฝึกที่เกิดจากความเข้าใจ ซึ่งสอดคล้องกับ Byrne (1991) ที่เสนอแนวการสอนพูดในชั้นการฝึกฝนไว้ว่าหลังจากที่ได้เรียนรู้แล้ว ผู้เรียนควรมีโอกาสได้ฝึกฝนสิ่งที่รับมา เพื่อให้จำกฎเกณฑ์ โครงสร้าง และการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง และขั้นสุดท้าย ในขั้นนี้จะใช้เวลาค่อนข้างมาก เนื่องจากมีวัตถุประสงค์เพื่อให้นักเรียนได้ผลิตภาษาอย่างคล่องแคล่วและมั่นใจมากขึ้น ผ่านกิจกรรมที่มีอิสระ มุ่งให้นักเรียนได้ระดมความคิดร่วมกันแล้วจึงสื่อสารออกมาผ่านกิจกรรมการพูดต่าง ๆ เช่น การเล่าทวนนิทานโดยให้นักเรียนปรับเปลี่ยนเนื้อหาบางส่วน ตอบคำถามจากสถานการณ์ที่กำหนดให้ การสร้างบทบาทสมมติ เป็นต้น ซึ่งเป็นไปในทำนองเดียวกันกับแนวคิดของ Byrne (1991) และ Harmer (2007) ที่กล่าวไว้ว่าสอดคล้องกันว่า ในขั้นสุดท้ายนี้เป็นขั้นที่เปิดโอกาสให้ได้ใช้เนื้อหา ความรู้ที่เรียนมาอย่างอิสระ ผ่านกิจกรรมที่มีลักษณะสมจริง และมีจุดประสงค์ คือ เพื่อฝึกความคล่องแคล่วของการใช้ภาษาในการพูดได้อย่างมีความหมาย

ทั้งนี้จากการสังเกตพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างยังพบด้วยว่า นิทานที่มีลักษณะการดำเนินเรื่องเป็นไปตามลำดับเหตุการณ์และน่าติดตาม เช่น เมื่อใดก็ตามที่เธอยื่นคุกกี้ให้หนู (If you give mouse a cookie) และเจ้าแมวขาว (The little white cat) จะช่วยกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจได้มากขึ้น ดังที่ Beaty (1994) Norton (1993) และ Wright (1999) ได้กล่าวไว้ในทำนองเดียวกันว่า ผู้สอนต้องพิจารณาการลำดับของเรื่อง (Order) โครงเรื่องและเหตุการณ์ต้องเกิดขึ้นตามลำดับ จดจำง่าย ในขณะที่ Pederson (1995) ได้เสนอแนวคิดสนับสนุนไว้ว่าเนื้อเรื่องควรดึงดูดความสนใจ น่าตื่นเต้น ทำให้ผู้ฟังอยากติดตาม

5.2.3 อารมณ์และความรู้สึกของนักเรียนในชั้นเรียนที่ใช้นิทานภาษาอังกฤษ

ผลจากแบบสอบถามพบว่าการใช้กิจกรรมนิทานมีผลต่อด้านอารมณ์ กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นอยู่ในระดับเหมาะสมมาก (Mean = 4.49, S.D. = 0.58) โดยเฉพาะทำให้นักเรียนรู้สึกผ่อนคลายมากที่สุด อาจเนื่องมาจากเป็นวิธีการรวมความรู้กับความบันเทิงเข้าด้วยกัน ซึ่งช่วยลดความกังวลในการเรียน สอดคล้องกับ Davies (2007) และ Wright (1999) ที่กล่าวว่านิทานเป็นสิ่งที่เกิดจากลักษณะทางธรรมชาติของมนุษย์ที่ต้องการความสนุกสนานและความผ่อนคลายให้กับตนเอง จึงเกิดการสร้างสรรค์นิทานตามจินตนาการขึ้นมา จึงเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดของตนเองออกมาผ่านการพูดโดยปราศจากความกังวล นอกจากนี้กิจกรรมนิทานยังทำให้เรียนรู้ได้ง่ายขึ้น อาจเป็นเพราะว่าการใช้นิทานเป็นกิจกรรมที่สนุกสนาน นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการใช้จินตนาการอย่างอิสระ ช่วยกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้และถ่ายโอนข้อมูล ผ่านกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การคาดเดาเรื่อง การตอบคำถาม การเล่าทวนเรื่อง เป็นต้น ซึ่งก่อให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมายได้ และยังสอดคล้องกับ Ellis (1997) และ Woodland (1998) ที่ได้กล่าวถึงประโยชน์ของนิทานในด้านเสริมสร้างทักษะทางปัญญาและภาษาไว้ว่ากิจกรรมนิทานเป็นกิจกรรมที่สนับสนุนให้ผู้เรียนได้คิด ทบทวน เกิดการถ่ายโอนข้อมูล เกิดการเพิ่มพูนความรู้ใหม่ เนื่องจากนิทานเป็นกิจกรรมที่มีการส่งเนื้อหามีความหมายไปยังนักเรียน ทำให้นักเรียนมีโอกาสสะสมความรู้ในตัวภาษา และพร้อมที่จะผลิตภาษาที่มีความคุ้นเคยออกมาได้อย่างคล่องแคล่ว

อย่างไรก็ตามความคิดเห็นของนักเรียนในด้านที่ว่ากิจกรรมนิทานช่วยให้นักเรียนสนใจเรียนมากขึ้นนั้นเป็นคำตอบที่อยู่ในอันดับสุดท้าย แม้ว่าจะมีระดับความเหมาะสมมากก็ตาม ทั้งนี้ยังเห็นได้ด้วยความคิดเห็นนี้เป็นไปในทางเดียวกันกับความคิดเห็นของนักเรียนด้านกิจกรรมที่มีความหลากหลายน้อย ซึ่งอาจเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดการกระตุ้นความสนใจในการเรียนได้ไม่มากเท่าที่ควร สอดคล้องกับ Baker and Greene (1987) และ Harmer (2007) ที่กล่าวถึงความหลากหลายของการใช้กิจกรรมการพูดไว้ในทำนองเดียวกันว่า สำหรับนักเรียนนั้นการใช้กิจกรรมต่าง ๆ ประกอบการเรียนนั้นเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง เพราะนอกจากจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสุขสนุกสนานแล้ว ยังเป็นแรงจูงใจที่ทำให้เกิดการพัฒนาการเรียนรู้ได้ด้วย

5.3 การนำผลการวิจัยไปใช้ในการสอน

ในการนำเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยไปใช้สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ควรศึกษารายละเอียดสำคัญ ดังนี้

5.3.1 กิจกรรมที่ใช้ในการพัฒนาความสามารถในการพูด

กิจกรรมเพื่อพัฒนาความสามารถทางการพูดที่ใช้ร่วมกับการจัดการเรียนการสอนด้วยกิจกรรมนิทานสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษานั้นควรมีความหลากหลาย เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกฝนการพูดอยู่ตลอด ทั้งนี้ผู้สอนอาจกำหนดกิจกรรมที่ใช้โดยแบ่งออกตามชั้นการสอน 3 ช่วง ดังนี้

กิจกรรมช่วงก่อนการเล่านิทาน ผู้สอนควรเลือกกิจกรรมที่เป็นการนำเข้าสู่บทเรียนนิทาน ช่วยสร้างความเข้าใจในเนื้อเรื่องอย่างคร่าว ๆ เช่น การคาดเดาเรื่อง การดูภาพจากหนังสือนิทานแล้วพูดคุยอภิปราย ทั้งนี้สำหรับนักเรียนที่เป็นเด็กเล็กการนำบัตรคำศัพท์เข้ามาใช้ จะช่วยให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาได้ง่ายมากขึ้น และหากลักษณะของกิจกรรมที่ใช้สามารถเชื่อมโยงกับประสบการณ์เดิมของนักเรียนได้ก็จะช่วยเพิ่มเนื้อหาที่ต้องการพูดได้มากยิ่งขึ้น

กิจกรรมช่วงระหว่างเล่านิทาน ผู้สอนควรเลือกกิจกรรมที่มีการเชื่อมโยงความรู้ เกิดกระบวนการคิด และการมีส่วนร่วมในการเล่านิทานด้วย เช่น ให้ปรับมือทำท่าทางเมื่อได้ยินคำสำคัญหยุดและถามระหว่างที่เล่าเรื่อง เพื่อให้เด็กได้คิดและพูดแสดงความคิดเห็นออกมา โดยเสนอแนะให้ผู้สอนตั้งคำถามเพื่อให้นักเรียนตอบโดยใช้โครงสร้างประโยคเป็นไปตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในบทเรียนนั้น ๆ

กิจกรรมช่วงหลังเล่านิทาน ผู้สอนควรเลือกใช้กิจกรรมที่ช่วยในการตรวจสอบความเข้าใจให้ผู้เรียนได้มีการถ่ายโอนความรู้ เช่น การถามตอบจากเนื้อเรื่องนิทาน การเล่าทวนเรื่อง กำหนดสถานการณ์ให้นักเรียนได้ระดมความคิดแล้วออกมาพูดนำเสนอ ซึ่งผู้สอนอาจให้การช่วยเหลือนักเรียนบ้างเล็กน้อย เช่น เขียนคำศัพท์สำคัญ หรือวลีต่าง ๆ ไว้บนกระดาน และเนื่องจากระดับของนักเรียนเป็นกลุ่มเด็กเล็ก นักเรียนส่วนใหญ่จึงยังไม่สามารถแสดงพฤติกรรมการเรียนรู้ในระดับการนำไปใช้ได้ (Apply) ดังนั้นเพื่อให้เหมาะสมกับระดับของนักเรียน การจัดการเรียนรู้และการทดสอบจึงมุ่งที่ระดับการจำและการเข้าใจตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ แบบทดสอบที่ใช้จึงเป็นลักษณะการสอบพูดทางตรง (Direct speaking test) โดยอิงตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้

5.3.2 รูปแบบการใช้กิจกรรมนิทานในการจัดการเรียนการสอน

การนำกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษไปใช้ในการพัฒนาความสามารถทางการพูดนั้น ผู้สอนจำเป็นต้องศึกษาและวางแผนการจัดรูปแบบการใช้กิจกรรมนิทาน เพื่อให้มีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน ดังนั้นสิ่งที่ผู้สอนควรคำนึงถึง ได้แก่ 1) การกำหนดหัวข้อการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับวัยและตรงตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ 2) การเตรียมสื่อการสอนประกอบกิจกรรมการเล่านิทาน ซึ่งถือได้ว่าเป็นส่วนสำคัญในการเสริมสร้างความเข้าใจเนื้อหาการเรียนสำหรับนักเรียน เพราะไม่เพียงแค่อ่านจะทำให้เรียนรู้ได้ง่ายขึ้นเท่านั้น แต่ความหลากหลายของสื่อที่นำมาใช้ยังช่วยกระตุ้นให้บทเรียนนั้น ๆ มีความน่าสนใจ สามารถดึงความสนใจของนักเรียนให้มารวมที่จุดเดียวกัน และเห็นภาพได้ง่ายขึ้นได้ เช่น นิทานภาพ หุ่นมือ แผนที่ประกอบนิทาน บัตรคำศัพท์ เป็นต้น 3) เทคนิคการเล่านิทาน เริ่มตั้งแต่ก่อนการเล่านิทาน ผู้สอนควรสร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้มีความเป็นกันเองให้มากที่สุด เพื่อให้นักเรียนรู้สึกผ่อนคลาย โดยอาจเริ่มจากการพูดคุยกับนักเรียนในเรื่องทั่ว ๆ ไป แล้วค่อยโยงมาสู่หัวข้อที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะเล่า จัดที่นั่งให้เหมาะสมให้ผู้ฟังทุกคนสามารถได้ยินเสียงของผู้เล่าได้ ระหว่างการเล่านิทานนั้นผู้สอนควรเล่าเรื่องอย่างเป็นธรรมชาติ ใช้น้ำเสียงขึ้นลงหรือหยุดในหลากหลายระดับตามความเหมาะสมในเนื้อเรื่อง สอดคล้องกับผู้ฟัง ดังนั้นการเตรียมตัวและฝึกฝนการเล่านิทานมาก่อนจึงเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อให้การเล่านิทานเป็นไปอย่างราบรื่น 4) ผู้สอนควรจัดกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมกับนิทานด้วย เช่น การหยุดระหว่างเล่านิทานเพื่อการถามตอบหรือให้คาดเดาเรื่อง ปรบมือหรือทำท่าทางเมื่อได้ยินคำสำคัญ วาดภาพหรือเรียงลำดับรูปภาพตามเนื้อเรื่องที่กำลังฟัง เป็นต้น

5.3.3 การสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

จากการวิจัยพบว่า ผู้สอนควรสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ให้ผ่อนคลาย สามารถนำนิทานมาใช้ทั้งคาบหรือใช้นิทานเป็นกิจกรรมในบางขั้นก็ได้ และถึงแม้ว่าตัวนิทานเองจะเป็นกิจกรรมที่มีส่วนช่วยกระตุ้นให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนได้ดังที่กล่าวมาข้างต้นมาแล้วนั้น ผู้สอนควรจัดให้มีกิจกรรมที่หลากหลายเพิ่มเติม เพื่อกระตุ้นความสนใจและสร้างแรงจูงใจในการเรียนให้กับนักเรียน เช่น การวาดภาพตามเนื้อเรื่องที่กำลังฟัง การเรียงลำดับภาพให้ถูกต้องตามเนื้อเรื่อง การเล่าทวนนิทาน การเล่าเรื่องจากภาพ การแสดงบทบาทสมมติ หากผู้สอนเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้สื่อประกอบการเล่านิทานด้วยก็จะยิ่งทำให้ง่ายต่อการสร้างแรงจูงใจในการเรียนมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้สำหรับ

นักเรียนในระดับที่สูงขึ้นไปนั้น ผู้สอนอาจปรับกิจกรรมให้มีความท้าทายมากขึ้นไปจากระดับของเด็กเล็กที่เป็นแค่การจำและการเข้าใจ แต่ให้นักเรียนได้พัฒนาความสามารถในระดับของการนำไปใช้และการคิดต่อยอด รวมถึงให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นของตนออกมา เพื่อสร้างแรงจูงใจที่เหมาะสมให้กับนักเรียนในระดับที่แตกต่างกันไป เช่น การเล่าทวนนิทานโดยให้เปลี่ยนตอนจบใหม่ กำหนดสถานการณ์ขึ้นแล้วให้นักเรียนช่วยกันระดมความคิดเพื่อแก้ปัญหา การเล่าประสบการณ์ของตนหรือเรื่องที่สนใจหน้าชั้นเรียน เป็นต้น

5.4 บทสรุป

การวิจัยเรื่อง “ผลการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษที่มีต่อความสามารถในการพูดของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาครประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม” เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (experimental Research) โดยใช้รูปแบบ One-group – Pretest – Posttest Design กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาครประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม จำนวน 30 คน มีระยะเวลาในการทดลอง รวมทั้งสิ้น 8 คาบเรียน มีวัตถุประสงค์ คือ 1) เพื่อศึกษาผลการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษที่มีต่อความสามารถทางการพูดของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาครประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม และ 2) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาครประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม ที่มีต่อการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย สามารถสรุปผลได้ว่าความสามารถในการพูดของกลุ่มตัวอย่างหลังเรียนด้วยกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 กลุ่มตัวอย่างยังมีความคิดเห็นต่อการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูด โดยรวมทั้ง 4 ด้านอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด (Mean = 4.56, S.D. = 0.53) อาจเนื่องมาจากการคัดเลือกนิทานที่นำมาใช้ในกิจกรรมมีความเหมาะสมกับวัย ความสนใจของนักเรียน ทั้งยังสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ นอกจากนี้กิจกรรมการพูดที่นำมาใช้นั้นก็เป็นส่วนสำคัญในการส่งเสริมความสามารถทางการพูดเพื่อการสื่อสารทั่วไปของนักเรียนได้ดี เพราะเป็นกิจกรรมที่ออกแบบมาเพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เรียนรู้ คิด และพูดสื่อสารอย่างซ้ำ ๆ ทั้งในรูปแบบการพูดคนเดียวและสนทนาเป็นคู่ จากผลการวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่ากิจกรรมการเล่านิทานภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือที่ช่วยพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียนได้ดี ผลการวิจัยที่ได้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยก่อนหน้าทั้งของ

ไทยและต่างประเทศ ทั้งศิริมา โปธิจักร์ (2553) แสงจันทร์ ปัญติ (2549) Marzuki and Wahyudi (2016) และ Soleimani and Akbari (2013) ที่พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนเพิ่มขึ้นหลังการใช้กิจกรรมนิทาน รวมทั้งยังเป็นการเพิ่มการจัดกิจกรรมในห้องเรียน และช่วยเพิ่มพูนการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กระดับประถมศึกษาได้ นอกจากนี้กิจกรรมนิทานยังพัฒนาทักษะทางอารมณ์ของนักเรียนได้อย่างเหมาะสม (Mean = 4.49, S.D. = 0.58) เพราะความสนุกสนานของนิทานและกิจกรรมที่นำเข้ามาใช้ สามารถช่วยให้บรรยากาศในการเรียนของนักเรียนมีความผ่อนคลายมากขึ้นจากการเรียนในรูปแบบเดิม นักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็นของตนเองได้อย่างอิสระ ส่งผลให้ความกังวลในการเรียนลดลงได้

5.5 ปัญหาที่พบในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้พบปัญหาต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ห้องเรียนปกติที่ใช้โต๊ะและเก้าอี้ อาจไม่เหมาะกับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมนิทานที่จำเป็นต้องใช้พื้นที่ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ค่อนข้างมาก ตั้งแต่การจัดรูปแบบการนั่งของนักเรียน เพื่อให้ทุกคนได้ยินและเห็นภาพนิทานอย่างทั่วถึง การนั่งล้อมวงจึงเหมาะสมกว่าการนั่งกับโต๊ะและเก้าอี้ ทั้งยังช่วยทำให้บรรยากาศในการฟังนิทานผ่อนคลายและมีอิสระมากขึ้น นอกจากนี้กิจกรรมในชั้นหลังการเล่านิทานบางอย่างยังเป็นกิจกรรมที่ต้องมีการเคลื่อนไหว เช่น การจับคู่สนทนา แสดงบทบาทสมมติ การระดมความคิดเป็นกลุ่ม เป็นต้น ดังนั้นหากต้องการใช้กิจกรรมนี้ ผู้สอนจึงควรจัดพื้นที่ให้เหมาะสมก่อนเริ่มการเรียนการสอน เพื่อให้ให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกับกิจกรรมนิทานได้อย่างเต็มที่ และฝึกความสามารถในการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ทั้งนี้การจัดสถานที่สำหรับกิจกรรมนิทานนั้นควรเตรียมให้มีพื้นที่โล่ง เพื่อผู้สอนหรือผู้เล่านิทานและนักเรียนจะได้มีความใกล้ชิดกันมากขึ้น เป็นการสร้างบรรยากาศในการฟังนิทานระหว่างผู้สอนและนักเรียน และยังสามารถใช้พื้นที่ในการทำกิจกรรมต่อเนื่องจากการฟังนิทานได้อย่างอิสระอีกด้วย

2. ระดับความรู้และขอบเขตด้านคำศัพท์ที่ไม่เท่ากันของนักเรียน ส่งผลให้นักเรียนบางคนต้องใช้เวลาค่อนข้างมากกับการค้นหาคำศัพท์หรือขอความช่วยเหลือจากผู้สอน เพื่อนำมาใช้ในกิจกรรมการแต่งนิทานและเล่าทวนเรื่อง ดังนั้นผู้สอนจึงควรเตรียมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาบทเรียนในแต่ละบทไว้ล่วงหน้าสำหรับช่วยเหลือนักเรียนกลุ่มที่ต้องการความช่วยเหลือ

5.6 ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

จากการวิจัยในครั้งนี้พบว่าข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงและพัฒนาการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูด ดังนี้

1. ควรมีการวิจัยที่ใช้กิจกรรมนิทาน โดยเริ่มจากระดับง่ายขึ้นไปสู่ระดับยากมากขึ้น ซึ่งอาจมีผลต่อความก้าวหน้าทางภาษาและการเลือกใช้กิจกรรมที่เน้นการนำไปใช้และความสร้างสรรค์มากขึ้น
2. การคำนึงถึงนิทานที่นำมาใช้ในแต่ละแผนการเรียนรู้นั้น ผู้สอนอาจปรับ (Adapt) เนื้อเรื่อง สอดแทรกคำศัพท์เพิ่มเติมไปในนิทาน เพื่อให้ครอบคลุมระดับคำศัพท์ที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนในแต่ละระดับชั้น เนื่องจากการนำนิทานที่เป็นต้นฉบับ (Authentic) มาใช้ มักพบปัญหาด้านคำศัพท์ไม่ครอบคลุมกับสิ่งที่ต้องการสอน ผู้สอนจึงควรปรับนิทานและคำศัพท์ให้เหมาะสมกับระดับผู้เรียนซึ่งถือว่าการเพิ่มประสิทธิภาพของกิจกรรมนิทานได้เป็นอย่างดี
3. ควรมีการศึกษาวิจัยในลักษณะที่ใกล้เคียงกันโดยเพิ่มกิจกรรมทักษะอื่น เช่น การฟังจากนานาสำนียงภาษาอังกฤษที่หลากหลายจากประเทศต่าง ๆ และอาจนำไปสู่การออกเสียงที่ถูกต้องได้ดียิ่งขึ้น
4. ควรศึกษาและทำวิจัยเรื่องการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนในระดับมัธยม ซึ่งเป็นวัยที่ต้องการอิสระในการแสดงความคิดเห็น สามารถแก้ปัญหา คิดวิเคราะห์ ดีความได้ เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้และทักษะในเชิงการคิดอย่างสร้างสรรค์ และพัฒนาความสามารถการพูดหรือการเขียนเชิงสร้างสรรค์
5. ควรมีการทำวิจัยเชิงเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษกับนักเรียนที่เรียนโดยไม่ได้ใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาความสามารถในการพูด เพื่อให้ได้พบข้อพิสูจน์ถึงประสิทธิภาพของเครื่องมือที่ชัดเจนยิ่งขึ้น

รายการอ้างอิง

- Anderson, L. W., & Krathwohl, D. R. (2001). *A taxonomy for learning, teaching, and assessing: a revision of Bloom's taxonomy of educational objectives*. New York: Longman.
- Asher, J. J. (1986). *Learning another language through actions : the complete teacher's guidebook*. California: Sky Oaks.
- Bachman, L. F. (2009). *Language testing in practice : designing and developing useful language tests*. Oxford: Oxford Univ. Press.
- Bailey, K. M. (2005). *Practical English language teaching : speaking*. New York: McGraw-Hill ESL/ELT.
- Baker, A., & Greene, E. (1987). *Storytelling : art and technique*. New York: R.R. Bowker.
- Beaty, J. J. (1994). *Picture book storytelling : literature activities for young children*. Fort Worth, Tex.: Harcourt Brace College.
- Best, J. W., & Kahn, J. V. (2006). *Research in education*. Boston, Mass.: Allyn and Bacon.
- Brown, H. D. (2010). *Language assessment : principles and classroom practices*. Oxford: Pearson Longman.
- Bryant, S. C. (2009). *How to tell stories to children, and some stories to tell*. Charlottesville, Va.: University of Virginia Library.
- Bygate, M. (2001). *Speaking*. Hong Kong: Oxford University Press.
- Byrne, D. (1991). *Teaching oral English*. Oxford: Longman.
- Cambridge English Language Assessment. (2011). *Assessing speaking performance - Level A2*.
- Cameron, L. (2001). *Teaching languages to young learners*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Celce-Murcia, M. (2001). *Teaching English as a second or foreign language*. Boston: Heinle & Heinle.
- Cole, D. (2007). *Teaching speaking and listening: a toolkit for practitioners*. Retrieved on
- Council of Europe. (2006). *Common European Framework of Reference for Languages*:

Learning, Teaching, Assessment Retrieved on March 15, 2015 from
www.coe.int/lang-CEFR

- Cronbach, L. J. (1974). *The dependability of behavioral measurements : theory of generalizability for scores and profiles*. New York: Wiley.
- Davies, A. (2007). *Storytelling in the classroom : enhancing oral and traditional skills for teachers*. London: Sage.
- Dewsbury, A. (1997). *Reading Resource Book*. Western Australia: Rigby Heinemann.
- Donoghue, M. R. (2009). *Language arts: Integrating skills for classroom teaching*. USA: SAGE publications, Inc.
- Ellis, G., & Brewster, J. (1991). *The storytelling handbook : a guide for primary teachers of English*. London: Penguin Books.
- Ellis, B. F. (1997). Why tell stories? *Storytelling*, 9(January-July 1997).
- English Proficiency Index. (2016). English Proficiency Index. Retrieved on 17th April from <http://www.ef.co.th/epi>
- Finocchiaro, M., & Brumfit, C. (1983). *The functional-Notion Approach: From Theory to Practice*. New York: Oxford University Press.
- Fisher, D., & Frey, N. (2007). *Checking for understanding: formative assessment techniques for your classroom*. USA: ASCD.
- Froese, V. (1991). *Whole-language : practice and theory*. Boston: Allyn and Bacon.
- Gordon, T. (2007). *Teaching young children a second language*. CT: Praeger.
- Graddol, D. (2006). *English next : why global English may mean the end of 'English as a foreign language'*. London: British Council.
- Gunning, T. G. (1992). *Creating reading instruction for all children*. Boston: Allyn and Bacon.
- Harmer, J. (2007). *The practice of English language teaching*. Harlow, Essex: Pearson Education.
- Harris, D. P. (1974). *Testing English as a second language*. Bombay: Tata McGraw-Hill.
- Heaton, J. B. (1990). *Classroom testing*. London Longman.
- Heinig, R. B. (1993). *Creative drama for the classroom teacher*. Englewood Cliffs, N.J. : Prentice Hall.
- Howard, J., & Major, J. (2004). *Guidelines for designing effective English language*

- teaching materials. *The TESOLANZ journal*, 12, 50-58.
- Hughes, R. (2002). *Teaching and researching speaking*. London: Longman.
- Hutchinson, T., & Waters, A. (1999). *English for specific purposes : a learning-centred approach*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Jalongo, M. R. (2003). *Early childhood language arts*. Boston: Allyn and Bacon.
- Lemlech, J. K. (1994). *Curriculum and instructional methods for the elementary and middle school*. New York: Macmillan.
- Madsen, H. S. (1983). *Techniques in testing*. New York: Oxford University Press.
- Marzuki, J., A.P., & Wahyudi, A. (2016). Improving the EFL learners' speaking ability through interactive storytelling. *Dinamika Ilmu*, 16(1), 15-30.
- Murni, S. M. (2012). Improving students' Achievement in speaking through paired storytelling technique. Retrieved on May 2017 from <http://jurnal.unimed.ac.id/2012/index.php/jelt/article/view/368/175>
- National Storytelling Association. (1997). What is Storytelling? . Retrieved on April 18, 2017 from <http://www.storynet.org/resources/whatisstorytelling.html>
- Norton, D. E. (1993). *The effective teaching of language arts*. New York: Merrill.
- Numeroff, L. J., & Bond, F. (2015). *If you give a mouse a cookie*. New York: Laura Geringer Book, an imprint of HarperCollins Publishers.
- O'Sullivan, B. (2008). Notes on Assessing Speaking. Retrieved on May 31, 2017 from <http://lrc.cornell.edu/events/past/2008-2009>
- Palmer, E. a. (2014). *Teaching the core skills of listening and speaking*. USA: ASCD.
- Pederson, M. (1995). Storytelling and the Art of Teaching. *English Teaching Forum*, 33(January 1995), 2-5.
- Petty, W. T. (1981). *The language arts in elementary schools*. New Delhi: Prentice-Hall of India (private).
- Petty, W. T., Petty, D. C., & Salzer, R. T. (1994). *Experiences in language : tools and techniques for language arts methods*. Boston: Allyn and Bacon.
- Raines, S. C., & Isbell, R. T. (1994). *Stories: children's literature in early education*. Albany, NY: Delmar Publishers.
- Ross, E. P., & Roe, B. D. (1990). *An introduction to teaching the language arts*. Fort Worth, Tex. : Holt, Rinehart and Winston.

- Rothlein, L., & Meinbach, A. M. (1996). *Using Children's Literature in the Classroom*. New York: HarperCollins College Publishers.
- Soleimani, H., & Akbari, M. (2013). The Effect of storytelling on children's learning English vocabulary: A Case in Iran. *International Research Journal of Applied and Basic Sciences*, 5(1), 104-113.
- Stockdale, J. S. (1995). *English Teaching Forum* (Vol. 36).
- Stoodt-Hill, B. D., & Amspaugh-Corson, L. B. (2001). *Children's literature: discovery for a lifetime*. NJ: Prentice-Hall.
- Taylor, E. K. (2000). *Using Folktales*. London: Cambridge University Press.
- Tchudi, S., & Mitchell, D. (1999). *Exploring and Teaching the English Language Arts*. London: Addison-Wesley Educational Publisher, Inc.
- Thornbury, S. (2005). *How to teach speaking*. Oxford: Pearson Education Limited.
- Tomlinson, B. (1998). *Material Development in Language Teaching*. London: Cambridge University Press.
- Tompkins, G. E., & McGee, L. M. (1993). *Teaching Reading with Literature: Case studies to action plans*. NY: Macmillan Publishing Company.
- Tuan, N. H., & Mai, T. N. (2015). Factors affecting students' speaking performance at Le Thanh Hien High school. *Asian Journal of Educational Research*. Retrieved on May 17, 2017 from <http://www.multidisciplinaryjournals.com/wp-content/uploads/2015/03/FACTORS-AFFECTING-STUDENTS%E2%80%99-SPEAKING.pdf>.
- Vasquez, A., Hansen, A. L., & Smith, P. C. (2010). *Teaching language arts to English language learners*. NY: Taylor & Francis.
- Vos, G. D. (2003). *Storytelling for young adults: A guide to tales for teens* (2 ed.). Westport, CT: Libraries Unlimited.
- Wilhelm, H. (1999). Oh, the tales You'll tell! *English Teaching Forum*, 39(9 (April-June 1999)), 27-28.
- Willbrand, M. L., & Rieke, R. D. (1983). *Teaching Oral Communication in Elementary Schools*. NY: Macmillan Publishing Co., Inc.
- Williams, E. (1992). *Reading in the Language Classroom*. London: MacMillan.
- Woodland, G. (1998). Let me tell you a funny story. *Modern English Teacher*, 7(2), 18-

19.

Wright, A. (1999). *Storytelling with Children*. Oxford: Oxford University Press.

Wright, W. E. (2015). *Foundations for Teaching English Language Learners: Research, Theory, Policy, and Practice* (2 ed.). CA: Caslon Publishing.

Zaro, J. J., & Salaberri, S. (1995). *Storytelling*. London: Macmillian Education.

Zuhriyah, M. (2017). Storytelling to Improve Students' Speaking Skill. *English Education*.

Jurnal Tadris Bahasa Inggris. Retrieved on June 3, 2017 from

<http://ejournal.radenintan.ac.id/index.php/ENGEDU/article/view/879/753>

เกริก ยूनพันธ์. (2539). การเล่านิทาน. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

แสงจันทร์ ปัญติ. (2549). การใช้กิจกรรมการเล่านิทานเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษและจริยธรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

โสภา มัดลิ่ง. (2551). การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กก่อนวัยเรียนชุมชนเอื้ออารีย์ สังกัดกรุงเทพมหานคร. (สารนิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา), มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.

ไพพรรณ อินทนิล. (2534). เทคนิคการเล่านิทาน. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

กรมสามัญศึกษา หน่วยศึกษานิเทศ. (2540). ชุดฝึกอบรมด้วยตนเอง เรื่อง การวิจัยในชั้นเรียน หน่วยที่ 6 เครื่องมือใช้การเก็บรวบรวมข้อมูล. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์เสมาธรรม.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

จันทนา นน่อสุวรรณ. (2649). การใช้กิจกรรมการเล่าเรื่องโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เพื่อส่งเสริม ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียน บ้านแม่ข้าวต้มท่าสุด อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย. (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยราชภัฏ เชียงราย.

ดวงเดือน แสงชัย. (2531). การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: โครงการตำราและเอกสารทางวิชาการ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศิริพรรณ ชัชวาลวงศ์. (2551). ผลสัมฤทธิ์ของการเล่านิทานที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ และความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.

ศิริมา โพธิจักร. (2553). การใช้กิจกรรมการเล่านิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการฟังและการพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนลำปลายมาศพัฒนา. (วิทยานิพนธ์ปริญญา

มหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.

สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. (2559). สรุปผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านขั้นพื้นฐาน (O-Net) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2558. แหล่งที่มา

<http://www.onetresult.niets.or.th> (ออนไลน์) เข้าถึงเมื่อ 24 พฤษภาคม 2560

สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. (2560). สรุปผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านขั้นพื้นฐาน (O-Net) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2559. แหล่งที่มา

<http://www.newonetresult.niets.or.th> (ออนไลน์) เข้าถึงเมื่อ 24 พฤษภาคม 2560

สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2558). คู่มือการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแนวใหม่ตามกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล.

แหล่งที่มา <http://english.obec.go.th> (ออนไลน์) เข้าถึงเมื่อ 13 กันยายน 2558

ภาคผนวก ก: ตารางสรุปเนื้อหาบทเรียน (Content specification)

Unit	Topic	Text type	Objective	Language		Activity
				Vocabulary	Function	
1	The Little Duckling	Story	<ul style="list-style-type: none"> - To identify new vocabulary. - To listen carefully to the story and hold up the right pictures. - To be able to answer the questions from the story. - To identify grammar structure. - To recognize how to express what you want. - To make up a story based on 'The Little Duckling' using want and tell it to the class 	Peacock, tail, cock, hat, flamingo, legs, eagle, wings, pet shop, dog food, pizzeria, pizza, bakery, bread, jewelry store, bracelet, convenient store, masking tape, deli, sandwich	Expressing what you want. <u>Grammar</u> S.+want(s)+N.	<p>Before the story.</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Play a game 'Animal' 2. Teacher writes list of animals on the board and discuss with students what these animals have. <p>During the story.</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Teacher tells the story. 2. Students predict what the duck wants in the story. 3. Students draw a picture of the little duck. <p>After the story.</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Students answer the questions from the story. 2. Identify new vocabulary. 2. Study and practice on expressing what you want. <p>Evaluation</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Divide students into groups. 2. Students make up a new story based on the little duckling and tell it to the class using want

Unit	Topic	Text type	Objective	Language		Activity
				Vocabulary	Function	
2	If you give a mouse a cookie	Story	<p>-To identify new vocabularies</p> <p>-To listen to the story</p> <p>-To predict the story</p> <p>-To answer the questions from the story.</p> <p>-To recognize how to giving information about one's activity in future form.</p> <p>- To brainstorm the answer and present their ideas to the class.</p>	<p>read</p> <p>textbook,</p> <p>pay bills,</p> <p>go to bed</p> <p>early,</p> <p>repair the house,</p> <p>type a report,</p> <p>scrub the sink, sing</p> <p>karaoke,</p> <p>have a party</p>	<p>Giving information about one's activity in future form</p> <p><u>Grammar</u></p> <p>S+will+Pres.V</p>	<p>Before the story</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Miming game. 2. Teacher writes list of action verbs on the board <p>During the story</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Teacher tells the story. 2. Teacher emphasizes the focus sentences and students repeat. <p>After the story</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Students answer the questions from the story. 2. Identify new vocabulary. 3. Study and practice on informing about future information. 4. Students work in pair. They need to ask their partner questions and write the answer on the worksheet <p>Evaluation</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Divide students into groups. 2. Give student situation cards. Students brainstorm their idea and present to the class.

Unit	Topic	Text type	Objective	Language		Activity
				Vocabulary	Function	
3	The Little White Cat	Story	<ul style="list-style-type: none"> - To guess and reorder the story using provided set of cards. - To identify new vocabulary. - To listen and predict the story. - To be able to answer the questions from the story. -To identify grammar structure. - To recognize how to ask for and give advice. - To brainstorm the answer and make a short conversation with partner. 	witch, chimney sweeper, singer, astronaut, scientist, artist, basketball player, practice singing, do the experiment , exercise everyday, practice drawing, learn about the space	asking for and giving advice. <u>Grammar</u> S + should + inf. Verb	<p>Before the story</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Students reorder the pictures of story and tells it to the class. 2. Teacher asks students some guided questions. <p>Then, students brainstorm their answer.</p> <ol style="list-style-type: none"> 3. Students try to identify new vocabulary. <p>During the story</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Teacher divides students into groups. 2. Teacher tells the story. 3. Students listen carefully and clap their hands when they hear their group's name. 4. Teacher may asks students to predict what will happen next. <p>After the story</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Teacher asks students questions about the story. 2. Students answer the questions 3. Students identify the grammar structure and new vocabulary. 4. Students practice on asking and giving advice using language focus and new vocabularies together. <p>Evaluation</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Divide students into groups. 2. Students read the

Unit	Topic	Text type	Objective	Language		Activity
				Vocabulary	Function	
						situation card. Then, work out what job it is and brainstorm their idea to complete the script. Then, practice the conversation. 3. Each pair comes and speaks out in front of the class.
4	The Little Indian Boy	Story	<ul style="list-style-type: none"> - To follow the steps of making Indian headband. - To identify new vocabulary. - To listen and draw a line to signal direction. - To be able to answer the questions from the story. - To identify grammar structure. - To recognize how to give direction using phrasal verb - To be able to tell the story using phrasal verb 	field, river, forest, hill, street, bridge, train track, fountain, stairs, climb up, go up, go down, go through, go around, go over, go along	Giving direction using Phrasal verb Grammar S+Phrasal verb+Place	<p>Before the story</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Making a headband with a feather. 2. Teacher shows students a map from the story. 3. Teacher help students to identify new vocabularies from the map. <p>During the story</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Teacher tells the story. 2. Students listen to the story and draw a line following the story. <p>3. Teacher writes down focus words on the board.</p> <p>After the story</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Play “Cowboy and Indian Game” 2. Identify new vocabulary. 3. Study and practice on giving direction using Phrasal verb <p>Evaluation</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Divide students into

Unit	Topic	Text type	Objective	Language		Activity
				Vocabulary	Function	
						<p>groups.</p> <p>2. Students make up a new story based on the little Indian Boy and tell it to the class using Phrasal verb.</p>

ภาคผนวก ข: ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของเนื้อหาบทเรียน

คำชี้แจง: กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องความคิดเห็นของแบบทดสอบ และหากท่านมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมให้เขียนลงในข้อเสนอแนะที่กำหนดให้ โดยมีค่าระดับความคิดเห็นดังต่อไปนี้

- 1 แทนเมื่อแน่ใจว่าวัตถุประสงค์การเรียนรู้และรูปแบบของแผนการจัดการเรียนรู้ไม่มีความเหมาะสม
- 0 แทนเมื่อไม่แน่ใจว่าวัตถุประสงค์การเรียนรู้และรูปแบบของแผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสม
- 1 แทนเมื่อแน่ใจว่าวัตถุประสงค์การเรียนรู้และรูปแบบแผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสม

บทที่	วัตถุประสงค์	รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	IOC
			1	2	3		
The Little Duckling	To be able to give personal information about what you want.	1. วัตถุประสงค์การเรียนรู้มีความสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	1	0	1	2	0.67
		2. นิทานที่ใช้มีความสัมพันธ์กับวัตถุประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	3	1
		3. กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และเนื้อหาสาระ	1	1	1	3	1
		4. กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมกระบวนการคิดและปฏิบัติจริง	1	1	1	3	1
		5. วัสดุอุปกรณ์และสื่อเรียนรู้เหมาะสมกับเนื้อหาสาระ	1	0	1	2	0.67
		6. การประเมินผลสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	3	1
If you give a mouse a cookie	To be able to give personal information about what you want.	1. วัตถุประสงค์การเรียนรู้มีความสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	1	0	1	2	0.67
		2. นิทานที่ใช้มีความสัมพันธ์กับวัตถุประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	3	1
		3. กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และเนื้อหาสาระ	1	1	1	3	1
		4. กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมกระบวนการคิดและปฏิบัติจริง	1	1	1	3	1
		5. วัสดุอุปกรณ์และสื่อเรียนรู้เหมาะสม	1	1	1	3	1

บทที่	วัตถุประสงค์	รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	IOC
			1	2	3		
		กับเนื้อหาสาระ					
		6 .การประเมินผลสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	3	1
The Little Indian Boy	To be able to give direction using phrasal verb	1. วัตถุประสงค์การเรียนรู้มีความสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	1	0	1	2	0.67
		2. นิทานที่ใ้มีความสัมพันธ์กับวัตถุประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	3	1
		3. กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และเนื้อหาสาระ	1	0	1	2	0.67
		4. กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมกระบวนการคิดและปฏิบัติจริง	1	1	1	3	1
		5. วัสดุอุปกรณ์และสื่อเรียนรู้เหมาะสมกับเนื้อหาสาระ	1	1	1	3	1
		6 .การประเมินผลสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้	1	0	1	2	0.67
The Little White Cat	To be able to ask for and give advice.	1. วัตถุประสงค์การเรียนรู้มีความสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	1	0	1	2	0.67
		2. นิทานที่ใ้มีความสัมพันธ์กับวัตถุประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	3	1
		3. กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และเนื้อหาสาระ	1	1	1	3	1
		4. กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมกระบวนการคิดและปฏิบัติจริง	1	1	1	3	1
		5. วัสดุอุปกรณ์และสื่อเรียนรู้เหมาะสมกับเนื้อหาสาระ	1	1	1	3	1
		6 .การประเมินผลสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	3	1

ภาคผนวก ค: ตัวอย่างแผนการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนา
ความสามารถทางการพูด

Lesson Plan: Unit 4

Story: The Little Indian Boy

Theme: Traveling

School: Nakprasith School

Level: Prathom 6th

Time: 100 minutes

*****

Standard:

F 1.1 P6/4 Tell the main idea and answer questions from listening to and reading dialogues, simple tales and stories.

F 1.2 P6/1 Speak/write in an exchange in interpersonal communication.

F1.2 P6/2 Use orders requests and give instructions.

F2.1 P6/1 use words, tone of voice, gestures and manners politely and appropriately by observing the social manners and culture of native speakers.

Terminal Objective: To be able to give direction using phrasal verb through the story.

Enabling Objective:

1. To follow the steps of making Indian headband.
2. To identify new vocabulary.
3. To listen and draw a line to signal direction.
4. To be able to answer the questions from the story.
5. To identify grammar structure.
6. To recognize how to give direction using phrasal verb.
7. To be able to give direction using phrasal verb through the story.

Language focus

Vocabulary: field, river, forest, hill, street, bridge, train track, fountain, stairs, climb up, go up, go down, go through, go around, go over, go along

Grammar structure: How do + Subject. + get/go to the + place?

Subject + Phrasal Verb + place

Teaching material: - Paper strap, feather (paper), scissors, stapler - Worksheet: Evaluation

- A big map from the story, A5 size map

- Flashcards; the street, the bridge, the train track, the fountain, the river, Up, down, over, under, around, along

Procedure

Name of Activity	Steps	Content	Teaching material
Before the story (30 minutes)	<p><u>Warm-up</u></p> <p>1. Teacher tells students that today they are going to be an Indian boy/girl.</p> <p>2. Teacher gives out equipment to each student; <i>Paper strap, feather (paper), scissors, stapler</i></p> <p>3. Teacher explains and students follow each step. (see Unit 3: activity)</p> <p>4. Teacher stick flashcards of a river, a fountain, stairs, a bridge, and a train track around the classroom. (see unit3: Flashcard#1)</p> <p>5. Teacher and students walk to each obstacle around the classroom. Practice saying focus sentences and act out as they are saying together. <i>e.g. I go along the street, I go over the bridge, We walk around the fountain.</i></p>	<p><u>Teacher</u></p> <p>- Explain how to make an Indian headband.</p> <p><u>Students</u></p> <p>- Follow the steps of making headband.</p> <p><u>Teacher</u></p> <p>- Stick flashcards around the classroom</p> <p>- Help students identify new vocabularies.</p> <p>- Say focus sentences</p> <p><u>Student</u></p> <p>- Identify new vocabularies</p> <p>- Repeat after teacher</p>	<p>- Paper strap, feather (paper), scissors, stapler</p> <p>- Flashcards#1; a street, a river, a fountain, stairs, a bridge, and a train track</p>

Name of Activity	Steps	Content	Teaching material
During the story (20 minutes)	1. Teacher stick a big map of story on the board and gives each student a map and tells the story. (see Unit 3: A map) Teacher might do the action while telling the story. 2. Students listen to the story carefully and draw a line following the little Indian boy in the story. 3. Teacher writes down focus words on the board. <i>e.g. walk down, walk through, swim across, climb up, go into, run out of</i> 4. Students check with their friends if they draw a correct direction.	<u>Teacher</u> - Tell the story. - Write focus words. - Emphasize the focus sentence <u>Student</u> - Draw a right direction following the story. - Check the answer with friends.	- A big map from the story - A5 size map
After the story (50 minutes)	1. Teacher writes the question on the board. ‘How do you go to ....?’/ ‘How do you get to ...?’ 2. Teacher asks questions to students about the story <i>E.g. T: How does the Indian boy get to the hill?</i> <i>SS: He swims across the river</i> <i>T: How does he go to the cave?</i> <i>SS: He climbs up the hill and walks through the cave.</i> <i>T: How does he go to his house?</i> <i>SS: He runs out of the cave, climbs down the hill, swims across the river, runs through the forest and gets to the house.</i> 3. Teacher sticks flashcards of new vocabulary on the board. Students try to identify the meaning. (see Unit3: Flashcard#2) <i>e.g. Flashcards; the street, the bridge, the train track, the fountain, the river, Up, down, over, under, around, along</i> 4. Teacher writes some sample sentences on the board. <i>e.g. She goes up the street.</i> <i>We go under the train track.</i> <i>I climb down the stairs.</i> 5. Students look at those sentences and identify the grammar structure. (S. + phrasal Verb + place)	<u>Teacher</u> - Give some sample sentences to students - Practice making sentences - Give students worksheets <u>Students</u> - Identify grammar’s rule. - Practice making sentences (Drill) - Work in pair	- Flashcards#2; the street, the bridge, the train track, the fountain, the river Up, down, over, under, around, along - Worksheet - Glue, scissors

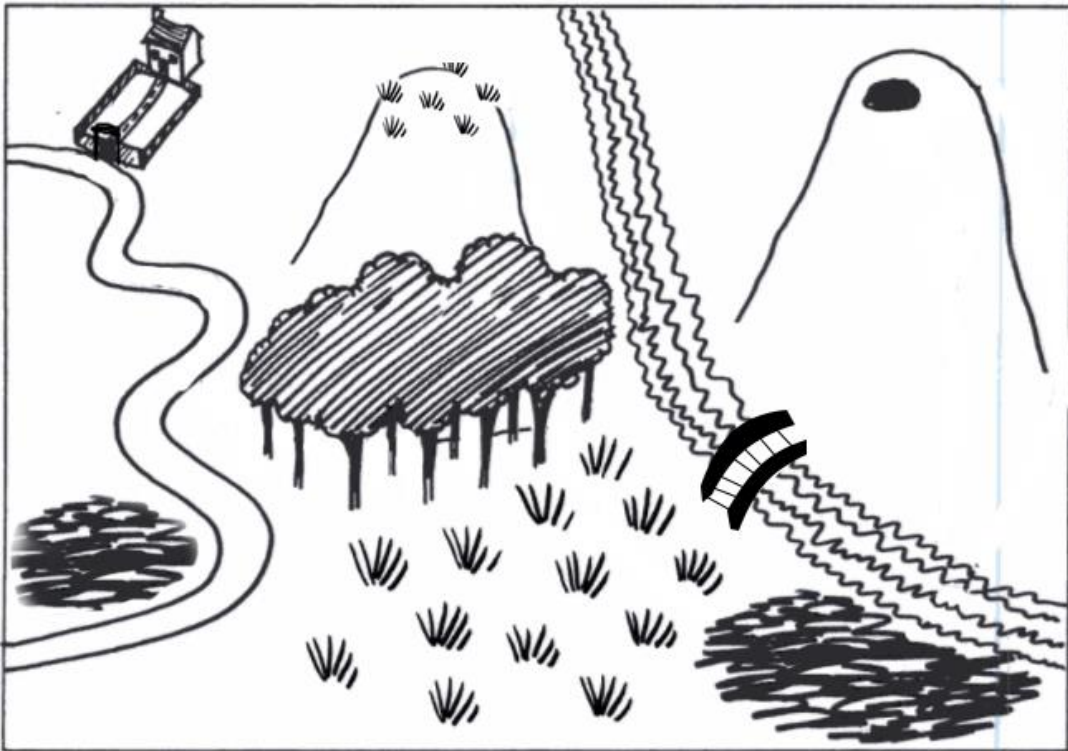

Name of Activity	Steps	Content	Teaching material
	<p>6. Students practice making sentences using new vocabularies and language focus (Repetition drill)</p> <p>7. Students sit in pair. Teacher gives each student two worksheets; worksheet A for themselves and worksheet B for their partners. (see Unit 3: Worksheet)</p> <p>8. Teacher writes a question on the board “How do I get to the castle?” and explains the rule:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Students must create their own route to the castle on worksheet A. - Students ask their partner the question, “How do I get to the castle?” - Listen to their partner and put the pictures into the right order. <p>9. Students check the answer with their partner.</p> <p><u>Evaluation</u></p> <p>1. Divide students into group of 4 or 5. Each group will be given a worksheet 2 and a set of phrasal verb they have learned.</p> <p>2. Each group makes up a new story based on the Little Indian boy story using language focus (Phrasal verb)</p> <p>3. Each group tells the story to the class but using different direction from the story. The rest of the class must reorder the set of phrasal verb that they hear in the correct order.</p> <p>4. Check the answer.</p>	<p><u>Teacher</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - Divide students into group. - Observe students’ speaking skill. <p><u>Students</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - Create a story and tell to the class. - Reorder the phrasal verb they hear 	<ul style="list-style-type: none"> - Worksheet: Evaluation - Set of phrasal verb

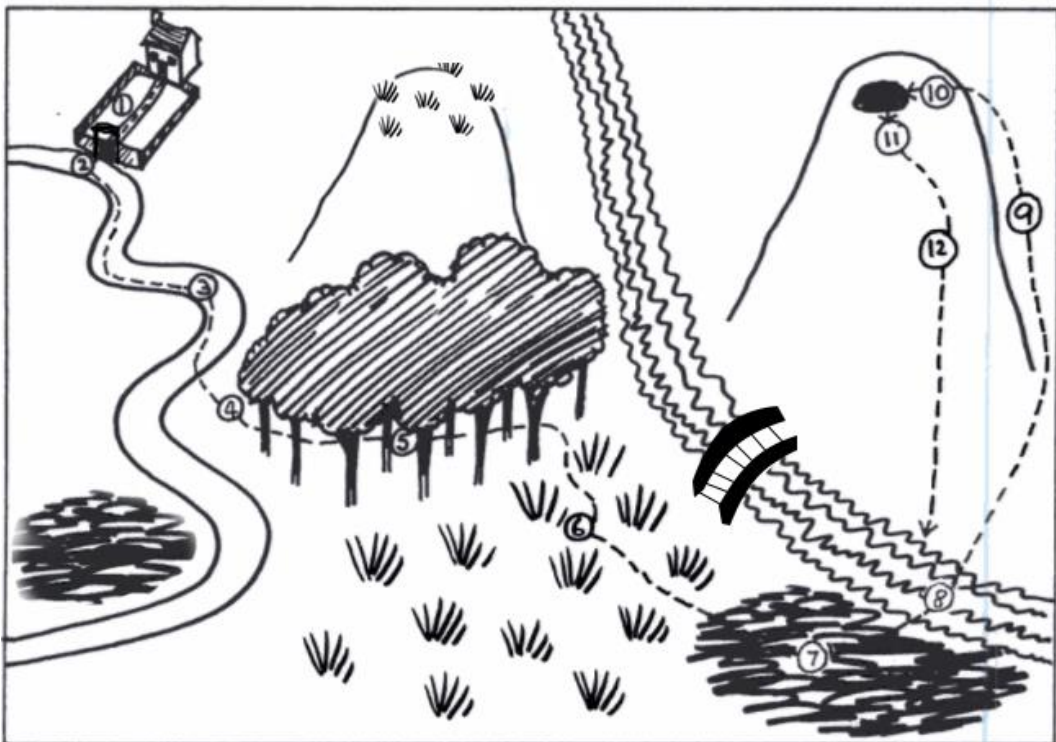

Sample

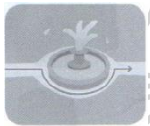

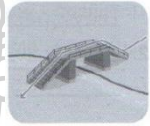
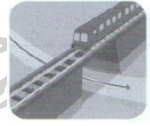

Answer

Worksheet A: Choose 5 pictures below, cut them out and stick on this paper as the way to the castle.

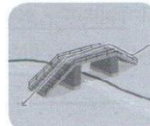
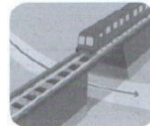
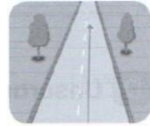

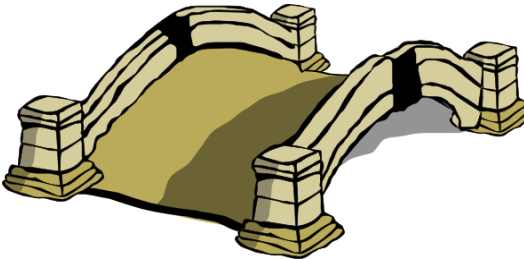

					
--	--	--	---	--	--

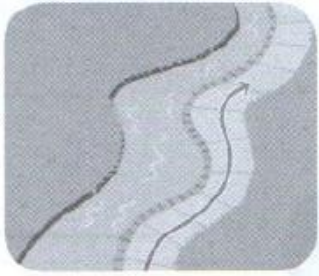
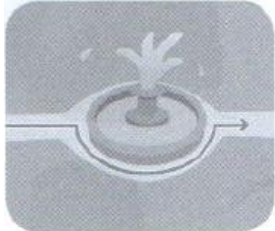
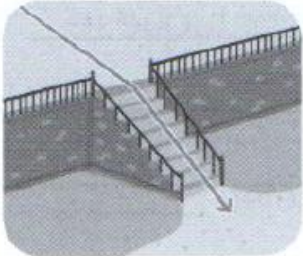
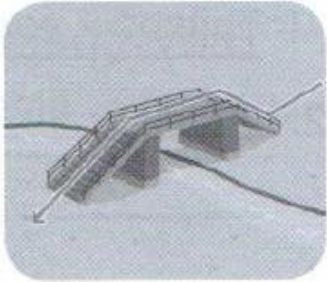
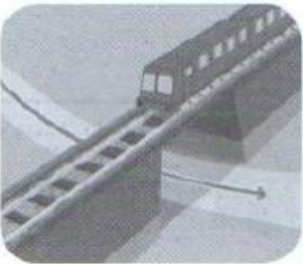
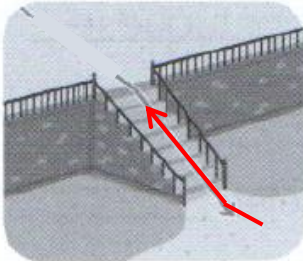
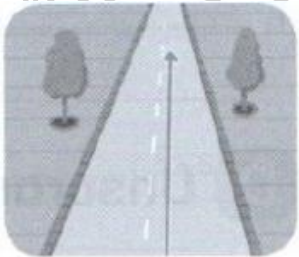
Friend's Name: .....

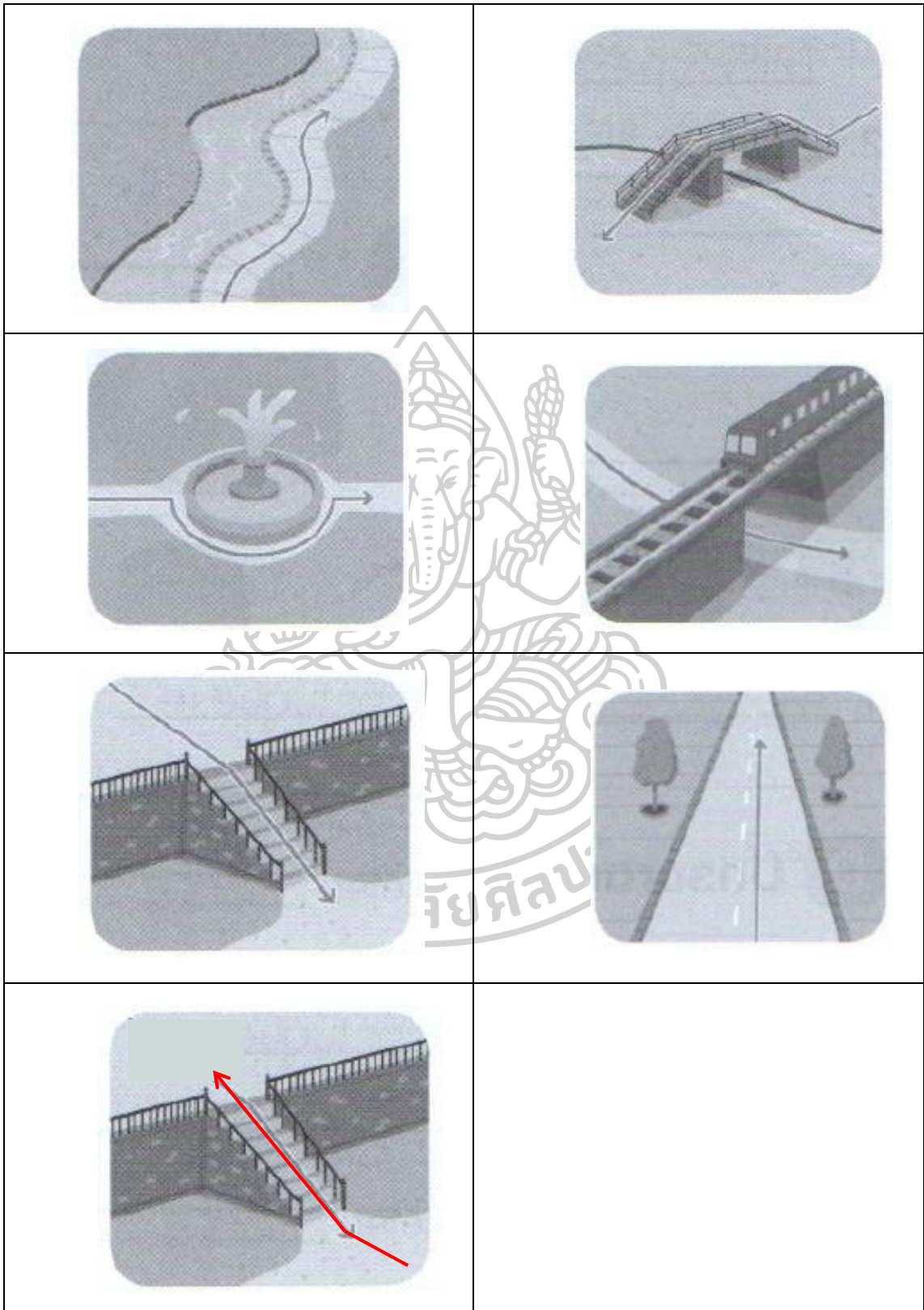
Worksheet B: Ask your partner "How can I get to the castle?" and listen carefully to the answer. Then cut these picture and stick on this paper as the way to the castle.

					
---	---	---	--	---	---

	
<p>the bridge</p>	<p>the street</p>
	
<p>the stairs</p>	<p>the fountain</p>
	
<p>the train track</p>	<p>the river</p>

		
<p>go along</p>	<p>go around</p>	<p>go up</p>
		
<p>go over</p>	<p>go under</p>	<p>go down</p>
	 <p>go along</p>	

Instruction: Brain storm and write the story using your own idea. Then, tell it to the class.

The little Indian boy wakes up. He gets out of bed. He gets dressed. He has his breakfast. He says to his mummy, ‘Oooooooooooooooooooooooooooooo! I’m going to play’

e.g. He **walks down** the garden.

1. He .....

2. He .....

3. He .....

4. He .....

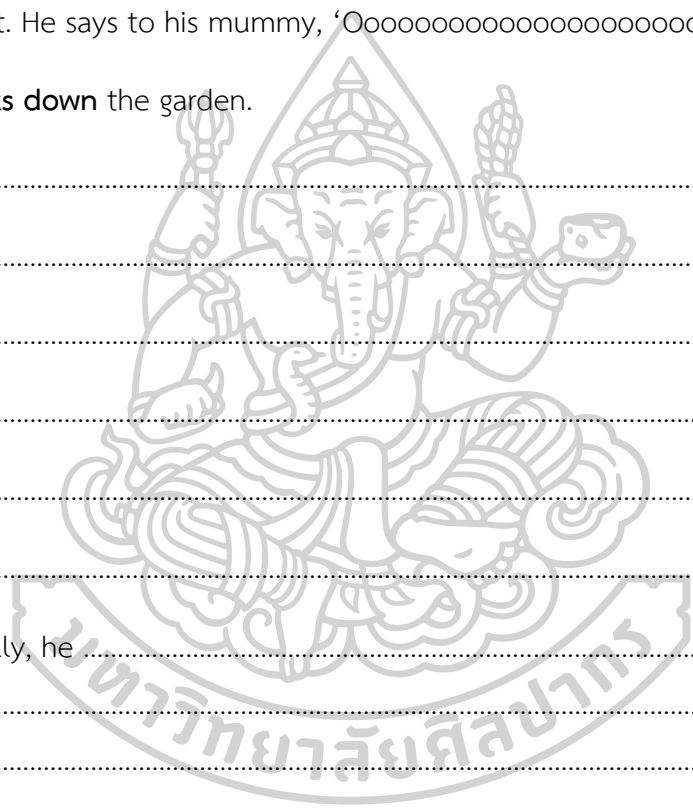
5. He .....

6. He .....

Finally, he .....

.....

.....

ภาคผนวก ง: แบบทดสอบวัดความสามารถทางการพูดทางตรง

Direct Speaking Test

Part 1: Picture cues (5 minutes)

Instruction Listen to the questions and answer.

Unit	Objective	Directions	Material	Pronunciation	Grammar	Vocabulary	Fluency	Comprehension	Total
				0-3	0-3	0-3	0-3	0-3	15
Unit 1: The Little Duckling	To be able to give personal information about what you want	(Teacher greets student and asks his/her name) T: Please pick three cards. Student picks three cards and use it as a clue to provide the answer. (see table A)							
		1) You are going to ....., what do you want from this shop? S: I want ...	Picture cards (Table A)						
		2) Why do you go to ....., what do you want? S: I want ...	Picture cards (Table A)						
		3) Why do you go to .....? S: I want ...	Picture cards (Table A)						
Unit 2: If You Give a Mouse a Cookie	To be able to give personal information about one's	Teacher gives student a schedule (see table B) T: This is Maria's schedule. Can you tell me							

Unit	Objective	Directions	Material	Pronunciation	Grammar	Vocabulary	Fluency	Comprehension	Total
				0-3	0-3	0-3	0-3	0-3	15
	activity in future form.	4) What will she do on Monday/ Tuesday/ Wednesday/ Thursday/ Friday morning? S: She will ...	Time table (Table B)						
		5) What will she do on Monday/ Tuesday/ Wednesday/ Thursday/ Friday afternoon? S: She will ...	Time table (Table B)						
		6) What will you do this weekend? S: I will ... (See Maria's schedule)	Time table (Table B)						
		T: It sounds interesting!/ Who is going with you?/ etc.							
Unit 3: The Little White Cat	To be able to give and asking for an advice.	Teacher shows student various pictures in order to use them as the guided answers. (see table C) T: Look at these pictures.							
		7) I want to be an astronaut, what should I do? S: You should ... and	Picture cards (Table C)						
		8) Can you tell me, what should I do if I want to be a basketball player? S: You should ... and ...	Picture cards (Table C)						

Part 2: Direct Response (5 minutes)

Instruction Look at the picture and answer the question.

Unit	Objective	Directions	Material	Score (0-3)							
				Pronunciation	Grammar	Vocabulary	Fluency	Comprehension	Total		
				0-3	0-3	0-3	0-3	0-3	15		
Unit 4: The Little Indian Boy	To be able to give direction using phrasal verb	Student look at the picture and answer the question using the information on the picture. (see picture D) 9) How can I go to the bakery/school/park/pet shop/Lisa's house/cinema/jewelry store/pizzeria? S: ...	Chart								
Total score (Item 1-9)											

Pronunciation .....

Grammar .....

Vocabulary .....

Fluency .....

Comprehension .....

Total score ...../60

Table A

 <p>A colorful illustration of a bakery shop. The sign above the entrance reads "BAKERY SHOP" in black letters on a white background. A baker in a white uniform and tall hat stands outside holding a tray of pastries. The shop has a red and white striped awning and a display window filled with various breads and pastries.</p>	 <p>A colorful illustration of a jewelry store. The sign above the entrance reads "Jewelry" in a blue, cursive font. The shop has a wooden facade and a display window showing several necklaces hanging on a rack. The entrance has a blue door with a glass panel.</p>
 <p>A colorful illustration of a pet store. The sign above the entrance reads "PET STORE" in white letters on a red background. The shop has a green awning and a yellow facade. A window shows a cat and a dog. The door has a sign that says "open".</p>	 <p>A colorful illustration of a pizzeria. The sign above the entrance reads "PIZZERIA" in yellow letters on a red background. The shop has a red and white striped awning and a green facade. A sign on the left says "OPEN". The entrance has a red door and glass windows.</p>
 <p>A colorful illustration of a food truck. The truck is blue and has a green awning. A large, detailed burger is mounted on top of the truck. The truck has a green door and a window.</p>	

Table B

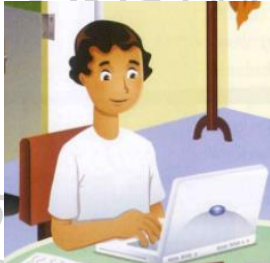

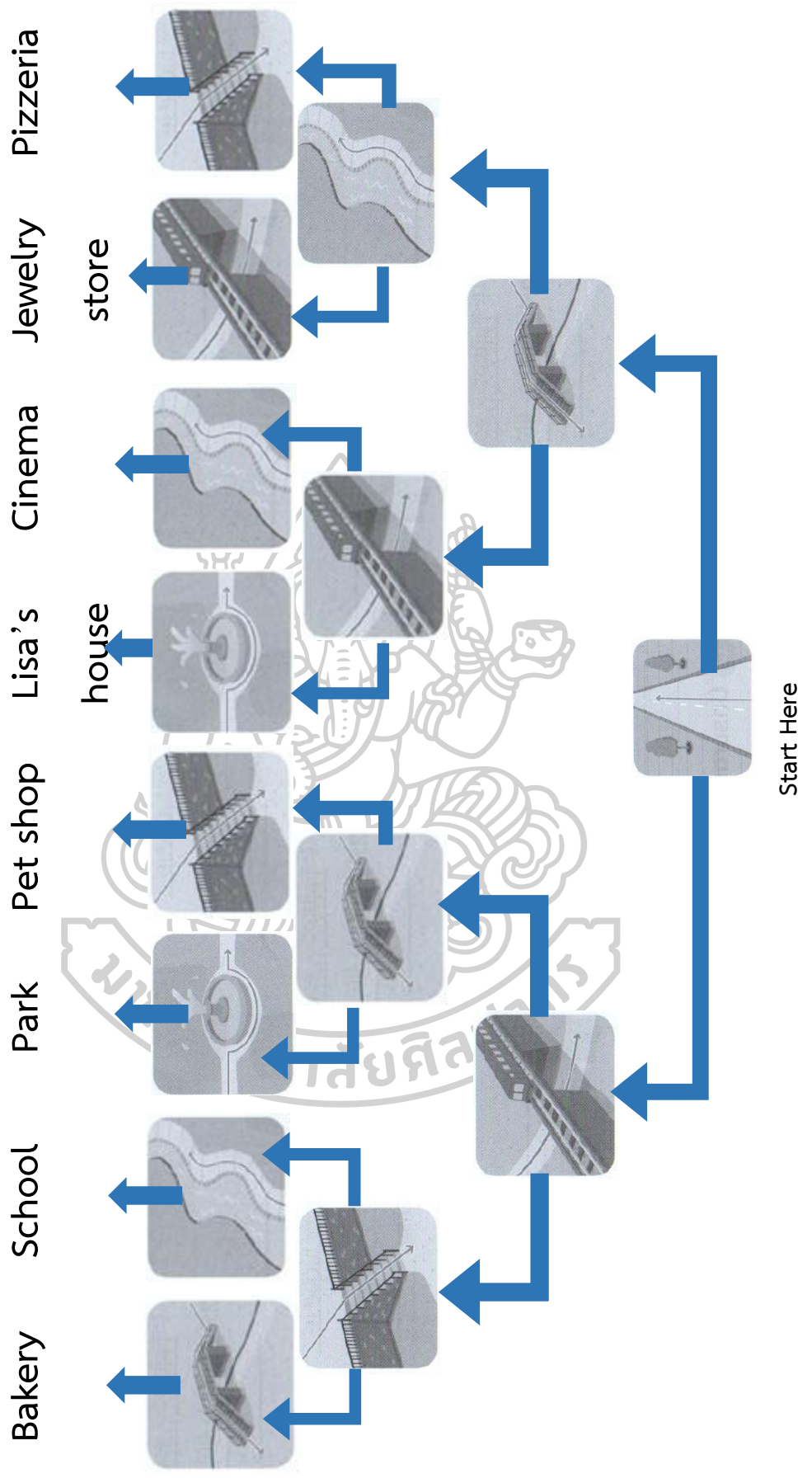
Day	Morning	Afternoon
Monday		
Tuesday		
Wednesday		
Thursday		
Friday		

Table C

Picture D

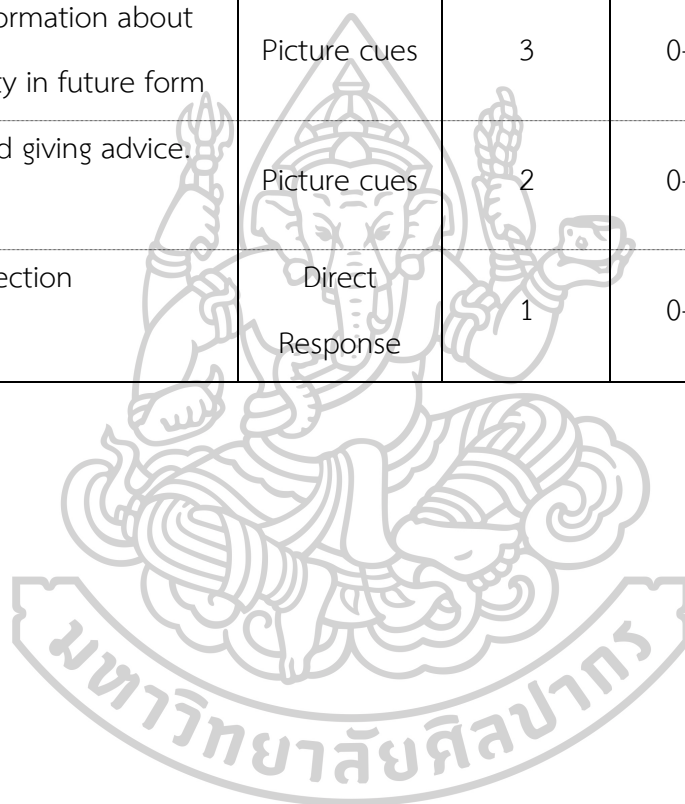
ภาคผนวก จ: เกณฑ์คะแนนสำหรับวัดผลความสามารถทางการพูด

	3	2	1	0
การออกเสียง (Pronunciation)	สามารถออกเสียงได้ดี แทบจะไม่มีปัญหาใน การสื่อความหมายเลย	สามารถเข้าใจได้ง่าย แม้ว่าจะมีปัญหาการ ออกเสียงอยู่บ้าง และมี บ้างที่ทำให้เกิดความ เข้าใจไม่ตรงกัน	สามารถเข้าใจได้ ค่อนข้างยาก ผู้ฟังต้อง ตั้งใจฟังอย่างมาก บ่อยครั้งที่เกิดความ เข้าใจไม่ตรงกัน	มีปัญหาเรื่องการออก เสียง ทำให้ผู้ฟังเข้าใจ ได้ยาก
ไวยากรณ์ (Grammar)	สามารถใช้โครงสร้าง ไวยากรณ์ได้ดี และไม่ ทำให้ความหมายที่ ต้องการสื่อสาร คลุมเครือ	สามารถใช้โครงสร้าง ไวยากรณ์ได้ แต่ยังคง ใช้ผิดอยู่บ้าง ทำให้ ความหมายคลุมเครือ ในบางครั้ง	สามารถใช้โครงสร้าง ไวยากรณ์ง่าย ๆ แต่ มักใช้ผิดบ่อยๆ ทำให้ ความหมายที่ต้องการ สื่อสารคลุมเครือ	ไม่สามารถใช้โครงสร้าง ไวยากรณ์ได้ถูกต้อง ซึ่ง ทำให้ยากต่อความ เข้าใจ
คำศัพท์ (Vocabulary)	สามารถใช้คำศัพท์ได้ดี อาจยังต้องพูดซ้ำอยู่ บ้าง เพื่อให้สามารถ สื่อสารได้ตามที่ตั้งใจ	สามารถใช้คำศัพท์ได้ แต่ยังมีความรู้ด้าน คำศัพท์ที่น้อย ทำให้ ยังคงยากอยู่บ้างที่จะ สื่อสารได้ตามที่ตั้งใจ	สามารถใช้คำศัพท์ได้ ระดับเล็กน้อย ทำให้ ยากที่จะสื่อสารได้ ตามที่ตั้งใจ	สามารถใช้คำศัพท์ได้ ในระดับที่จำกัด เนื่องจากมีความรู้ด้าน คำศัพท์ไม่เพียงพอ ที่ จะสื่อสารออกมาได้
ความคล่องแคล่ว (Fluency)	สามารถสื่อสารได้โดยมี ความคล่องแคล่วใน ระดับปกติ อาจมีเว้น จังหวะหยุดบ้าง เพื่อที่จะเลือกสรร ภาษาที่เหมาะสมมาใช้	สามารถสื่อสารได้ แต่ เว้นจังหวะหยุดบ่อย เพื่อที่จะเลือกสรร ภาษาที่เหมาะสมมาใช้	สามารถสื่อสารง่าย ๆ ได้ แต่อาจมีความลังเล และหยุดเว้นช่องในการ สนทนาบ่อย	มีการหยุดเว้นช่วงใน การสนทนาอยู่บ่อยครั้ง ทำให้ยากต่อการ สนทนา
ความเข้าใจ (Comprehension)	สามารถทำให้ผู้ฟัง เข้าใจได้ในความเร็ว ปกติ แม้อาจต้องกล่าว ซ้ำบ้างเมื่อจำเป็น	สามารถทำให้ผู้ฟัง เข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดพูดได้ เป็นส่วนใหญ่เมื่อพูดใน ความเร็วที่ค่อนข้างช้า กว่าปกติ และมีการ กล่าวซ้ำ	สามารถทำให้ผู้ฟัง เข้าใจประโยคง่ายๆ ได้ เมื่อผู้พูดพูดช้าๆ และมี การกล่าวซ้ำ	สามารถทำให้ผู้ฟัง เข้าใจคำและวลีง่ายๆ ได้ เมื่อผู้พูดพูดช้าๆ พร้อมกับการมีท่าทาง ประกอบ

ปรับปรุงจาก: Wright, W.E. (2015). *Foundations for Teaching English Language Learners: Research, Theory, Policy, and Practice.*

ภาคผนวก ฉ: ตารางกำหนดเนื้อหาข้อสอบ (Table of test specification)

Direct Speaking: 10 minutes per 1 student				
Objective	Testing Technique	No. of Item	Scoring	Weight (%)
1. Expressing what you want	Picture cues	3	0-15	25
2. Giving information about one's activity in future form	Picture cues	3	0-15	25
3. Asking and giving advice.	Picture cues	2	0-15	25
4. Giving direction	Direct Response	1	0-15	25

ภาคผนวก ข: คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการใช้
กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ และผลต่าง (D) ของคะแนนในการทดสอบสองครั้ง

นักเรียนคนที่	คะแนนเต็ม (60)		ผลต่าง (D)	ผลต่าง (D) (ร้อยละ)
	ก่อนเรียน	หลังเรียน		
1	9	55	46	76.7
2	12	57	45	75
3	12	53	41	68.3
4	15	55	40	66.7
5	10	50	40	66.7
6	17	56	39	65
7	7	46	39	65
8	9	46	37	61.7
9	18	55	37	61.7
10	11	48	37	61.7
11	13	50	37	61.7
12	19	55	36	60
13	15	50	35	58.3
14	14	49	35	58.3
15	20	55	35	58.3
16	16	51	35	58.3
17	11	45	34	56.7
18	16	50	34	56.7
19	17	50	33	55
20	18	51	33	55
21	12	45	33	55
22	20	52	32	53.3
23	15	45	30	50
24	32	60	28	46.7
25	31	58	27	45
26	20	46	26	43.3
27	22	48	26	43.3
28	32	57	25	41.7
29	30	54	24	40
30	47	60	13	21.7

ภาคผนวก ข: คะแนนการทดสอบวัดความสามารถทางการพูด จำแนกตามลักษณะของ
แบบทดสอบก่อนและหลังการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ และผลต่าง (D) ของคะแนนในการ
ทดสอบสองครั้ง

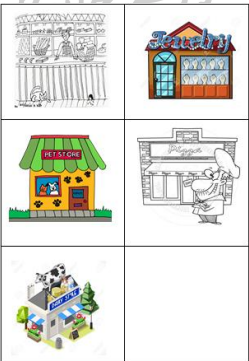
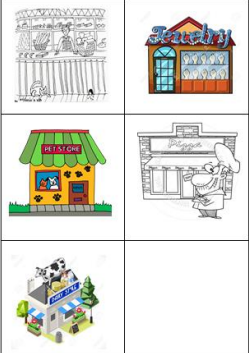
ที่	Picture cues				ที่	Direct response			
	ก่อนการ ทดลอง	หลังการ ทดลอง	ผลต่าง (D)	ผลต่าง (D) ร้อย (ละ		ก่อนการ ทดลอง	หลังการ ทดลอง	ผลต่าง (D)	ผลต่าง (D) ร้อย (ละ
1	9	44	35	77.8	1	0	15	15	100
2	9	40	32	70.4	2	0	15	15	100
3	5	35	30	66.7	3	0	15	15	97.8
4	11	40	29	65.2	4	0	14	14	93.3
5	10	39	29	65.2	5	2	15	13	86.7
6	15	43	28	62.2	6	1	14	13	84.4
7	14	41	27	60	7	1	14	13	84.4
8	12	38	27	59.3	8	0	12	12	82.2
9	13	40	26	58.5	9	2	14	12	82.2
10	11	37	26	57.8	10	0	12	12	80
11	16	42	26	57	11	0	11	11	75.6
12	12	37	25	56.3	12	1	13	11	75.6
13	17	43	25	56.3	13	0	11	11	73.3
14	9	34	25	54.8	14	2	13	11	73.3
15	17	41	24	54.1	15	1	12	11	71.1
16	13	38	24	54.1	16	2	12	10	68.9
17	15	39	24	52.6	17	2	12	10	66.7
18	10	34	24	52.6	18	3	13	10	66.7
19	11	34	23	51.9	19	1	11	10	64.4
20	11	34	23	51.9	20	2	11	9	62.2
21	15	38	23	51.1	21	2	11	9	57.8
22	17	38	22	48.1	22	4	13	8	55.6
23	14	36	22	48.1	23	0	8	8	53.3
24	17	36	19	42.2	24	5	13	8	53.3
25	17	35	18	40.7	25	7	15	8	53.3
26	29	45	16	36.3	26	2	10	8	53.3
27	30	45	15	33.3	27	5	13	8	51.1
28	28	42	14	31.1	28	4	11	7	46.7
29	30	43	13	28.9	29	5	12	7	46.7
30	40	45	5	11.9	30	3	9	7	44.4

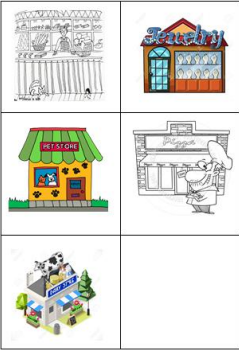
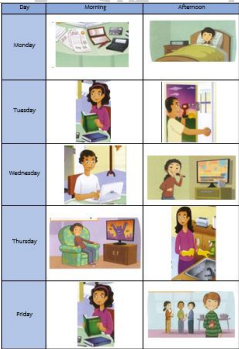
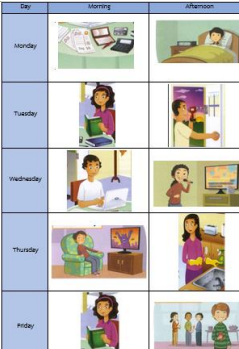
ภาคผนวก ฅ: ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบวัด
ความสามารถทางการพูดจากแบบสอบถามความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ

1 แทนเมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามในแบบทดสอบมีความเหมาะสมในการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางการพูด
ภาษาอังกฤษ

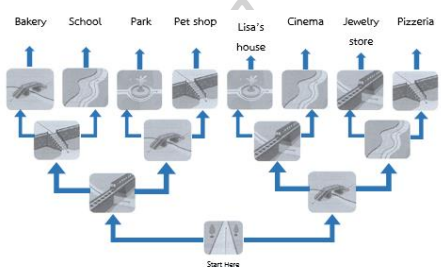
0 แทนเมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามในแบบทดสอบไม่มีความเหมาะสมในการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถ
ทางการพูดภาษาอังกฤษ

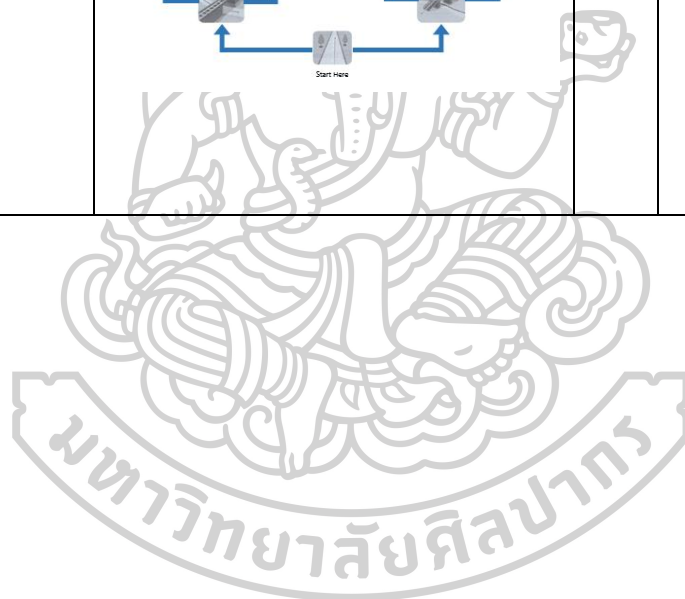
-1 แทนเมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามในแบบทดสอบไม่มีความเหมาะสมในการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางการ
พูดภาษาอังกฤษ

วัตถุประสงค์	แบบทดสอบ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	IOC
		1	2	3		
Part 1: Interview (1-8)						
Instruction: Listen to the questions and answer.						
To be able to express what you want.	1. You are going to ....., what do you want from this shop? 	1	1	1	3	1
To be able to express what you want.	2. Why do you go to ....., what do you want? 	1	1	1	3	1

วัตถุประสงค์	แบบทดสอบ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	IOC
		1	2	3		
To be able to express what you want.	<p>3. Why do you go to .....?</p> 	1	1	1	3	1
To be able to give information about one's activity in future form	<p>4. What will she do on Monday/Tuesday/Wednesday/Thursday /Friday morning?</p> 	1	1	1	3	1
To be able to give information about one's activity in future form	<p>5. What will she do on Monday/Tuesday/Wednesday/Thursday /Friday afternoon?</p> 	1	1	1	3	1

วัตถุประสงค์	แบบทดสอบ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	IOC
		1	2	3		
To be able to give information about one's activity in future form	6. What will you do this weekend?	1	1	1	3	1
To be able to ask and give advice	7. I want to be an astronaut, what should I do? 	1	1	1	3	1
To be able to give advices	8. Can you tell me, what should I do if I want to be a basketball player? 	1	1	1	3	1

วัตถุประสงค์	แบบทดสอบ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	IOC
		1	2	3		
Part 2: Direct Response (9)						
Instruction: Answer the question using this information.						
To be able to give direction using preposition of movement	<p>9. How can I go to the bakery/school/park/pet shop/Lisa's house/cinema/jewelry store/pizzeria?</p> 	1	0	1	2	0.67

ภาคผนวก ญ: สิ่งพิมพ์ออก (Printout) ค่าความสัมพันธ์ (Correlations) ในการหาคุณภาพแบบทดสอบของกรรมการ

		Correlations		
		Asse1	Asse2	Asse3
Asse1	Pearson Correlation	1	.870**	.957**
	Sig. (2-tailed)		.000	.000
	N	15	15	15
Asse2	Pearson Correlation	.870**	1	.879**
	Sig. (2-tailed)	.000		.000
	N	15	15	15
Asse3	Pearson Correlation	.957**	.879**	1
	Sig. (2-tailed)	.000	.000	
	N	15	15	15

** . Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed).

ภาคผนวก ก: แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษเพื่อ
พัฒนาความสามารถทางการพูด

คำชี้แจง ให้นักเรียนทำเรื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนและในแต่ละข้อ
สามารถตอบได้เพียงคำตอบเดียวเท่านั้น

5 = เหมาะสมมากที่สุด 4 = เหมาะสมมาก 3 = เหมาะสมปานกลาง 2 = เหมาะสมน้อย 1 = เหมาะสมน้อยที่สุด

เนื้อหาการประเมิน	5	4	3	2	1
1. ด้านเนื้อหา					
1.1 นิทานที่ใช้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์					
1.2 นิทานที่ใช้มีเนื้อหาที่น่าสนใจ					
1.3 เนื้อหาที่มีความยากง่ายเหมาะกับระดับของนักเรียน					
1.4 ปริมาณเนื้อหากับเวลาเรียนมีความเหมาะสม					
2. ด้านกิจกรรมนิทาน					
2.1 กิจกรรมนิทานตรงตามวัตถุประสงค์					
2.2 กิจกรรมนิทานมีความหลากหลาย					
2.3 ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมนิทานเหมาะสม					
3. ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ					
3.1 นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในภาษาอังกฤษมากขึ้น					
3.2 กิจกรรมนิทานช่วยพัฒนาความสามารถทางการพูดของนักเรียน					
3.3 สามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้พูดบอกความต้องการได้					
3.4 สามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้พูดบอกสิ่งที่จะทำในอนาคตได้					
3.5 สามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้พูดบอกทิศทางได้					
3.6 สามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้เพื่อถามและให้คำแนะนำอย่างง่าย ๆ ได้					
4. ด้านอารมณ์ความรู้สึก					
4.1 นิทานช่วยให้นักเรียนมีความสนใจเรียนมากขึ้น					
4.2 นิทานช่วยให้นักเรียนรู้สึกผ่อนคลาย					
4.3 นิทานช่วยให้เรียนรู้ได้ง่ายขึ้น					

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....
.....

ภาคผนวก ก: ค่าระดับเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อ
กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ

เนื้อหาการประเมิน		Mean	S.D	ระดับความคิดเห็น
1. ด้านเนื้อหา	รวม	4.61	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
	ปริมาณเนื้อหากับเวลาเรียนมีความเหมาะสม	4.77	0.43	เหมาะสมมากที่สุด
	นิทานที่ใช้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์	4.73	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
	นิทานที่ใช้มีเนื้อหาน่าสนใจ	4.47	0.51	เหมาะสมมาก
	เนื้อหามีความยากง่ายเหมาะกับระดับของนักเรียน	4.47	0.51	เหมาะสมมาก
2. ด้านกิจกรรมนิทาน	รวม	4.62	0.54	เหมาะสมมากที่สุด
	กิจกรรมนิทานตรงตามวัตถุประสงค์	4.80	0.48	เหมาะสมมากที่สุด
	ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสม	4.60	0.56	เหมาะสมมากที่สุด
	กิจกรรมนิทานมีความหลากหลาย	4.47	0.57	เหมาะสมมาก
3. ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ	รวม	4.53	0.52	เหมาะสมมากที่สุด
	สามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้พูดบอกความต้องการได้	4.67	0.48	เหมาะสมมากที่สุด
	นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในภาษาอังกฤษมากขึ้น	4.63	0.49	เหมาะสมมากที่สุด
	กิจกรรมนิทานช่วยพัฒนาความสามารถทางการพูด ของนักเรียน	4.63	0.49	เหมาะสมมากที่สุด
	สามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้เพื่อถามและให้คำแนะนำ อย่างง่าย ๆ ได้	4.50	0.57	เหมาะสมมาก
	สามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้พูดบอกทิศทางได้	4.40	0.56	เหมาะสมมาก
	สามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้พูดบอกสิ่งที่จะทำใน อนาคตได้	4.33	0.55	เหมาะสมมาก
4. ด้านอารมณ์ความรู้สึก	รวม	4.49	0.58	เหมาะสมมาก
	นิทานช่วยให้นักเรียนรู้สึกผ่อนคลาย	4.57	0.57	เหมาะสมมากที่สุด
	นิทานช่วยให้เรียนรู้ได้ง่ายขึ้น	4.50	0.68	เหมาะสมมาก
	นิทานช่วยให้นักเรียนมีความสนใจเรียนมากขึ้น	4.40	0.50	เหมาะสมมาก

ภาคผนวก รฐ: ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถาม
ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาความสามารถทางการพูด

-1 แทนเมื่อแน่ใจว่าข้อความและรูปแบบของภาษาไม่มีความเหมาะสม

0 แทนเมื่อไม่แน่ใจว่าข้อความและรูปแบบของภาษามีความเหมาะสม

1 แทนเมื่อแน่ใจว่าข้อความและรูปแบบของภาษามีความเหมาะสม

ข้อคำถาม	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	IOC
	1	2	3		
1. ด้านเนื้อหา					
1.1 ความเหมาะสมของเนื้อหา	1	0	1	2	0.67
1.2 นิทานที่ใช้มีเนื้อหาน่าสนใจ	1	1	1	3	1
1.3 ความยาก-ง่ายเหมาะสมกับระดับของนักเรียน	1	1	1	3	1
1.4 ความเหมาะสมของปริมาณเนื้อหากับเวลาเรียน	1	1	1	3	1
2. ด้านกิจกรรมนิทาน					
2.1 กิจกรรมนิทานตรงตามวัตถุประสงค์	1	0	1	2	0.67
2.2 ความหลากหลายของกิจกรรมนิทานมีความเหมาะสม	1	0	1	2	0.67
2.3 ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมนิทานเหมาะสม	1	-1	1	1	0.33
3. ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ					
3.1 ความรู้ความเข้าใจในภาษาอังกฤษ	1	0	1	2	0.67
3.2 กิจกรรมนิทานช่วยพัฒนาความสามารถทางการพูดของนักเรียน	1	1	1	3	1
3.3 สามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้พูดบอกความต้องการได้	1	1	1	3	1
3.4 สามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้พูดบอกทิศทางได้	1	-1	1	1	0.33
3.5 สามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้พูดบอกสิ่งที่จะทำในอนาคตได้	1	1	1	3	1
3.6 สามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้เพื่อถามและให้คำแนะนำอย่างง่ายได้	1	1	1	3	1
4. ด้านอารมณ์ความรู้สึก					
4.1 นิทานช่วยให้นักเรียนมีความสนใจเรียนมากขึ้น	1	1	1	3	1
4.2 นิทานช่วยให้นักเรียนรู้สึกผ่อนคลาย	0	1	1	2	0.67
4.3 นิทานช่วยให้เรียนรู้ได้ง่ายขึ้น	1	1	1	3	1

ภาคผนวก ท: สิ่งพิมพ์ออก (Printout) ค่าความสัมพันธ์ (Correlations) ในการหาคุณภาพ
ของแบบสอบถามความคิดเห็นจากนักเรียน 15 คน

Reliability Statistics	
Cronbach's Alpha	N of Items
.853	16

ภาคผนวก ฅ: หนังสือขออนุญาตทดลองเครื่องมือในการวิจัยและขอเชิญผู้เชี่ยวชาญตรวจ
เครื่องมือวิจัย

ที่ศร 6806๔๕๑)/18๕๕

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

13 มีนาคม 2561

เรื่อง ขอตกลงเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนนาคประสิทธิ์

ด้วย นางสาวสุธาสินี ทีชะบุตร รหัสประจำตัว 57254311 นักศึกษาระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต
สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง " ผลการใช้
กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษที่มีต่อความสามารถในการพูดของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์
จังหวัดนครปฐม " มีความประสงค์ จะขอตกลงเครื่องมือวิจัยกับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนของ
ท่าน จำนวน 1 ห้องเรียน เพื่อประกอบการทำการค้นคว้าอิสระ

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดอนุญาตให้นักศึกษา
ดังกล่าวได้ทดลองเครื่องมือวิจัยด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ไพชยศ ไพวิทยศิริธรรม)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร.034-218790

ที่ ศธ 6806 (นร) 2130

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

27 มีนาคม 2561

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนนาคประสิทธิ์

ด้วย นางสาวสุชาลินี ทิฆะบุตร รหัสประจำตัว 57254311 นักศึกษาระดับปริญญาโทบัณฑิต
สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง " ผลการใช้
กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษที่มีต่อความสามารถในการพูดของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์
จังหวัดนครปฐม " มีความประสงค์ จะขอเก็บรวบรวมข้อมูลจาก นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 1
ห้องเรียน ในโรงเรียนของท่าน เพื่อประกอบการทำการค้นคว้าอิสระ

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดแจ้ง นักเรียน ทราบ
เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลให้แก่ นักศึกษาดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร. ไชยยศ ไพวิทยศิริธรรม)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร.034-218790

ที่ ศธ 6806 (๒๕๖) / 1831

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

13 มีนาคม 2561

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

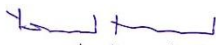
เรียน อาจารย์ ดร.ชญาตา วิริยะ

ด้วย นางสาวสุธาสินี ทีชะบุตร รหัสประจำตัว 57254311 นักศึกษาระดับปริญญาโทบัณฑิต
สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง " ผลการใช้
กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษที่มีต่อความสามารถในการพูดของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาครประสิทธิ์
จังหวัดนครปฐม "

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร มีความประสงค์ ขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้
ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าว เพื่อประกอบการทำการค้นคว้าอิสระ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ไชยยศ ไพวิทยศิริธรรม)
รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย
รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร.034-218790

ที่ ศธ 6806 (นศ) / 1832

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

13 มีนาคม 2561

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน อาจารย์สิริธร ศิริบูรณ์

ด้วย นางสาวสุธาสินี ทีชะบุตร รหัสประจำตัว 57254311 นักศึกษาระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง " ผลการใช้ กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษที่มีต่อความสามารถในการพูดของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาครประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม "

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร มีความประสงค์ ขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าว เพื่อประกอบการทำการค้นคว้าอิสระ

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ไชยยศ ไพวิทยศิริธรรม)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร.034-218790

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

โทร.034-218790

ที่ ศธ 6806 (น.ร.) 1980

วันที่ 13 มีนาคม 2561

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน อาจารย์ ดร.มานิตา ลีโทชวลิต อรรถนุพรรณ

ด้วย นางสาวสุธาสิณี ทิฆะบุตร รหัสประจำตัว 57254311 นักศึกษาระดับปริญญาโทบัณฑิต
สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง " ผลการใช้
กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษที่มีต่อความสามารถในการพูดของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาครประสิทธิ์
จังหวัดนครปฐม "

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร มีความประสงค์ ขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้
ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าว เพื่อประกอบการทำการค้นคว้าอิสระ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

(รองศาสตราจารย์ ดร.ไชยยศ ไพวิทยศิริธรรม)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำเนา

ที่ ศธ 6806 (๙๕) 3917

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

17 พฤษภาคม 2561

เรื่อง ขอเชิญเป็นกรรมการสอบการค้นคว้าอิสระ

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร.ปัญญาลี วาสนสมสิทธิ์

สิ่งที่ส่งมาด้วย คำสั่งแต่งตั้งกรรมการสอบการค้นคว้าอิสระ จำนวน 1 ฉบับ

ด้วย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้ประกาศอนุมัติให้นักศึกษาสอบการค้นคว้าอิสระ
ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ชื่อนักศึกษา นางสาวสุธาลินี ทีฆะบุตร

สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษ แผนก ข ระดับปริญญาโทบัณฑิต

วัน/เวลา 19 พฤษภาคม 2561 เวลา 19.30 น.

สถานที่ ณ ห้องประชุมบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร นครปฐม

หัวข้อวิทยานิพนธ์ ผลการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษที่มีต่อความสามารถในการพูดของนักเรียน
ระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาครประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดเป็นกรรมการสอบ
การค้นคว้าอิสระให้แก่ศึกษาดังกล่าวด้วย

อนึ่ง การค้นคว้าอิสระที่ใช้สอบ ภาควิชาฯจะจัดส่งให้กับท่าน โดยตรงต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ไชยยศ ไพวิทยศิริธรรม)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	สุธาสินี ทีชะบุตร
วัน เดือน ปี เกิด	16 เมษายน 2529
สถานที่เกิด	นครปฐม
ที่อยู่ปัจจุบัน	22/46 ม.4 ต.ธรรมศาลา อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

